MERCENAR

68 WAR FOREST WAR FOREST WAR

JO DEXTER

Masacru la Kengtung

Jo Dexter

MASACRU LA KENGTUNG

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2003

TRAFICUL DE ARME ŞI DE OPIU – SCHIMB DE MÂINI ÎN BIRMANIA

Traficul de arme şi traficul de droguri, care au făcut, dintotdeauna, casă bună, erau în tradiţia birmaneză apanajul bandelor originare din China şi din Thailanda, al structurilor mafiote, precum triadele şi al minorităţilor etnice aflate în luptă împotriva CRLOS (Consiliul de Restaurare a Legii şi a Ordinii Statului: nume dat juntei aflate la putere în Birmania).

Mai multe ţări din regiune urmăreau cu o atenţie plină de neliniște evoluția situației, în special India. Birmania, care altădată era total închisă în faţa penetrării străine, este pe cale să se deschidă altor ţări, favorizând turismul, dar, mai ales, favorizând intrarea devizelor prin toate mijloacele. De cealaltă parte, China, care, nu de mult, susţinea financiar şi tehnic gherilele etnice şi Partidul Comunist Birmanez (PCB) împotriva puterii centrale din Rangoon, a efectuat un viraj la o sută optzeci de grade în politica sa.

Din 1990, chinezii au furnizat CRLOS-ului şaisprezece avioane de vânătoare F-6 (o versiune a Mig-ului 21), o sută de tancuri T-69 II şi T-63 (versiunea chineză a PT-ului 67 sovietic), o sută şaizeci de blindate pentru transportul trupelor, mai multe sute de camioane, douăzeci şi cinci de arme antiaeriene, şase vase de escortă rapide de tip Heinan, o staţie de radar şi mii de tone de arme uşoare şi muniţie.

În momentul în care atenţia mondială se îndreaptă spre diferendele publice dintre Beijing şi Londra în legătură cu Hong-Kong, alte evenimente, la fel de capitale, se derulează în cea mai mare discreţie la graniţele Chinei, precum întărirea axei Beijing-Rangoon. Această întărire se explică printr-o strategie de putere din partea chinezilor şi printr-o dorinţă de a accede la Oceanul Indian fără să depindă de Hong-Kong şi, în privinţa juntei militare birmaneze, printr-o dorinţă de supravieţuire, cu sprijinul marelui vecin.

Ceea ce China n-a reuşit să cucerească altădată ajutând

insurecţiile etnice şi PCB-ul este pe cale să obţină astăzi tocmai de la juntă.

În ciuda dezminţirilor celor două părţi, specialiştii occidentali afirmă că Birmania plăteşte chinezilor nu numai prin banii din droguri, asupra cărora ea exercită un control în creştere, dar şi printr-un abandon progresiv al suveranităţii sale în profitul marelui vecin. Dovezile acestei stări de fapt nu sunt greu de expus: CRLOS nu are nici un alt mijloc de a-şi finanţa cumpărarea de arme. Astfel, Uniunea Birmană, altădată o ţară mică, închisă altora, este pe cale să devină, pe de o parte, o colonie chineză, iar pe de altă parte, un stat-narcoman. Definiţia statului-narcoman fiind: Statul în care banii din droguri de duc direct în vistieria acestuia.

„Nu puterea este cea care corupe, ci teama: teama de a pierde puterea pentru cei care o exercită, teama de bastonul de cauciuc pentru cei pe care puterea îi oprimă.”

Aung San Sun Kyi, militantă birmaneză izolată de armată la domiciliul său din Rangoon din 20 iulie 1989, Premiul Nobel pentru Pace în 1991.

„Totul este suferinţă, nimic nu este durabil, numai *nirvana* ne va smulge din cercul vicios al vieţii.”

Enunţul a trei budişti adevăraţi care supravegheau la hirotonisirea preoţilor budişti din Birmania.

„Poate că budismul face oamenii nepăsători. Cum putem crede în lupta claselor când bogaţii sunt bogaţi şi săracii săraci, pentru că acest lucru a fost hotărât astfel într-o viaţă anterioară?”

Reflecţia unui birmanez anonim făcută unui jurnalist occidental.

CAPITOLUL I

Cu cât convoiul înainta mai mult spre sud-estul Lituaniei, cu atât norii deveneau mai opaci şi mai joşi pe cer. Un baldachin de mătase murdară acoperea orizontul şi maşinile rulau urmând ritmul impus de Lada din frunte, în care se afla căpitanul Uvarov, şeful convoiului. Toţi şoferii primiseră ordinul să aprindă farurile pe fază scurtă, dar, în habitaclul aburit al Moskviciului de teren care închidea coloana, şeful de bord, sergentul Sayudis, ştia că această prudenţă şi acest mers de melc nu se datorau numai condiţiilor proaste de vizibilitate. În acest sfârşit de iulie, cu câteva săptămâni înainte de data limită fixată pentru retragerea totală a trupelor ruseşti din Lituania, căpitanul Uvarov avea nişte responsabilităţi mari pe umeri, de aici rezultând şi această măsură de prudenţă.

În principiu, Uvarov credea că era singurul care ştia secretul. Se înşela şi în curând avea să afle acest lucru.

Plecat devreme de dimineaţă din Klapeida, de la Marea Baltică, micul detaşament se oprise puţin înainte de prânz într-o cazarmă aflată la nord de Kaunas, apoi porni la drum în direcţia Vilnius, capitala ţării, unde trebuia să petreacă noaptea, înainte de a porni din nou spre Smolensk şi, în cele din urmă, să ajungă la Moscova. Oprirea fusese anormal de lungă. Făcuseră plinul rezervoarelor şi al stomacurilor, fuseseră reparate penele. Mai fusese făcut un lucru, de care aproape toţi nu aveau cunoştinţă: în timp ce oamenii se odihneau şi îşi făceau siesta jucând cărţi sau zaruri, sergentul Sayudis descoperise din întâmplare nişte activităţi insolite, întorcându-se la garaj ca să-şi caute pachetul cu ţigări uitat în maşină, surprinsese nişte soldaţi ai Forţelor Speciale care încărcau în mai multe maşini, deci şi în a lui, nişte containere sigilate, ascunzându-le apoi sub nişte cuverturi şi nişte lăzi din material obişnuit. Totul se petrecea sub stricta supraveghere a căpitanului Duvarov şi a unui locotenent al Spetsnasz[1]. Această tactică reprezenta ultima găselniţă a statului-major ca să limiteze furtul aparatelor de înaltă tehnologie şi a armamentului special al fostei Armate Roşii: să le trimită chiar şi fără ştirea celor care le transportau.

*

[1] Forţele Speciale (n. a.).

Albertas Sayudis zâmbi şi îşi frământă între degete mustaţa sa mică şi murdară. Astăzi, ca sergent în armata rusă, era cineva. Mâine, probabil demobilizat cu o pensie de mizerie care îi va permite doar să nu moară de foame, nu va mai fi decât un vagabond străin pe străzile Moscovei. Pentru Albertas Sayudis, lituanian din naştere, exilul era, într-adevăr, definitiv. Angajat în armata sovietică, el era considerat de concetăţenii lui drept un trădător, un colaborator de încredere al inamicului. Nici nu intra în discuţie să se întoarcă în ţara sa, iar aceste minute erau fără îndoială ultimele pe care le petrecea pe pământul său natal.

Totuşi, Albertas Sayudis zâmbi.

Îşi făcea chiar nişte proiecte frumoase de viitor.

Dar nu trebuia să pună carul înaintea boilor. Pentru început, Albertas Sayudis trebuia să reuşească să părăsească convoiul. Apoi, va trebui să găsească un cumpărător pentru conţinutul containerului sigilat, pe care căpitanul Uvarov îl ascunsese în spatele Moskviciului său. Sayudis ştia că exista o piaţă pentru acest gen de marfă. Dar nu cunoştea deloc filierele. Nu aveai ocazia, în fiecare zi, să vinzi o bombă nucleară.

Căci acest lucru transportau ei. Sayudis ştia asta. Cunoştea foarte bine acest gen de ambalaj.

Albertas Sayudis era conştient că aceasta era şansa lui de supravieţuire. Şi era hotărât să nu îi dea cu piciorul. Dar, în mod evident, cerul era cu el. Întâmplarea făcuse să i se dea drept şofer pe Jambyn Tiaping, un mongol mic de statură, bruiat de origine, care avea reputaţia unui specialist în piaţa neagră.

Tocmai se pregăteau să treacă podul peste Niemen când norii dispărură. O ploaie puternică începu să cadă pe acoperişul Moskviciului, într-un zgomot de infern.

— La dracu'! mormăi Albertas Sayudis. Când mă gândesc că ieri era un soare superb şi că exact când am plecat a început să plouă torenţial…

— Cerul este singurul care ne plânge plecarea, sergent, răspunse Jambyn Tiaping. Lituanienii se bucură. Luna viitoare, când trupele ruseşti vor părăsi definitiv teritoriul ţării tale, sunt sigur că vor învăţa să zâmbească din nou.

— Nu toţi, obiectă cu amărăciune sergentul Sayudis. Ci numai cei care au dreptul să rămână să trăiască în Lituania.

— Scuză-mă, sergent, zise Jambyn Tiaping, nu m-am gândit la asta.

Frecă parbrizul şi porni ştergătoarele, adăugând:

— În sfârşit, fiecare îşi poartă crucea, după cum spun ruşii.

Sayudis nu zise nimic. Tocmai realiza că situaţia lui Tiaping nu era deloc mai fericită decât a sa. O dată pierdută pentru el protecţia armatei, nu va mai fi decât un asiatic anonim aflat la Moscova. Un „chinez” supus tuturor neplăcerilor. Cu climatul de violenţă şi de ură care se dezvolta în capitala CSI, perspectiva nu părea să fie îmbucurătoare pentru Jambyn Tiaping.

Cu toate că... Tiaping avea în mod sigur nişte resurse ascunse. În companie, oamenii bine informaţi povesteau că în zece ani, cât a stat în garnizoana din Klapeida, micuţul mongol îşi umpluse buzunarele graţie cunoştinţelor sale despre reţelele care i-au permis să vândă materialul militar furat. Albertas Sayudis ezită încă un moment. Nu era chiar atât de uşor de spus. Dar nu avea de ales. Tiaping era trambulina care putea să-l propulseze spre opulenţă şi securitate pentru viitor. Gândul străbătu creierul sergentului, apoi se întoarse spre Tiaping şi îl examină. Cu obrajii lui scobiţi, fruntea brăzdată de riduri şi ciocul său cenuşiu care te făcea să te gândeşti la o mătură de closet, mongolul părea cât se poate de inofensiv.

— Ia spune-mi, Jambyn, zise el brusc, ai fi capabil să păstrezi un secret?

Prima reacţie a lui Tiaping fu surpriza. Timp de o fracţiune de secundă, privirea lui părăsi farurile camionului care îl preceda la distanţa regulamentară de trei sute de metri, îl privi pe Sayudis. Lituanianul zâmbea. Nu îl mai văzuse niciodată aşa. Acest fapt se datora, fără îndoială, melancoliei care îl cuprinsese că părăseşte pentru totdeauna ţara strămoşilor lui. Aceste lucruri puteau schimba un om.

— Un secret? Bineînţeles, sergent, zise în cele din urmă mongolul. Niciodată în viaţa lui Jambyn Tiaping nu a trădat vreun secret.

O mică minciună în dreapta, o mică promisiune în stânga, căci nu îl costau nimic.

Cu toate acestea, Tiaping îşi abţinu cu greu mânia când Sayudis îi povesti ce văzuse mai devreme, în timpul opririi de la Kaunas.

— O bombă atomică?

— Da, confirmă Albertas Sayudis.

Până la urmă, de ce să se teamă? Nu erau decât ei doi în camion. Chiar dacă Jambyn Tiaping îl denunţa, ar fi fost cuvântul subofiţerului de rasă albă împotriva celui al unui bărbat de rang mai mic şi cu pielea galbenă. Dar, oricum, cunoscându-l pe Tiaping, el ştia că şoferul va intra în această mică afacere.

— Această bombă înseamnă bogăţie pentru amândoi, afirmă el. Dar va trebui să găseşti o metodă să ieşim neobservaţi din convoi, Jambyn.

Mongolul zise imediat:

— Cât?

După exemplul subordonatului său, Albertas Sayudis ştia că promisiunile nu costau deloc scump. Se făcu apoi că se gândeşte.

— Zece la sută din beneficiu îţi convin?

— Va trebui să acţionăm foarte repede, sergent. În principiu, acest gen de comerţ nu se improvizează. Vreau cincisprezece la sută.

— Eşti lacom, Jambyn, dar să rămână aşa, cincisprezece.

Sayudis era gata să facă orice ca să-l aibă pe Tiaping la degetul mic. Apoi… Apoi, ei bine, om mai vedea. Toată lumea ştia că era mai bine să fi singur în acest gen de afacere. Dar încă nu ajunsese până acolo.

Jambyn Tiaping reflectă câteva clipe, trăgând de ciocul său într-un gest care, la el, trăda cea mai mare concentrare.

— Nu văd decât o singură filieră, zise el în cele din urmă. Din motive geografice, va trebui să trecem pe la Filatov. Îl cunoşti?

Dacă Albertas Sayudis îl cunoştea pe Filatov? Era cea mai bună soluţie! De opt ani acest tip se juca de-a KGB-ul şi GRU, cum ar fi putut să nu-l cunoască? Acest vulpoi de Filatov i-a făcut să treacă prin momente foarte grele. Exact înainte ca furtul sistematic al resurselor armatei să nu devină o adevărată molimă odată cu destrămarea URSS-ului, Evgheni Filatov devenise un specialist în contrabanda cu arme, aparate electronice şi de material de război în general. Dar, atenţie, Filatov nu făcea afaceri decât cu arme de ultimă generaţie. Nu era un simplu traficant de revolvere.

— O personalitate ca Filatov mi se pare capabilă să trateze acest gen de afacere, răspunse lituanianul, mult mai excitat decât voia să se vadă. Dar ştii cum să iei legătura cu el?

— Pot conta pe discreţia ta, sergent?

Sayudis izbucni în râs.

— Răspunsul tău este deja o mărturisire, Jambyn. Deci, făceai trafic cu nişte granguri mari precum Filatov… Misterios mic ce eşti!

Albertas Sayudis lăsă să treacă un moment de linişte, deranjat numai de zgomotul motorului şi răpăitul ploii pe capota maşinii, după care adăugă:

— Evident că poţi conta pe mine, Jambyn. De acum înainte, suntem amândoi în aceeaşi oală.

— Va trebui să o faci mai repede decât crezi, sergent. În curând, vom vira la dreapta şi ne vom îndrepta spre frontiera poloneză. Crezi că am putea părăsi convoiul fără să fim reperaţi?

— Şmechere! zise Sayudis. Ne-ai păcălit destul de bine atunci când făceai trafic cu arme.

Şoferul se întoarse spre el şi zâmbi maliţios.

— Cred că este rentabilă treaba, reluă lituanianul. Cine nu riscă nu câştigă. Trebuie să crezi în şansă, Jambyn. Nu crezi că deja avem un noroc chior că ne aflăm în ultima poziţie a convoiului?

Mongolul încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Începe prin a închide aparatul de emisie-recepţie şi prin a stinge farurile, ordonă Sayudis. Vom vedea astfel cum vor reacţiona cei din faţă.

Afară, dintr-un cer mai sumbru decât perspectivele economice ale CSI cădea o ploaie torenţială. Tiaping stinse farurile şi, instinctiv, încetini mersul. Acum, trebuia să fie foarte atent ca să se menţină pe şoseaua ce abia se distingea. Diferenţa regulamentară de trei sute de metri deveni în curând trei sute cincizeci, apoi patru sute. Şoferul vehiculului din faţă nu remarcă nimic sau, cel puţin, nu reacţionă deloc. El avea deja destule dificultăţi să urmeze drumul şi nu vedea de ce să se complice supraveghindu-i pe cei din spate.

Jambyn avea o vedere de linx şi era un şofer de elită.

— Cu sau fără faruri stinse, este acelaşi lucru, sergent. Sunt obişnuit cu acest gen de exerciţii. Dacă ar trebui, aş putea să mă întorc înapoi la Kaunas, mergând cu spatele.

Sayudis pufni în râs.

— Vrei să mergem să mai căutăm o bombă?

Tiaping râse şi el scurt, ca să fie în ton cu atmosfera.

— Cred că nu va fi necesar dacă ceea ce transportăm noi corespunde cu adevărat cu ceea ce ai spus. Vom avea nevoie de mai multă imaginaţie ca să găsim un mod de a cheltui dolarii pe care îi vom lua de la Filatov.

— Filatov plăteşte în dolari?

— Bineînţeles, sergent. Doar nu crezi că am să accept ruble!

Albertas Sayudis era liniştit în această privinţă. Acest nemernic de bruiat era un capitalist înfocat. Totuşi, aviditatea luă locul stuporii şi geloziei.

— Cât crezi că ne va plăti Filatov pentru chestia asta din

spate? întrebă el, salivând.

— Nu am nici o idee, răspunse Jambyn Tiaping. Niciodată nu am tratat o afacere ca asta.

Fruntea lui Sayudis se încruntă.

— Dar, adăugă Jambyn Tiaping, pot să-ţi garantez că va fi o sumă enormă. Evgheni Filatov este corect şi a plătit întotdeauna marfa la adevărata ei valoare. Acum trebuie să o luăm pe un drum mic care taie strada Kapsunas-Kaliningrad şi care coboară spre Suwalki, în Polonia. Filatov are cartierul său general exact de partea cealaltă a frontierei.

— Nu ţi se pare puţin cam riscant să intrăm în Polonia cu un camion al armatei ruseşti?

Tiaping zâmbi în întuneric.

— Cine ţi-a spus că vom intra în Polonia, sergent? Reţeaua lui Filatov funcţionează în mijlocul punctelor de livrare, împrăştiate pe zonele de graniţă ale ţării. Cel mai apropiat punct de care îl cunosc se află la câteva ore de aici. Ne vom opri acolo, vom lua legătura cu Filatov şi nu vom mai avea de făcut decât să-l aşteptăm să vină să-şi ridice marfa în schimbul unei frumoase sume de bani. Apoi, treaba lui ce face cu bomba.

Afurisită organizaţie! Sayudis înţelegea de ce putuse, timp de ani de zile, să se joace de-a copoii Armatei Roşii. Era măcinat de dorinţa de a cere nişte detalii, dar se forţă să n-o facă. Nu trebuia să-l nelinişteasc pe micul mongol arătându-se prea crud.

Lituanianul desfăcu o hartă de stat-major.

— Văd şoseaua de care vorbeşti, zise el, urmărind cu degetul traseul sinuos al unei căi care semăna mai mult cu un drum. S-ar părea că se pierde în câmpie.

— Într-un anumit fel, da, răspunse Tiaping. Dar vei vedea totul în timp util, sergent.

Sayudis urcă o pantă înaltă. Şmecherul ăsta de mongol făcea acum pe şeful? Cine râde la urmă va râde mai bine.

— Bifurcaţia nu trebuie să fie prea departe, murmură sergentul, strângând din dinţi.

— Cinci kilometri, cel mult şase, confirmă Jambyn Tiaping. Să deschidem bine ochii.

Farurile convoiului dispăruseră acum în întregime în ceaţa deasă şi, aparent, nimeni nu constatase lipsa Moskviciului.

— Chiar dacă şi-au dat seama că nu mai suntem în convoi, nu par a voi să ne aştepte şi cu atât mai puţin să dea înapoi ca să ne caute, comentă mongolul.

— Nimeni n-a remarcat nimic, afirmă Sayudis. Altfel, Uvarov ar

fi dat un apel radio. La următoarea oprire, în aproximativ două ore, îşi vor da seama de absenţa noastră.

Deschise buzunarul de la piept al ţinutei de luptă şi scoase un pachet de ţigări. Erau nişte ţigări groase, al căror tutun degaja un fum care omora şi muştele. Îi întinse una lui Jambyn Tiaping care strâmbă din nas.

— Eu le am pe ale mele, sergent. Dacă te tentează, zise bruiatul, întinzând un pachet de Lucky Strike.

Sayudis simţi din nou un frison de ură. În plus, acest nemernic fuma ţigări americane! Făcu un efort mare ca să nu se arunce spre ţigara propusă de Tiaping, dar mândria lui nu i-ar fi tolerat acest lucru.

— Mulţumesc, Jambyn, mormăi el. Eu sunt obişnuit cu astea.

La câţiva kilometri mai departe, găsiră bifurcaţia aşteptată.

— Prea mult am stat cu ochii-n patru, nu, sergent? zise Tiaping, virând la dreapta. Dar, acum, s-a terminat. Nu mai este nevoie să fim atât de precauţi.

Aprinse din nou farurile, iluminând drumul umed şi acceleră puţin mai tare.

Ploaia devenea mai puţin densă pe măsură ce se îndreptau spre sud şi, puţin câte puţin, desişul înverzit căpătă înfăţişare mai proaspătă sub picăturile de apă irizate de razele soarelui. Un sfert de oră mai târziu, ploaia încetă şi un curcubeu se arătă la orizont, maiestuos precum un păun.

— Priveşte, sergent, zise Tiaping, stingând farurile Moskviciului. Acesta este un semn pe care nu îl cunosc. În limba mea, un proverb spune că cel care vede curcubeul este binecuvântat de Dumnezeu.

— Ce te gândeşti să faci după ce-ţi vei lua partea ta de bani? întrebă Sayudis cu o veselie care nu îi stătea în fire. Să te retragi în locurile natale?

— Sigur că nu, răspunse Tiaping. Economiile pe care le-am făcut în timpul serviciului în armată se află plasate într-o bancă de la Lvov. Vreau să-i strâng pe toţi şi să deschid o afacere mică în Asia de Sud-Est.

— Eu, zise Sayudis, drept confidenţă, eu cred că mă voi retrage pe undeva prin Caraibe. Acest lucru poate mă va ajuta să uit ţara asta…

Se despărţiseră de convoi de mai bine de două ore când radioul de bord începu să ţârâie. Sayudis montă sunetul aparatului şi controlă ca microfoanele să fie bine închise.

— *Apel către toate vehiculele,* se auzi o voce guturală. *Apel*

către toate vehiculele!

În ciuda calităţii proaste a transmisiunii, cei doi bărbaţi recunoscură vocea sergentului Bogdanov, şeful de bord al vehiculului care îi preceda cu ceva timp în urmă.

— Se pare că, în sfârşit, le-a venit ideea să se uite în spatele lor, comentă Jambyn Tiaping, rânjind.

Bogdanov era, efectiv, pe cale să semnaleze restului convoiului că tocmai constatase dispariţia Moskviciului din coadă. Urmate de caracteristicile maşinii, numele său de cod şi numărul de înmatriculare.

— Moskviciul semnalat lipsă, Moskviciul semnalat lipsă, dacă ne auzi, dă-ne de veste!

Aceasta era vocea lui Balascovici, ordonanţa căpitanului Uvarov.

Radioul fâşâi fără să emită vreun mesaj timp de câteva minute interminabile, apoi Balascovici repetă apelul.

— Bogdanov! urlă în cele din urmă Balascovici pe un ton nervos.

— Da, comandante!

— Bogdanov, te vei opri şi vei aştepta. Dacă într-o jumătate de oră nu îl vezi venind, vei pleca spre Vilnius şi te vei pregăti să ne ajungi din urmă. În nici un caz, nu te vei întoarce înapoi, ai înţeles? Retragerea noastră este bine calculată şi nu trebuie să ne abatem de la drum.

— La ordinele dumneavoastră, comandante! zise Bogdanov.

— Dacă ar fi avut probleme cu motorul, de mult ar fi trebuit să ne anunţe prin staţia radio, preciză Balascovici. *Din contră, dacă ar fi fost vorba despre o defecţiune a radioului, nu văd de ce s-ar fi distanţat atât de mult.*

— Dacă, din întâmplare, ar fi victimele unei pene a radioului sau a unei pene de motor? sugeră Bogdanov.

— Este greu de imaginat, zise comandantul Balascovici. *Moskviciul lor era nou-nouţ!*

*— Asta explică poate bine nişte lucruri... zis*e o a treia voce.

— Ăsta este Nikolaiev, şopti Sayudis.

— Cum? zise Balascovici.

— Ei bine, da, reluă Nikolaiev. *Se pare că nimeni nu ştie de micile afaceri de trafic ale lui Tiaping. Un Moskvici nou-nouţ, nu crezi că i-ar fi putut da unele idei? Poate că a fost suficient de convingător ca să-l convertească pe Albertas...*

— La dracu'! Nikolaiev, mormăi Jambyn Tiaping.

— Las-o baltă, zise Sayudis calm. Vezi bine că Balascovici face

totul ca să salveze aparenţele. Uvarov a înţeles de mult timp ce am făcut noi.

Din nou, se auzi o serie de fâşâituri, apoi vocea căpitanului Uvarov în persoană confirmă supoziţia lituanianului.

— Mai scoate tu un cuvânt şi n-am să te văd prea bine, Nikolaiev!

Apoi se lăsă liniştea.

— E bine, comentă Sayudis. Bineînţeles că Uvarov a priceput ce s-a întâmplat şi vrea să evite ca acest lucru să ajungă la urechile celorlalţi, ca să nu le vină şi lor ideea de a-i imita.

De la destrămarea URSS, fosta Armată Roşie semăna cu marile companii din Evul Mediu. Şefii lor încercau să păstreze pe lângă ei soldaţii disciplinaţi şi, ca să evite dezastrele, închideau ochii în faţa activităţilor altora. Din ce în ce mai frecvent, un dezertor însemna o soldă mai puţin de plătit, o gură mai puţin de hrănit. În privinţa materialului furat, să înceapă să pornească pentru recuperarea lui era ceva de nerealizat. Se mulţumeau doar să spere ca el să nu cadă în nişte mâini criminale.

Problema cea mai îngrijorătoare rămânea, bineînţeles, jefuirea armelor atomice şi a rachetelor. Dar cum să împiedice aceste acţiuni de trafic în timp ce Federaţia Rusă murea de foame şi regimentele care alcătuiseră până nu de mult cea mai puternică armată din lume semănau din ce în ce mai mult cu nişte trupe de haimanale? Nici măcar Uvarov, ca oricare alt ofiţer, nu putea să facă nimic.

În Moskvici, cei doi bărbaţi se destindeau.

— Au trecut exact două ore şi un sfert de când i-am părăsit, observă Jambyn Tiaping. Ei trebuie să fie foarte aproape de Vilnius şi noi, iată-ne aproape ajunşi la frontiera poloneză. Cred că am ieşit din afacere, sergent.

Mai merseră încă vreo zece minute, apoi Tiaping viră la stânga şi angajă Moskviciul într-o pantă neasfaltată. Urmă acest drum vreo trei kilometri, apoi viră din nou pe un alt drum, mai puţin desfundat, dar care nu mai fusese parcurs de secole dacă te luai după iarba înaltă şi mărăcinii neatinşi.

— Pari să cunoşti drumul ăsta ca pe propriul tău buzunar, murmură Sayudis.

— Am venit aici de mai multe ori ca să închei afaceri cu Evgheni Filatov.

Un sfert de oră mai târziu, când soarele începuse să coboare în spatele colinelor, Tiaping angajă Moskviciul într-un desiş ale cărui ramuri umezite se agăţau de camion. Parcurseră câţiva

kilometri de drum şi intrară pe un teren liber. La capătul unei vaste prerii, unde vegetau nişte meri bătrâni, acoperiţi cu muşchi, Albertas Sayudis zări ruinele unei ferme agricole luată cu asalt de iederă şi de clematită sălbatică. La vremea sa, locul fusese un fel de colhoz.

Jambyn Tiaping urcă de-a lungul unei alei părăginite şi opri camionul sub un hangar care se mai ţinea încă în picioare. Opri motorul şi se întoarse spre lituanian.

— Iată-ne ajunşi, sergent. Aici se fac tranzacţiile.

Sayudis nu îşi putu ascunde o mimică de uimire.

— Te-ai aşteptat să găseşti un buncăr? întrebă bruiatul.

— Nu, bineînţeles. Ceva discret, dar, oricum, această ruină…

Tiaping zâmbi, îşi frământă ciocul cenuşiu şi îşi aprinse o ţigară Lucky Strike.

— Această ruină, după cum îi spui tu, sergent, este echipată perfect. Vei fi surprins, zise el, deschizând portiera. Şi cea mai bună dovadă a însuşirilor sale este că Filatov se foloseşte de ea de cinci ani, fără să fi fost vreodată prins.

Sayudis nu putea decât să-i dea dreptate în această privinţă. Deschise şi el portiera şi sări pe pământ, deloc supărat că putea să-şi dezmorţească puţin picioarele. Noaptea coborâse uşor peste desişul lituanian şi un frig umed îl pătrundea până la os. După ce făcu câteva mişcări ca să se încălzească, se îndreptă spre spatele maşinii şi lăsă jos draghina ca să verifice dacă preţioasa bombă este în siguranţă. Tocmai se pregătea să deschidă încuietoarea, când Jambyn Tiaping ajunse lângă el, ţinând în mână o lampă cu petrol.

— Ţi-era teamă că a dispărut, sergent? îl ironiză mongolul.

Sayudis ridică cu greu capacul şi privirea sa se ilumină în flacăra galbenă a lămpii.

— Voiam doar să văd capul „copilului” nostru, Jambyn. Priveşte! Priveşte această minune!

Tiaping se aplecă peste micuţa ogivă nucleară de culoare roşu-aprins şi ochii lui bridaţi luară aceeaşi expresie ca cei ai lui Sayudis.

— Ai dreptate, este frumos… murmură el.

— Foarte frumos, încuviinţă Sayudis, îndepărtându-l ca să închidă la loc lada, dar trebuie să evităm să-l admirăm prea mult timp, dacă nu cumva vrem să semănăm cu cei scăpaţi de la Cernobîl.

— Aş vrea să mă menţin într-o stare foarte bună ca să pot profita de dolarii pe care îi voi primi, zise mongolul.

— Şi eu la fel, zise Sayudis, explodând în râs. Cum spunea cineva, e mai bine să fi bogat şi sănătos decât sărac şi bolnav.

— Vino, sergent, hotărî Jambyn Tiaping. Să mergem să luăm legătura cu Filatov.

— Ia spune, observă Sayudis, nu ţi-e teamă că o să fim reperaţi cu lampa asta a ta?

— Reperaţi? De cine? întrebă mongolul. De o lungă perioadă de timp, această gaură nu mai este frecventată decât de lupi.

Albertas Sayudis tresări. Auzise vorbindu-se de aceşti lupi care, uneori, urcau din nordul Poloniei.

— Nu te nelinişti, sergent. Contrar a ceea ce vor să ne facă să credem legendele, aceste bestii sunt mai fricoase decât nişte iepuri. Ei atacă numai hoiturile.

În timp ce vorbeau, mongolul ieşi din hangar şi îl însoţi pe sergent până la o boltă de piatră, care servea odinioară drept cramă unei locuinţe astăzi dispărută. Intrigat, încă tulburat din cauza povestii cu lupii, lituanianul urma luminiţa mişcătoare a lămpi. Era răcoare şi puţin umed în crama întunecoasă. Lumina gălbuie a flăcării făcea ca umbrele lor să danseze pe pereţii rotunjiţi şi se prelingeau de-a lungul pietrelor precum o omletă băloasă. Sayudis îl urmă pe mongol până în fundul cramei, unde nu mai puteai sta în picioare decât în mijlocul ei. Jambyn Tiaping suspendă lampa de un cârlig şi îi indică lui Sayudis să se aşeze pe o ladă de lemn pusă acolo în acest scop. Lituanianul ascultă, dar, neîncrezător, duse mâna spre tocul care conţinea arma sa Tokarev. Ochii lui erau acum complet obişnuiţi cu iluminatul slab. Tiaping se afla în faţa lui. Într-o fracţiune de secundă, Sayudis deschise încuietoarea tecii când îl văzu pe mongol ducându-şi mâna la buzunarul de la picior.

— Hei, sergent! Stai uşor! Voiam doar să-ţi ofer puţin…

Sub privirea neîncrezătoare a lui Sayudis, Tiaping scoase din buzunar o ploscă mică, metalică, pe care i-o întinse.

— Eu… Sunt puţin nervos… mormăi Sayudis, desfăcând dopul ploştii.

O duse la gură şi bău din ea. Era rachiu. De bună calitate. Probabil că fusese adus prin contrabandă din Klapeida. De mult timp acest gen de produs era inaccesibil muritorilor de rând din Lituania.

Jambyn Tiaping îl privi cum bea, cu o licărire ciudată în fundul ochilor lui bridaţi. Acest imbecil avea emoţii. Bruiatul apucă apoi plosca şi bău şi el, asigurându-se prin coborârea uşoară a unui stilet de oţel pe care îl purta întotdeauna pe mâneca dreaptă, ca

să facă faţă surprizelor neplăcute. Apoi, uşor supărat de reacţia lui Sayudis, se întoarse cu spatele, ridică lent capacul unei lăzi şi scoase un emiţător-receptor protejat de o husă de plexiglas. Îl scutură de praf şi, prudent, aşeză husa pe ladă, astfel încât să-l poată supraveghea pe Sayudis prin intermediul reflexiei sale.

— Soldatul Tiaping a împrumutat acest aparat de la magazia garnizoanei din Klapeida? întrebă Sayudis, ironic.

— Aş fi putut, dar nu s-a întâmplat aşa, zise Jambyn Tiaping. Acesta aparţine lui Evgheni Filatov şi puţin mă interesează provenienţa lui.

— Şi cum îl alimentezi?

Tiaping se întoarse brusc, zâmbind maliţios, apoi ridică o altă ladă din care scoase două baterii mari.

Sayudis rămase uimit:

— Bateriile funcţionează fără să fie vreodată încărcate?

— Sunt încărcate la un anumit interval de timp, dar asta nu mă interesează pe mine. Filatov se ocupă de întreţinerea lor. Cred că plăteşte nişte echipe numai ca să viziteze punctele lui de tranzacţie. Oricum, dacă găseşti bateriile descărcate, le poţi înlocui cu cele ale camionului sau ale maşinii cu care ai venit. Această mică bijuterie funcţionează la 12 volţi încontinuu, dar nu vreau să-ţi spun ţie aceste lucruri.

— Frumoasă organizare! admise lituanianul. Acum, arată-mi şi cum funcţionează.

Îşi ascundea cu greu starea de tensiune pe care o resimţea. Fără să înceteze să supravegheze reflexia lui în husa de plexiglas, Tiaping porni emiţătorul. Căută o frecvenţă pe care o găsi după un întreg concert de fâşâituri, zgomote datorate microfoniei şi, ca să rămână în aceeaşi ambianţă muzicală, anunţă:

— Aici, Amadeus, aici, Amadeus. Apel pentru Borodin.

— Recepţionat, Amadeus, se auzi o voce. Aici, Borodin. Unde eşti?

— Mă aflu în punctul T-34, zise Jambyn Tiaping.

Albertas Sayudis se apropie cu urechea şi mongolul dădu sonorul mai tare.

— Nu ne aşteptam să ne contactezi în seara asta, zise bărbatul cu numele de Borodin. Ce s-a întâmplat?

— Am o piesă rară pentru orchestra lui Serghei, anunţă cu mândrie Jambyn Tiaping.

Sayudis îşi notă în minte pseudonimele. Serghei era cel al lui Filatov şi Borodin cel al operatorului radio. Totul era cât se poate

de romantic.

— Ce fel de piesă? întrebă Borodin pe un ton neîncrezător.

— Un contrabas.

— Hm! exclamă Borodin. Eşti sigur că nu te înşeli?

— Ascultă, *tavarişci,* zise mongolul, iritat, dacă ţi-am spus un contrabas, atunci este un contrabas! De cât timp lucrăm noi împreună, ar trebui să ştii că îmi cunosc propriul vocabular.

— Un contrabas, repetă Borodin, neîncrezător. Trebuie să-l anunţ pe Serghei.

— Exact acest lucru îţi cer şi eu să faci. Contactează-mă repede. Sunt grăbit să tratez afacerea şi apoi să dispar din circulaţie.

Întrerupse comunicarea şi îşi ridică privirea, zâmbind, dar zâmbetul său se transformă într-o grimasă atunci când intersectă privirea lui Sayudis în husa de plexiglas. Subofiţerul se ridicase de pe ladă şi îndreptase spre el un Tula-Tokarev de armată.

— Pentru că eşti atât de grăbit să dispari din circulaţie, îţi voi da o mână de ajutor, zise lituanianul, rânjind. Până la urmă, cred că voi putea să vând şi eu singur „contrabasul” lui Evgheni Filatov.

— Crezi că va avea încredere în tine? întrebă mongolul, evaluând în acelaşi timp distanţa. Te amăgeşti, sergent.

Într-o mişcare cât mai discret posibilă, coborî stiletul până în palma sa. Era încordat, dar încrezător. Acest nemernic de Sayudis habar nu avea că el purta o vestă antiglonţ pe sub şuba sa groasă. Pericolul consta în faptul că lituanianul putea trage în cap. Era puţin probabil să facă acest lucru, în afara unui acces de nebunie, căci, la această distanţă, să omori un om cu un glonţ de calibrul 7,62, tras în cap, însemna să accepţi să-ţi umpli faţa cu un amestec de creier, de sânge şi de resturi de oase.

— Îmi pare rău că am adus această notă falsă în recitalul tău, reluă Sayudis, dar cred că ne vom înţelege perfect ca între oameni de bună-credinţă.

Jambyn Tiaping nu avea nevoie de o traducere. Ştia că acest nemernic voia să spună „ca între oameni cu pielea albă”. Strângând mâna pe stiletul de oţel, îşi calculă bine distanţa, ştiind că nu avea voie să greşească.

— Adio, Wolfgang Amadeus Tiaping, îi şopti Sayudis. Fă-ţi rugăciunea sperând că Dumnezeu îşi va pleca urechea binevoitoare asupra necazurilor celor cu pielea galbenă.

Atât furia cât şi instinctul de supravieţuire făcură să crească adrenalina în venele lui Jambyn Tiaping. Ridicându-se dintr-o

singură mişcare, se răsuci pe loc şi aruncă stiletul cu o precizie diabolică spre gâtul lui Sayudis. Se ghemui pe vine ca să se năpustească în urma lamei de oţel şi să încerce să-l neutralizeze pe lituanian când auzi, aproape simultan, zgomotul unui foc de armă şi un strigăt de agonie. Glonţul îl lovi în pectoralul drept, precum o lovitură de ciocan. Îşi simţi picioarele ridicându-se de la sol şi, în acelaşi timp, o durere violentă îi cuprinse cutia toracică. Simţi cum violenţa impactului îl propulsează în spate şi cum se năruie în mijlocul bateriilor şi al materialului electronic, apoi o pată neagră îi umplu câmpul vizual şi se prăbuşi inconştient la pământ.

*

Jambyn Tiaping deschise ochii. Îl dureau pieptul şi spatele. Respiraţia sa era greoaie şi o durere surdă îi cuprinsese capul.

Dar era în viaţă.

Se aşeză, îşi masă tâmplele, apoi se examină palpându-se cu atenţie. Glonţul lui Sayudis trecuse prin şuba groasă şi intrase în kevlar-ul vestei, unde rămăsese blocat. Ce şansă! Era prima dată când încasa astfel un glonţ tras de la mai puţin de doi metri într-o vestă antiglonţ. Jambyn Tiaping se ridică şi, instinctiv, duse mâna la locul impactului. O retrase imediat. Glonţul era încă fierbinte.

Albertas Sayudis nu se mişca. Prudent, mongolul se apropie. Primind stiletul în gât, bărbatul făcuse un pas în spate şi căzuse peste lada de lemn. Era întins pe spate, cu braţele încrucişate, picioarele uşor strânse, iar mâna dreaptă crispată pe mânerul armei Tokarev. Era mort. Lama lungă de oţel îi intrase în gât, la nivelul mărului lui Adam. Tiaping nu voise acest lucru, dar, dată fiind lungimea stiletului, arma îi ieşise prin ceafa, perforându-i vertebrele şi măduva spinării. Îi secţionase mai multe vase de sânge, căci lituanianul zăcea într-o impresionantă baltă de sânge.

— Nemernicul… murmură el, recuperându-şi stiletul şi ştergându-l de hainele mortului înainte de a-l pune la locul lui, pe mânecă.

Apucă şi arma Tula-Tokarev a lui Sayudis, o curăţă cu grijă şi o introduse în buzunarul şubei sale.

Cadavrul şi balta de sânge riscau să facă o impresie proastă sau, cel puţin, să-i neliniştească pe oamenii lui Filatov care urmau să vină să ia bomba. Jambyn Tiaping hotărî că era mai bine să ascundă orice urmă a încăierării. Apucă repede cadavrul

de picioare, îl trase afară, unde îl încărcă într-o roabă şi îl aruncă în mărăcini.

Era extenuat când ajunse la ferma părăsită. Din fericire, pompa de apă din curte era funcţională. Scoase apă şi, în ciuda frigului de afară, se spălă cu grijă. Acest lucru îi făcu bine. Pe piept avea o vânătaie cu diametrul de douăzeci de centimetri, acolo unde glonţul lui Sayudis lovise vesta de kevlar. Nu avea nici măcar o coastă ruptă. Scăpase cu bine. Jambyn Tiaping se întoarse la Moskvici, luă trusa de prim-ajutor şi se unse cu o alifie peste vânătăi. Căută prin boarfele îngrămădite din spate şi îşi luă haine curate, fără să neglijeze să-şi îmbrace vesta antiglonţ. Apoi deschise o cutie cu mâncare şi îşi refăcu forţele înfulecând cu poftă. La sfârşit, înghiţi o doză bună de rachiu şi îşi aprinse o ţigară.

Să spunem că se afla în plină formă când ajunse la ascunzătoare este puţin cam exagerat, dar, oricum, se simţea mult mai bine. Făcu ordine printre aparatele peste care căzuse, apoi şterse tot sângele pe care îl pierduse porcul de Sayudis înainte de a muri. Folosi mai multe haine în acest scop, pe care le azvârli apoi într-o adăpătoare secată din spatele casei. Aruncă puţină benzină peste ele, apoi un băţ de chibrit aprins şi fu un frumos foc de bucurie.

Totul era în ordine când se întoarse în pivniţă, exceptând câteva urme lăsate pe solul bătătorit şi un miros de praf în atmosferă. Dar împotriva acestui lucru nu putea face nimic. Fumă mai multe ţigări, lăsând chiştocurile să ardă până la filtru, sperând că acest lucru îi va deruta pe eventualii musafiri iar curenţii de aer vor face restul.

Lui Evgheni Filatov, alias Serghei şi lui Piotr Durcenko, alias Borodin, mâna sa dreaptă, nu le plăcuseră niciodată dezordinea sau situaţiile suspecte. Nemernicii aveau ceva în comun cu finanţiştii: nu făceau decât tranzacţii clare şi fără nici un risc.

*

Întins într-un culcuş format din haine milităreşti, mongolul sforăia, visând la o retragere pe plajele însorite de la Phuket sau Mindanao, când nişte focuri de armă însoţite de urlete de oameni şi de animale îl făcură să treacă în mod brutal de la somnul lui liniştit la o stare de veghe agitată. Se ridică brusc, verifică dacă stiletul se afla la locul lui, căută arma Tula-Tokarev în buzunar, apoi ieşi, după ce în prealabil stinsese lampa cu petrol.

În plină lună iulie, frigul umed al nopţii prevestea o vară grea.

Mongolul aşteptă ca privirea să i se obişnuiască cu lumina slabă a stelelor care baleia orizontul. Curând, nişte faruri îşi făcură apariţia printre arborii micii păduri. Alergă să se ascundă într-un grajd aflat în paragină, dar ieşi imediat când îşi dădu seama că cei care soseau nu erau alţii decât oamenii lui Filatov.

Încrezător, dar ţinând totuşi mâna în buzunarul care conţinea arma Tokarev a lui Albertas Sayudis, mongolul înaintă în terenul descoperit. O maşină Lada Niva înmatriculată în Polonia se opri în faţa lui, stinse farurile şi trei bărbaţi ieşiră din ea.

— Salut, Jambyn, zise şeful grupului.

— Salut, Piotr. Ce s-a întâmplat? De ce aţi folosit armele?

— Era o bandă de lupi care nu voia să elibereze drumul.

— Ciudat, în acest anotimp! comentă mongolul pe un ton pe care îl dorise să fie mai detaşat.

În ciuda frigului, se simţi cuprins de transpiraţie când se gândi la cadavrul lui Albertas Sayudis pe care poate nu-l ascunsese destul de bine.

— Drumul a fost obositor, zise el. Am nişte rachiu. Vrei?

— Mulţumesc, Jambyn, răspunse Piotr Durcenko. Dar drumul va fi la fel de obositor şi la întoarcere şi aş vrea să evit consumul de alcool. Haide să vedem „contrabasul”.

— Evgheni nu a venit? întrebă Tiaping.

— Este ocupat cu altceva, zise Durcenko. Dar nu-ţi fie teamă, m-a însărcinat pe mine să tratez şi mi a dat instrucţiuni foarte precise.

După tonul său, mongolul se întreba dacă nu cumva exista o aluzie ascunsă în cuvintele rusului. Hotărî, totuşi, să rămână cu ochii-n patru.

— Vino să vezi această splendoare pe care v-o propun, zise el, îndreptându-se spre fostul hangar unde parcase Moskviciul.

Cei doi bărbaţi care îl acompaniau pe Durcenko purtau lanterne mari cu halogen care luminau precum nişte faruri de maşină. Purtau pe cap nişte berete negre şi erau îmbrăcaţi în uniforme de armată, fără accesoriile lor militare. Erau în mod sigur foşti membri ai Forţelor Speciale reconvertiţi la banditismul de mare anvergură. Lui Filatov îi plăcea să fie înconjurat de soldaţi, având o afecţiune specială pentru foştii Spetsnasz. Jambyn Tiaping nu era foarte impresionat. Borodin, ca şi şeful lui, avea obiceiul să iasă însoţit când se ducea să trateze cu un furnizor. Dar, în această noapte, un detaliu îl făcea pe mongol să nu stea liniştit: armele Kalaşnikov AK-74 pe care gărzile de corp le purtau la bandulieră.

Cei doi bărbaţi rămaseră în spate când Tiaping ridică uşor capota Moskviciului ca să-i arate bomba lui Durcenko. El văzu ochii rusului strălucind în lumina reflectoarelor cu halogen.

— Perfect. Filatov va fi mulţumit.

Jambyn Tiaping închise la loc containerul sigilat şi nu văzu semnele discrete pe care Piotr Durcenko le adresă zbirilor lui. Când se întoarse, ceilalţi trei se aflau deja la ieşirea din hangar. Durcenko îl aştepta în timp ce ceilalţi doi soldaţi se îndreptară spre Lada cu care veniseră.

Rusul se arătă prietenos:

— Să mergem să negociem în sala de transmisiuni, Jambyn.

Tiaping deveni mai puţin neîncrezător când se îndreptară spre pivniţa în care ardea în continuare lampa cu petrol.

— Spune-mi, Jambyn, reluă Durcenko, cum ai furat bomba asta magnifică?

Luat din scurt, mongolul răspunse fără să se gândească:

— Am observat că se afla în spatele acestui camion Moskvici. Atunci, m-am hotărât să-l fur.

— La garnizoana din Klapeida? întrebă Durcenko cu o voce blândă.

— Da, răspunse Jambyn Tiaping.

— Şi, aşa, ai reuşit să dispari de unul singur?

— Da, zise Tiaping. Ei au altceva de făcut în acest moment decât să se ocupe de fugari.

— Aşa este. Am auzit vorbindu-se despre asta.

Brusc, din tonul lui Durcenko, Tiaping îşi dădu seama că vorbele sale erau puse la îndoială. Evident că Evgheni Filatov nu avea de unde să ştie că garnizoana din Klapeida nu posedase niciodată arme nucleare şi nici că ea era, în plus, în plină mutare.

— Şi cadavrul pentru care lupii se băteau în mijlocul drumului când am sosit eu? L-ai descoperit şi pe el tot din întâmplare?

Jambyn Tiaping încremeni. Climatul se schimba.

— Care cadavru? Nu înţeleg despre ce vorbeşti!

Un rânjet sardonic scăpă dintre buzele lui Piotr Durcenko.

— Cadavrul unui subofiţer rus care, după cât am putut observa de pe resturile de haine, făcea parte din aceeaşi unitate ca şi tine, piele galbenă!

Jambyn Tiaping simţi că explodează. Era a doua oară în aceeaşi seară când fusese făcut „piele galbenă”. Începea să-i prindă bine. Ultimul care îl tratase astfel plecase din această lume. Se pregătea să-i dea o replică sângeroasă acestui nemernic de Durcenko, dar se răzgândi şi se hotărî să joace mai

prudent.

— Ascultă, Piotr, îţi voi explica. A fost un accident stupid. Eu… Eu nu voiam să-ţi vorbesc despre asta, ca să evit orice urmă de neîncredere.

— Prea târziu, Jambyn. Explicaţiile pe care le căutam tocmai mi le-ai dat. Un tip care a minţit o dată nu mai poate fi considerat ca fiind demn de încredere. Asta este regula la noi. Îmi pare rău, dar tocmai ai trecut pe lângă afacerea vieţii tale.

— Ce vrei să spui?

— M-ai înţeles foarte bine, Jambyn. Nu trebuia să încerci să ne păcăleşti.

— Dar… Ţi-am spus…

Mongolul se întoarse spre rus. Durcenko scosese un Makarov de calibru mare şi îl îndreptase spre el.

— Stai la distanţă, Jambyn! ordonă el, făcând doi paşi în spate.

În mod evident, aceasta era o manie a feţelor palide: mai întâi insultele rasiste, apoi ameninţarea cu o armă.

Tiaping îşi scutură braţul ca să provoace coborârea stiletului în palmă.

— Nu te mişca! urlă Durcenko.

Fasciculul puternic de lumină al unei lanterne cu halogen îl lovi pe mongol, în plină faţă şi se opri în loc. Mişcarea soldaţilor nu fusese decât o şiretenie. În loc să se îndrepte spre maşina Lada, făcuseră cale-ntoarsă în noapte şi acum se aflau la aproximativ zece metri de Tiaping şi Durcenko. Jambyn Tiaping înţelese că nu avea nici o şansă. Era ca un şobolan prins într-o cursă. Şi el singur provocase această situaţie.

Dacă ar fi spus adevărul cu privire la moartea lui Sayudis, în acest moment ar fi fost un om liber, cu buzunarele pline de bani. Dar, acum, va muri ca un câine în această noapte rece şi umedă, la câţiva kilometri de monumentul de piatră care marca centrul Europei[2].

Durcenko dădu un ordin scurt. Bărbatul cu Kalaşnikovul trase. În ciuda fricii care îl cuprinsese, Jambyn Tiaping avu un reflex de soldat experimentat. Ridică braţele în aer. Astfel, în cazul în care ar fi reuşit să scape cu bine, picioarele lui, care nu erau protejate, nu ar fi fost sfâşiate.

Rafala armei se făcu auzită. Jambyn Tiaping nu îşi putu reţine un urlet de durere. De două ori în atât de puţin timp… Era prea

[2] Piatră mare de culoare neagră marchează centrul geografic al Europei situat în Lituania (n. a.).

mult pentru un singur om. Niciodată nu va supravieţui, chiar şi cu vesta sa de kevlar.

Şocul fu foarte puternic, dar, în mod curios, mai puţin brutal, mai echilibrat ca mai devreme, cu glonţul de calibrul 7,62 al lui Sayudis: eşalonarea impactelor, fără îndoială. Mongolul avu impresia că pieptul său, deja fragil, va exploda. Din nou, căzu pe spate.

— Să mergem! ordonă Durcenko.

În ciuda suferinţei, Jambyn Tiaping oftă uşurat. Borfaşii ar fi putut să vină să-i verifice starea sau să-i administreze lovitura de graţie.

Auzi în curând Moskviciul demarând. Temându-se ca nu cumva să treacă cu camionul peste corpul lui, deschise ochii.

Dar Moskviciul se mulţumi să se îndrepte spre cealaltă extremitate a terenului ca să ajungă la şoseaua care traversa desişul. Aceşti nemernici se temeau pentru siguranţa lor şi se grăbiseră să plece în grabă cu bomba pe care nu o plătiseră. Poate că îşi imaginau că Jambyn Tiaping avea pe urmele sale întreaga armată rusă. Dacă nu ar fi simţit durerea şi nu ar fi avut impresia că un picior de elefant i-a spart pieptul, fără îndoială că mongolul ar fi râs. Dar nu avea puterea necesară. Ţintuit la pământ, încerca să apuce plosca cu rachiu din care reuşi să ia o înghiţitură. Tuşi, simţi alcoolul cum i se prelinge pe obraji, apoi în gât. Acesta îl va încălzi puţin şi îi va aduna forţele. Trebuia să se ridice! Era obligat s-o facă, ca să le-o plătească acestor nemernici! În viitorul apropiat, pericolul era reprezentat de haita de lupi care îl devorase pe Sayudis şi care, poate, îl reperase deja şi pe el, aşteptând să înceteze să se mai mişte.

Dar nu mai putea. Simţi cum îi cade plosca. Rachiul se răspândi peste hainele sale. Văzu un nor gros şi negru care trecu prin faţa lunii ce traversa câmpul lui vizual, apoi totul dispăru şi, din nou, apăru gaura neagră.

CAPITOLUL II

Dimineaţa se apropia de sfârşit şi o căldură umedă acoperea Rangoon-ul în baia sa de vapori când Mercenarul părăsi sala climatizată a aeroportului internaţional din Mingaladon. Clima birmaneză se caracteriza printr-un ciclu de trei anotimpuri principale: anotimpul secetos şi răcoros între noiembrie şi februarie, anotimpul secetos şi cald, în martie-aprilie şi anotimpul ploilor, din mai până în octombrie. Bineînţeles că CIA alesese să-l trimită în misiune în această ţară de la capătul lumii în plină lună octombrie. Era o ţară cu adevărat unică, încă abia atinsă de valul cel mare al schimburilor planetare pentru motivul că, până la o dată foarte recentă, ea era practic închisă oricărei penetrări străine. Turiştii nu aveau dreptul decât la o viză de şapte zile, fără drept de prelungire, lucru care, dată fiind starea proastă a mijloacelor de transport, le permitea doar sa vadă marile pagode ale ţării, să se încline în faţa giganţilor Buddha şi să pornească din nou spre locul din care veniseră. Totul se petrecea sub supravegherea vigilentă a ghizilor agenţiei oficiale „Burma Turist”. Birmania era unul dintre rarele state din lume care nu fuseseră cucerite de farmecele sucului Coca-Cola. Neavând încredere în ceai, Mercenarul îşi aşteptă bagajele consumând o bere de la o braserie populară din Mandalay. Era acceptabilă. Dar la douăzeci de kyati[3] pentru o sticlă, trebuia să fie inaccesibilă pentru salariul unui muncitor obişnuit. Sau poate că aeroportul practica nişte preţuri speciale pentru turişti.

Totuşi, de ceva timp, politica de izolare devenise din ce în ce mai permisivă. Uşor, uşor, s-au liberalizat regulile draconice impuse turiştilor. S-au încheiat nişte acorduri cu marele vecin chinez. Se percepeau nişte redevenţe de la traficanţii

[3] Kyat-ul valorează aproximativ un franc şi se subdivizează în o sută de pyas. în mod curios, bancnotele de la bancă sunt în continuare cu efigia lui Aung San, fondatorul Uniunii Birmaneze, asasinat în 1947 şi tatăl lui Aung San Suu Kyi. Nivelul de trai este foarte scăzut în Birmania şi există o mare disproporţie în venituri. Un muncitor câştigă înjur de o sută optzeci de kyati pe lună, un profesor opt sute, un pilot până la o mie şase sute. Funcţionarii au venituri între patruzeci şi o sută douăzeci de kyati pe lună, în funcţie de grad, ceea ce explică nivelul mare al corupţiei (n. a.).

Triunghiului de Aur ca să fie lăsaţi să opereze. De un an de zile, te puteai plimba prin Rangoon fără să mai fi flancat de un binevoitor ghid de la „Burma Turist”. Bineînţeles că fusese imediat creată o piaţă pentru a răspunde la cerinţele *kalas*[4], rătăciţi prin acest oraş tentacular cu două milioane cinci sute de mii de locuitori. Cu tot cortegiul obişnuit: înşelăciune asupra mărfii, escrocherie, furturi. Pentru turistul prevenit, un lucru era foarte clar: era mai bine, chiar şi astăzi, să se adreseze fostelor structuri ale statului ai căror ghizi erau competenţi şi oneşti. Din păcate, odată cu deschiderea frontierelor, aceştia erau supraîncărcaţi şi nu puteau satisface decât o foarte mică parte din cereri.

Forest nu venise aici în vizită şi interesul său pentru recenta permisivitate a regulilor impuse străinilor se limita la faptul că putea rămâne mai mult timp în ţară şi nu trebuia să dejoace în permanenţă „protecţia” ghizilor-poliţişti de la „Burma Turist”. Era un avantaj deloc de neglijat.

Aproape şase taxiuri private îşi aşteptau clienţii în faţa aerogării. Forest se îndreptă spre o Toyota Celica galbenă, a cărei portieră din spate-dreapta, fără îndoială înlocuită de curând, contrasta prin frumoasa sa culoare verde.

Şoferul, un bărbat cu faţa rotundă şi lucitoare, deschise portbagajul pe jumătate plin cu bidoane cu ulei.

— Ţin bagajul cu mine, zise Mercenarul, apucând geanta sa Safariland.

Şoferul se înclină şi deschise cu mândrie portiera sa verde a cărei pielărie interioară era albastră, contrar restului care era gri.

— *Strand Hotel. How much?*[5] întrebă Mercenarul.

Dacă nu întrebai nimic, te-ai fi aflat imediat îmbarcat pentru o plimbare turistică în capitala birmaneză, bineînţeles, cu o factură consistentă. Pe de altă parte, taxiurile fiind lipsite de contoare, era mai bine să te pui dinainte de acord asupra tarifului.

— Zece kyati, propuse birmanezul.

Forest nu se tocmi. Aruncă geanta pe banchetă şi se instală în spate.

— Vrei să întâlneşti nişte kareni?

— *What?* zise americanul. *I’m not a pienne the*[6]*.*

---

[4] Străini (n. a.).

[5] Direct la hotelul *Ştrand.* Cât face?

[6] Ce? Eu nu sunt francez (numeroşi mercenari francezi se angajează în gherila karenilor).

Dacă erau foarte săraci, în schimb birmanezii aveau toţi un nivel de instruire destul de ridicat. Unii muncitori şi zilieri în agricultură aveau chiar o educaţie care stupefia vizitatorii occidentali.

— *Anyway,* reluă bărbatul fără să se supere şi privind în oglinda retrovizoare bandajul negru din piele care acoperea ochiul stâng al Mercenarului. *If you're har to nivel karens, you won't Jind any at The Strand*[7]*.*

— *I'm here as a tourist*[8]*,* izbucni aproape cu răutate Forest.

Şoferul nu mai insistă. Din cauza căruţelor cu boi şi a maşinilor care încurcau strada îngustă, făcură aproape trei sferturi de oră ca să ajungă la *Strand.* Şoferul îşi încasă banii, apoi luă geanta Safariland şi îl însoţi pe Mercenar până în holul prăfuit al vechiului hotel.

— Scuză-mă, zise el, te-am luat drept…

— *I know,* îl întrerupse Mercenarul, *it's the eyepatch…*[9] *Ca* să-i arate că nu îi purta supărare, deschise geanta din care scoase unul dintre pachetele de lame de ras Gillette, pe care le cumpărase de la Hong-Kong şi i-l întinse birmanezului. Bărbatul nu mai ştiu cum să-i mulţumească.

Alături de băuturile şi ţigările occidentale, lamele de ras şi lanternele erau considerate nişte comori de către birmanezi, căci, nefiind fabricate în ţară, ele erau importate din Japonia sau din Hong-Kong la nişte preţuri care, deşi modice, erau exorbitante pentru un salariu mediu birmanez.

— Dacă vei avea nevoie de un şofer şi de un ghid bun, propuse bărbatul, mă poţi suna în orice zi şi la orice oră. Cunosc foarte bine Birmania şi secretele ei. Nu sunt şofer de taxi decât de doi ani. Înainte, am fost subofiţer în Tatmadaw[10].

— De ce nu? zise Mercenarul, luând cartea de vizită pe care i-o întinsese birmanezul.

O citi în timp ce se îndrepta spre recepţie. Bărbatul se numea U[11] Ye Myint, lucra drept şofer, ghid sau gardă de corp, dădea o

---

[7] Nu contează. Dacă te afli aici ca să întâlneşti nişte karenii, nu îi vei găsi la Şţrand.

[8] Mă aflu aici în calitate de turist.

[9] Ştiu, e din cauza bandajului…

[10] Armata poporului (n. a.).

[11] Acest U, plasat înaintea numelui unui bărbat matur, este o marcă de respectabilitate (exemplu: U Thant, fostul secretar general al ONU). Pentru femei, prefixul este Daw. Tinerele femei şi fetele tinere au

adresă pe U Wisara Road, în nord-vestul Rangoon-ului şi, avea un telefon personal. Un alt semn de îndestulare, dacă nu de bogăţie, cartea sa de vizită, în engleză şi în birmaneză, era imprimată cu ajutorul unui tampon de cauciuc, un lucru mai dificil de găsit în ţara asta decât lanternele şi lamele de ras.

O adresă care se putea dovedi utilă. Forest strecură cartea de vizită în buzunar când se întoarse instinctiv şi nu îşi putu ascunde un zâmbet. Cartea de vizită a lui U Ye Myint fusese decupată dintr-un ambalaj de plasture. Era sistemul birmanez.

Forest trecu prin faţa biroului de schimb, apoi aruncă o privire spre vitrina din faţa recepţiei. Acolo, se aflau îngrămădite obiectele cele mai bizare, dintre care dominau foarte mult bastoanele, pălăriile şi umbrelele. Dar se mai găseau şi ceasuri, aparate foto, bibelouri şi chiar încălţăminte. Era locul unde personalul aducea toate obiectele uitate prin hotel şi le păstra până la o eventuală întoarcere a proprietarului lor legitim.

O tânără cu ochii de abanos şi cu părul negru tăiat scurt îl întâmpină cu un zâmbet radios. Birmanezele erau reputate în toată Indochina pentru fineţea pielii lor şi caracterul lor întreprinzător. Contrar obiceiurilor la modă în această regiune, bărbaţii tineri erau mai degrabă timizi şi fetele erau cele care le făceau avansuri.

Forest simţi că bandajul lui avea un efect deosebit. Una din două. Fie ele îl detestau, fie le vrăjeau. După inspiraţia profundă care îi umflă *aingyi*[12] frumoasei şi după licărirea care îi îmbrăţişă privirea deja arzândă, el ştiu că a doua ipoteză era cea bună. Aproape ca întotdeauna. Mercenarul etală un zâmbet special, care îi făcu să se ridice mustaţa precum aripile unei mari păsări răpitoare ce zboară impetuos spre înălţimi şi care îi destinse faţa brăzdată de riduri irezistibile.

— Sunt Nike Forest. Am făcut o rezervare.

Fata lăsă privirea în jos, spre un registru gros din piele, deschis la pagina zilei respective. Era singura notă modernă din decor. Nu se afla nici un ecran de calculator, nici televizor, nici măcar aparate de climatizare. Existau însă nişte palete mari, metalice, care răscoleau imperturbabil aerul şi se opreau în timpul numeroaselor pene de curent. Construit în timpul colonizării engleze, hotelul *Strand* făcea parte dintre monumentele din Rangoon cu aceeaşi reputaţie ca şi celebra

numele precedat de prefixul Ma, iar bărbaţii tineri de Ko (n. a.).

[12] Cămaşă din ţesătură fină, adeseori transparentă (n. a.).

pagodă Shwedagon. Restaurantul singur valora deplasarea până aici, cu decorul său de palmieri prăfuiţi şi de statui victoriene. În ciuda unei hărţi care lăsa uneori de dorit, te simţeai ca-n sânul lui Avraam, precum un fermier din anii treizeci. Monumentele se degradau, ca de altfel tot restul. Şi, de la obţinerea independenţei, oamenii se ocupau cu alte treburi decât de întreţinerea patrimoniului abandonat de britanici. În mai bine de şaizeci de ani, hotelul *Strand* suferise din partea timpului o deteriorare ireparabilă, dar se ţinea destul de bine. Lui Forest îi plăcea această impresie şi anume că pătrunsese într-un film al lui Bogart.

— Aţi vopsit din nou, observă el.

Fata îl privi, totodată mândră şi uimită.

— Văd că cunoaşteţi hotelul nostru, sir. Vopsitul s-a refăcut exact înainte ca eu să fiu angajată.

Ea îşi îndreptă din nou privirea în registru şi continuă:

— Aveţi camera 407, sir. Este foarte bine situată, are şi balcon, pe Rangoon River. Cred că o să vă placă. Vă chem imediat un băiat.

— Nu este nevoie, zise Mercenarul, arătându-i geanta. Am un singur bagaj. Uită-te dacă am vreun mesaj.

Tânăra femeie se ridică şi se duse că caute printre fişele aranjate într-o cutie de lemn de mahon. Pe ascuns, Mercenarul profită de acest lucru ca s-o admire din spate. Era o adevărată minune. O miniatură, dar o miniatură proporţionată în mod plăcut. O adevărată păpuşă. Fata luă o foaie de hârtie pe care o citi şi se întoarse brusc. Surprinse privirea lui Forest, iar el ştiu că femeia o făcuse înadins când aceasta îi zâmbi, vizibil încântată de ceea ce citea în pupila sa gri-verde.

— Într-adevăr, zise ea, revenind la pupitru, am un mesaj pentru dumneavoastră. Domnul Herbert vă aşteaptă la ora paisprezece la salonul de masaj din Shwebonda Street.

— Mulţumesc, zise Mercenarul, aplecându-se ca să apuce geanta Safariland.

Fata îi întinse cheia camerei şi adăugă cu un zâmbet dulce:

— Salonul de masaj se află la numărul 282 al străzii. Dar… Prietenul dumneavoastră, domnul Herbert, este fără îndoială un mare farsor…

Forest îi făcu un semn din ochi.

— Să ştii că acesta este un privilegiu, căci asta mă face orb timp de o secundă.

Ea râse.

— Nu-ţi face griji, preciză el. Cunosc saloanele de masaj birmaneze.

Spre deosebire de saloanele de masaj pe care le putem întâlni în cartierele din Bangkok sau din Manila, cele din Birmania sunt nişte „instituţii” foarte serioase, unde nişte specialişti îţi propun adevărate masaje împotriva durerilor de cap, torticolis, crampe, lumbago şi chiar hemiplegii. În Birmania, cele două mari specialităţi în îngrijirea corpului sunt masajul şi curăţarea urechilor. Masorii şi masezele operează în nişte saloane specializate, iar cei care curăţă urechile se instalează în plin aer cu trusele lor, în general în apropierea pieţelor. Din toate timpurile, birmanezii au adorat să-şi cureţe urechile şi să se maseze.

— Oamenii care cunosc Birmania fac adesea această farsă prietenilor lor care nu o cunosc. Îi invită într-un salon de masaj. Aceştia sunt foarte decepţionaţi când îşi dau seama că acolo nu există decât nişte profesionişti care nu fac decât să-i trateze sau să-i facă să se destindă, îi explică angajata hotelului *Strand.* Voiam doar să evit această dezamăgire.

— Îţi mulţumesc pentru amabilitatea ta, zise Forest îndreptându-se spre ascensor.

— Mă numesc Min Le! zise fata în urma lui. Dacă vei avea nevoie de ceva, nu ezita să-mi ceri. Sunt la dispoziţia ta.

Mercenarul o asigură pe încântătoarea Ma Min Le că nu va ezita s-o cheme în caz de nevoie. Era oare Birmania pe cale să se alinieze modei în vigoare în regiune? Până acum, după cât ştia el, nici o formă de prostituţie nu exista în această ţară, cel puţin în circuitul turistic. Între ei, birmanezii trebuiau să facă şi ei ca toată lumea şi probabil că anumite fete practicau cea mai veche meserie din lume. Dar, în hoteluri, niciodată.

Însă Mercenarul uită repede propunerea ambiguă a lui Min Le. Până la urmă, poate că el se gândea prea departe.

Intră în ascensor, întrebându-se de ce Herbert îi dădea întâlnire într-un salon de masaj.

Mai avea două ore până la întâlnire. Era timp de un duş şi de un dejun rapid. Ceasul biologic al americanului nu era încă racordat la ora ţării, dar două zile petrecute la Hong-Kong, în care fusese informat în legătură cu noua misiune de şeful filialei CIA, îi permiseseră să recupereze puţin decalajul de fus orar.

Herbert Coutillon era francez. Fost legionar, el se retrăsese de mult timp, dar, incapabil să atârne în cui pistolul-mitralieră, se angajase în domeniul privat. Cum singurul lucru pe care ştia să-l

facă era războiul, formase în jurul lui o mică trupă de soldaţi experimentaţi şi plecase să lupte în Birmania, alături de gherilele karenilor care atrăgeau mercenarii francezi ca pe muşte.

Tipul de la CIA din Hong-Kong jurase că Herbert Coutillon era mai presus de orice bănuială. Forest, care înainte de a pleca, îşi dusese propria lui anchetă paralelă în lumea mercenarilor internaţionali, nu era chiar atât de sigur de acest lucru. După cum spuneau anumite guri rele, Coutillon fusese amestecat în nişte operaţiuni sângeroase în Angola şi fusese un timp în serviciul Cartelului Medellin din Columbia. Evident, nimic din toate acestea nu putea fi verificat şi numeroase zvonuri erau răspândite printre mercenari, încât nu mai ştiai pe care să-l crezi. Un informator „binevoitor” îi spusese lui Forest că Herbert Coutillon îşi schimbase numele. El adăugase „f"-ul actual la patronimul strămoşilor lui, care, pentru motive uşor de înţeles, nu îi convenea sub forma sa iniţială. Şi acest lucru nu putea fi verificat. Legiunea păstra cu fidelitate secretele foştilor săi luptători.

Dar Forest nu avea de ales. În situaţia actuală, Herbert Coutillon era singurul contact posibil la Rangoon pentru a face lumină în această poveste sumbră a bombei atomice pretinsă a fi furată în Lituania, apoi vândută în Olanda prin intermediul unui triade care opera la Amsterdam şi, în cele din urmă, adusă în Birmania de traficanţii de opiu.

Aflând că urma să aibă loc o tranzacţie, Serviciile Secrete americane îl trimiseseră pe Bob Scorsoni la Amsterdam cu misiunea să încerce să cumpere bomba. Aceasta era o practică din ce în ce mai curentă a Unchiului Sam. Ca să evite ca savanţii din fosta URSS să lucreze pentru ţările teroriste, SUA îi cumpărau la un preţ exorbitant şi îi instalau în laboratoarele lor. La fel, când un material periculos era pus în vânzare, ei încercau să-l recupereze cu bani mulţi.

Din păcate pentru Bob Scorsoni, avusese loc o scurgere pe undeva prin circuit. CIA, întârziind să deblocheze fondurile pentru achiziţionarea bombei ruseşti, Bob căzuse în redutabilele gheare ale narcomanilor chinezi. Aparent, traficanţii hotărâseră să-l ia ostatic ca să nu fie cercetaţi în legătură cu arsenalul pe care şi-l procurau. Forest nu era mirat de această tactică. Aceşti bandiţi care trăiau în cel mai mare secret, spre deosebire de grangurii din cartelele columbiene, aveau şi ei mijloace enorme la dispoziţie şi erau şi ei paranoici. Cu câţiva ani în urmă, Mercenarul prinsese un zvon cu privire la dispariţia armelor

destinate mujahedinilor afghani şi deturnate de Triunghiul de Aur. Casele anumitor traficanţi pakistanezi erau astfel echipate cu dispozitive de DCA de ultimă generaţie.

Pentru CIA, contractul era dublu. În primul rând, Forest trebuia să găsească bomba. În al doilea rând, dacă prietenul său Bob Scorsoni se afla încă viu, pe undeva prin acest colţ de junglă greu de penetrat, care se numea Triunghiul de Aur, din vecinătatea Birmaniei, din Laos, din Thailanda şi din China, el trebuia să-l recupereze. Dar, pentru Nike Forest, ordinea priorităţilor era exact invers faţă de cea a CIA. Bomba se afla pe locul doi, iar Bob pe primul loc.

CAPITOLUL III

Mercenarul părăsi hotelul *Strand* exact în momentul în care începu să plouă. Picături mari de apă cădeau pe trotuar şi transformau aleile neasfaltate în torente de noroi. Grăbit, se întoarse în hol şi se îndreptă spre singura cabină telefonică. Era o „antichitate" superbă care părea că fusese montată acolo înainte chiar de inventarea telefonului.

Evident, trebui să treacă mai întâi pe la operatoare. Forest se chinui să vorbească o birmaneză cât mai bună ca să ceară numărul lui Ye Myint.

— *Good choice,* zise vocea centralistei. *The man is quite trustworthy*[13]*.*

— Min Le! mormăi Mercenarul. Eşti peste tot!

— Da, zise fata. După-amiaza, eu sunt cea care mă ocup de tot, inclusiv de centrala telefonică. Îmi place s-o fac. Este puţin obositor în timpul zilei, dar am toate serile libere.

De data asta, Mercenarul interpretă acest lucru ca pe o propunere. Tânăra era drăguţă, dar prea era prezentă peste tot. Forest începu să se enerveze şi îi ceru lui Min Le să-i facă legătura cu Ye Myint. Ea se execută fără să mai comenteze.

O voce de femeie răspunse la telefonul Mercenarului. Ca cea mai mare parte a birmanezilor, soţia lui U Ye Myint vorbea o engleză acceptabilă.

— Aveţi noroc, domnule Forest, zise ea. Soţul meu tocmai m-a sunat de la sediul central, unde se află acum, adică la doi paşi de hotelul în care locuiţi. Îi dau telefon şi îi spun să treacă să vă ia.

Forest îi mulţumi şi închise. Ye Myint nu avea telefon în maşină. Bineînţeles. Aici, acesta era un lux rezervat militarilor, diplomaţilor şi oamenilor politici. Mesajele ajungeau, deci, la domiciliul său personal şi, la intervale regulate, el se oprea şi telefona ca să ia cunoştinţă de ele. Concluzia era următoarea: era mai bine să ştii dinainte când aveai nevoie de serviciile lui.

Zece minute mai târziu, Ye Myint, zâmbind larg, veni după Mercenar în salonul hotelului *Strand.*

Un portar dotat cu o imensă umbrelă îl conduse până la Toyota care aştepta în faţa intrării în hotel. Delicată, atenţia casei! Mai devreme, când Mercenarul sosise, nu era nimeni.

[13] Bună alegere. Este un tip demn de încredere.

Aşezându-se în hol, Forest nu se putu abţine să nu se gândească la relativitatea unor lucruri. Văzând o asemenea maşină venind să caute un client într-un mare hotel din New York, Paris sau Roma, oamenii s-ar fi oprit să privească spectacolul. Aici, acesta era lucrul cel mai natural din lume. În Europa sau în Statele Unite, chiar şi personalul avea nişte vehicule mai strălucitoare decât acest fier vechi uzat.

Mercenarul se aşează pe bancheta din spate. Ye Myint îl privi în oglinda retrovizoare.

— Se pare că nu te poţi descurca fără mine.

Un zâmbet lumină faţa pistruiată a lui Forest.

— Mă pregătisem să plec pe jos. Shwebonda Road nu este chiar atât de departe de hotelul meu. Nu te-am chemat decât ca să-mi serveşti drept umbrelă.

Un zâmbet lumină faţa rotundă a lui Ye Myint.

— Plouă bine, nu? Avem noroc de o lună ca asta. Aici, bineînţeles, nu ne foloseşte la nimic, dar, la ţară, apa fertilizează orezăriile şi plantaţiile.

Mercenarul îi mulţumi lui Ye Myint pentru aceste informaţii utile şi privi mulţimea de indigeni care se adăpostea pe sub streşinile magazinelor şi ale pagodelor. Pentru cea mai mare parte dintre cei care nu aveau o casă, viaţa trebuia să fie un infern în timpul anotimpului ploios, mai ales noaptea.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Ye Myint îi explică faptul că această perioadă era aceea care marca sfârşitul postului Paştelui la budişti, că acum reîncepuse celebrarea căsătoriilor, că numeroase sărbători avuseseră loc în pagodele iluminate de mii de lumânări şi că toţi trebuiau să fie milostivi.

Ajunseră la intersecţia dintre Strand Road şi Phayre Street.

— Spune-mi, Ye Myint, cunoşti pe cineva care ar putea să-mi împrumute o maşină? întrebă Forest.

Birmanezul clătină din cap.

— Imposibil, sir. *Kalas* nu au dreptul să conducă în Birmania. Acest lucru se va schimba, fără îndoială, în anii ce vor urma, dar, pentru moment, este obligatoriu să închiriezi maşina cu tot cu şofer.

Trecu un moment de linişte, apoi Ye Myint reluă:

— Dacă vrei, mă poţi închiria pe mine cu Toyota mea. Dacă mă angajezi pentru o săptămână, îţi iau doar douăzeci de kyati pe oră. Tarif de prieten.

Forest ştia că este adevărat. Preţul unei închirieri cu şofer cu tot era cel puţin douăzeci şi cinci de kyati pe oră într-un oraş ca

Rangoon.

Acum intrau pe Merchant Street şi Forest urma să-i răspundă lui Ye Myint că se va gândi la propunerea sa interesantă când, în intersecţia cu Sule Pagoda Road, un automobil spaţios, Nissan Prairie, frână în faţa lor şi îi obligă să încetinească. Un triciclu cu motor care se alia în spate profită de acest lucru ca să ajungă în dreptul lor. Instinctiv, Mercenarul aruncă o privire spre vehiculul mic cu trei roţi. În principiu, când ploaia cade atât de tare, bicicliştii şi conducătorii triciclului se adăpostesc, aşteptând sfârşitul ploii. În mod curios, tipul se opri, în loc să-i depăşească, având suficient spaţiu ca s-o facă, între Toyota şi trotuar. Purta un capişon ascuţit şi o haină impermeabilă verde kaki care îl împiedica pe Mercenar să-i vadă faţa. Triciclul său era acoperit cu o prelată de plastic sub care trebuia să-şi protejeze recolta sau produsele pe care urma să le vândă la piaţă.

Şi, brusc, o mişcare neaşteptată animă prelata udă. Semnalul pericolului se aprinse în creierul Mercenarului. Cineva era ascuns sub prelată. Dar Forest era neputincios. Nu avea nimic cu ce să se apere. Nici măcar un briceag, căci, evident, era exclus să introduci arme pe cule aeriană într-o ţară supravegheată ca Birmania.

La Hong-Kong, i se spusese că îşi va putea recupera arma sa, un VP 70M şi cuţitul Gerber de la un ataşat comercial al ambasadei care nu era altul decât reprezentatul local al CIA.

Prelata se ridică şi îşi făcu apariţia un braţ de om înarmat. Crudă ironie a sorţii, va fi asasinat aici, de un necunoscut, la doi paşi de Ambasada SUA care ocupa un imobil la numărul 281, pe Merchant Street.

— Ye Myint! răcni Mercenarul. Acolo, triciclul, fi atent!

Agresorul scosese braţul afară, dar capul lui se afla în continuare la adăpostul prelatei. Ca să se elibereze, fu nevoit să facă o serie de contorsiuni, iar Mercenarul profită de acest timp ca să se arunce pe burtă, sub bancheta din spate a maşinii.

Şase focuri de armă se auziră, urmate de o explozie asurzitoare a geamului. Mercenarul avu impresia că asupra lui se abătuse o grindină de pietriş, apoi un curent de aer şi o rafală de ploaie umplură Toyota lui Ye Myint. În secunda în care Mercenarul se ridică, triciclul porni din nou. Forest avu timp să-l vadă pe agresor, căzând peste prelată. Apoi surpriza îl lăsă fără răsuflare.

Într-un reflex incredibil, Ye Myint deschise torpedoul de unde scoase un Browning Power de model mai vechi, dar în stare de

funcţiune, îl armă şi porni în ploaie. Triciclul tocmai vira la dreapta ca să fugă pe Sule Pagoda Road când birmanezul deschise focul de trei ori. Forest îl văzu pe bărbatul care trăsese asupra lui ducându-şi mâna la umărul stâng, apoi vehiculul dispăru.

Ye Myint se întoarse în maşină, ud până la piele şi aruncă arma în torpedou.

— Nenorocitul! zise el, nervos. Abia schimbasem portiera săptămâna trecută.

Forest aruncă o privire consternată spre dreapta sa. Geamul portierei verzi nu mai era decât o amintire. În privinţa capotei, aceasta era găurită în două locuri.

— Un Colt 38 Police Positive Special, mormăi Ye Myint. Datorită unui mecanism cu dublă acţiune, acest nemernic a tras cele şase gloanţe unul după altul fără să armeze.

Şi Forest identificase arma. Ye Myint avea dreptate şi acest „diagnostic” dovedea că avea de-a face cu un adevărat profesionist.

— Puţin cam grăbit, zise Forest. M-a ratat. Şi, din contră, tu ai fost cel care l-ai rănit.

— Sigur, confirmă Ye Myint. Oricum, cred că nu l-am ucis.

— Ye Myint, reluă Mercenarul, cred că am să accept propunerea ta. Cu treizeci de kyati pe oră. Îi meriţi din plin. Felicitările mele pentru exactitatea tirului.

— Ţi-am spus, sunt un fost membru al Tatmadaw, reluă mândru birmanezul.

Toată lumea trebuie să fi fost la adăpost, căci nimeni nu intervenise. Acest lucru îi convenea lui Nike Forest.

Nissan-ul Prairie pornise. Ye Myint porni din nou. Instinctul îi spunea că nu era bine să mai rămână mult în acel loc.

— Mai mergem la salonul de masaj?

— Bineînţeles, răspunse Forest. Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea mea, Ye Myint. Treizeci de kyati pe oră nu îţi ajung?

Birmanezul aruncă o privire morocănoasă în oglinda retrovizoare.

— Îmi convin, şefu’. Nu asta e problema, dar…

— Ei bine? îl încurajă Mercenarul.

Cu un gest, Ye Myint arătă spre portiera sa devastată.

Un zâmbet făcu să-i strălucească pupila gri-verde a lui Forest.

— Nu-i nici o problemă, Ye Myint, de acum înainte plătesc eu toate reparaţiile. Aranjează să-ţi repari maşina sau să găseşti alta în timpul întâlnirii mele de la salon.

— Am înţeles, şefu’, zise birmanezul pe un ton care nu-i putea ascunde entuziasmul.

Ploaia încetă când ei se aflau deja la jumătatea drumului. Ce noroc, căci bancheta începea să se ude din ce în ce mai tare în partea dreaptă!

— Ai duşmani în Birmania? întrebă Ye Myint, zâmbind în timp ce opri taxiul la numărul 282 de pe Shwebonda Road.

— Am peste tot… oftă americanul. Ce vrei, am moştenit o avere colosală la vârsta de cincisprezece ani şi de atunci trăiesc din rente. Acest lucru face să crească numărul invidioşilor.

— Oricum, nu e bine deloc că vor să te omoare numai pentru că ai bani, şefu’.

Vocea lui Ye Myint era foarte serioasă, dar, în oglinda retrovizoare, ochii lui spuneau că nu prea putea fi păcălit. Mercenarul gândea că, poate, acest fost subofiţer al Tatmadaw nu era nemulţumit de perspectiva de a-şi relua puţin vechea meserie.

— În cât timp trebuie să vin să te iau, şefu’? întrebă birmanezul.

— Trei sferturi de oră ar trebui să-mi ajungă, răspunse Forest, coborând pe trotuarul plin cu apă.

Înainte de a intra în vechiul imobil colonial care adăpostea salonul de masaj, numără cinci mii de kyati şi îi oferi lui Ye Myint.

— Un avans pentru reparaţie.

*

Aşezată turceşte pe pernele care decorau podeaua sălii de aşteptare, o bătrânică ştirbă fuma un *cheeroot*[14] care polua atmosfera. Lângă ea, un bărbat cu gura înroşită de frunza de piper era absorbit în lectura unui tratat de numerologie. În mod evident, birmanezii nu erau deloc obişnuiţi să primească turişti occidentali, căci, abia ce Forest se prezentă unei recepţionere ce purta ţinuta tradiţională, *aingyi* şi *htamein*[15], ea îl şi răpi şi-l conduse spre un cabinet privat.

Acolo, lungit pe o rogojină aşezată direct pe sol, Fierberi Coutillon tocmai era masat de o femeie care stătea în genunchi.

---

[14] Ţigară birmaneză din tutun, frunze din diverşi arbori şi porumb. Femeile de condiţie modestă fumează *cheeroot* enorme, al căror miros acru agresează nările occidentalilor (n. a.).

[15] Piesă din stofa colorată înfăşurată în jurul taliei şi care se poartă precum o jupă. *Htamein*-ul este completarea indispensabilă aingyi-ului în îmbrăcămintea femeii birmaneze (n. a.).

Aceasta ridică o clipă capul şi se prezentă sub numele de Nyunt Sein. Văzând semnul de pe umărul său, Forest înţelese imediat că francezul nu se afla acolo din plăcere, cu atât mai puţin ca să se delecteze cu farmecul obiceiurilor locului. Umărul lui stâng era „ornat” cu un hematom negru cu reflexii violacee care acoperea în întregime articulaţia humero-scapulară şi avea nevoie de o specialistă ca să îşi poată reveni.

— Bună ziua, căpitane Forest. Ai călătorit bine?

— Fără probleme până la Mingaladon, răspunse americanul, în schimb…

Ridicându-se cu o grimasă de durere, Herbert Coutillon îi făcu semn să tacă, apoi se aşeză şi o rugă pe Nyunt Sein să-i lase singuri o clipă.

Tânăra femeie salută şi, fără o vorbă, trecu în camera vecină împreună cu cea care îl introdusese pe Forest.

— Ai întâmpinat probleme? întrebă Coutillon după ce rămaseră singuri.

Foarte repede, Mercenarul îi povesti păţania din intersecţia Merchant Street şi Sule Pagoda Road.

— Fie eu atrag ucigaşii aşa cum felinarele din Phayre Street atrag fluturii şi ţânţarii odată cu căderea serii, fie cineva ştie deja ce vreau eu să fac pe aici şi m-a denunţat unei persoane care nu împărtăşeşte ideile ţării mele cu privire la această poveste cu bomba.

Herbert Coutillon se aşează turceşte. Era mai în vârstă decât arăta în poza pe care o deţinea CIA la Langley. Purta pe el doar o pereche de pantaloni de jogging şi pieptul lui bine făcut era cel al unui adept al exerciţiilor fizice. Bicepsul stâng avea un tatuaj care reprezenta un şarpe înfăşurat în jurul unui pumnal al cărui mâner era parţial atins de hematom.

— Nyunt Sein a spus că va trece, zise el, urmărind privirea Mercenarului.

— Cine ţi-a făcut asta? întrebă americanul, optând pentru un ton de prietenie care trebuia să existe între mercenarii din întreaga lume.

Un zâmbet crispă obrazul lui Coutillon.

— Războiul.

Forest înţelese că nu va afla mai mult despre acest lucru. Herbert Coutillon îşi trecu mâna prin claia din păr buclat care era încărunţit, dar care mai păstra încă nişte tente roşcate.

— Dar tu? întrebă el, arătând spre bandaj.

— Aşijderea.

Coutillon izbucni în râs. Forest îi oferi un Camel, pe care îl acceptă, apoi se duse să caute un taburet de lângă fereastră şi o scrumieră de argint dăltuită, care ar fi avut un succes monstru la *Christie's.* Aici însă nu era decât o piesă obişnuită de artizanat local.

— Şi? întrebă el, punându-şi o ţigară sub mustaţă. Cum ai auzit vorbindu-se de această bombă?

Mercenarul francez îşi aprinse ţigara de la flacăra brichetei Zippo pe care i-o întinsese Forest şi suflă fumul spre tavan.

— Nu eu sunt cel care a auzit primul vorbindu-se despre ea, ci karenii cu care lucrez. Un bărbat, un asiatic, dar de o etnie pe care ei nu o cunosc, l-a contactat pe unul dintre şefii lor ca să îi propună un contract.

Mercenarul îşi aprinse şi el ţigara, suflă primul fum pe nări şi cu un bobârnac închise capacul brichetei.

— Oferă un milion de dolari celui care îl va ajuta să recupereze o bombă atomică furată de Stella, apoi vândută la Amsterdam triadei[16] Tai Heun Chai.

Despre Coutillon, Forest ştia doar că servise cincisprezece ani în trupele speciale şi că probabil i se propusese să se retragă, pentru că un ofiţer care atingea vârsta de cincizeci de ani, chiar dacă era încă în puteri, nu mai avea ascendentul necesar să facă faţă recruţilor de douăzeci de ani ai Legiunii, gata să omoare pe oricine. Dar, pentru moment, simţea că putea să aibă încredere în el. Până aici, într-adevăr, discursul francezului se corobora cu cel al CIA. Cel al CIA, natural, mergea puţin mai departe. După toate aparenţele, bomba fusese furată în Lituania şi cedată lui Filatov, un rus, specialist în acest gen de trafic, care, la rândul lui, ar fi vândut-o Stellei, o ramură paralelă a Mafiei, care făcea ravagii în traficul cu arme atomice şi materiale explozibile şi, de câţiva ani, îşi implantase nişte antene pe teritoriul fostei URSS şi nişte sateliţi într-un număr mare de ţări.

Drumul urmat de bombă putea să pară complicat unui neiniţiat, însă era cât se poate de banal. În acest gen de târg, fiecare avea mica sa specialitate şi îşi asuma segmentul propriu de drum pe destinaţia mărfii. Nimic mai mult. Desfăşurarea prezenta mai multe avantaje, în special acela de a bruia pistele în caz de anchetă. Bineînţeles, ea mai permitea fiecărui intermediar să-şi ia partea din beneficiul colosal care îl aducea vânzarea de arme nucleare şi făcea mai uşor spălarea banilor

[16] Organizaţie mafiotă chineză (n.a.).

murdari astfel câştigaţi, care puteau fi reintroduşi în circuitul normal de către sumele totale de bani fracţionate.

Dar, în cazul de faţă, se aflau în faţa unei premieri. Un bărbat pe nume Jambyn Tiaping urmase, când de aproape, când de departe, itinerariul bombei de la început – furtul ei în Lituania – până la sfârşit – livrarea sa în Birmania. Acest tip se hotărâse să vândă bomba pretinzând că ar fi posesorul „legitim" al acesteia. El ar fi fost înşelat de Evgheni Filatov, iar acum nu cerea decât recuperarea bunului său. Din acest motiv, la Amsterdam, în momentul în care Stella vânduse, în cel mai mare secret, bomba reprezentanţilor locali ai triadei Tai Heun Chai, acest Jambyn Tiaping anunţase CIA ca să scurtcircuiteze triada Tai Heun Chai, să recupereze bomba, reglând astfel ceea ce el credea că este corect.

În acel moment, trimisul CIA debarcase la Amsterdam, în persoana lui Bob Scorsoni şi apoi urmaseră beţele puse în angrenajele care păreau să fie noua modă în vogă în Serviciile Secrete ale SUA de ceva timp. Mai întâi, tergiversările, poate lupta de influenţă dintre diferitele servicii sau loby-urile. Apoi, blocajul fondurilor cerute pentru plătirea bombei. Rezultatul: Tiaping îşi pierduse răbdarea şi bomba dispăruse. La fel şi Bob Scorsoni. După toate aparenţele, fusese luat drept garanţie de Tai Heun Chai în acelaşi timp cu bomba.

Astăzi, prezenţa bombei era semnalată în Birmania. La fel şi aceea a lui Jambyn Tiaping. Nimic neobişnuit până aici, dat fiind traficul obişnuit al cumpărătorilor din Tai Heun Chai.

— Ştii ce vrea să facă Tai Heun Chai cu această bombă? întrebă Mercenarul, trăgând un fum lung din ţigară.

— Nu am nici o idee, zise Coutillon. Tot ceea ce ştiu am aflat de la kareni.

— Pot să mă întâlnesc cu ei?

— Nici nu intră în discuţie. Refuză să te întâlnească. Este prea periculos să aducă nişte persoane în tabăra lor şi apoi să le lase să plece.

— Poate ai putea să organizezi o întâlnire pe un teren neutru, sugeră Mercenarul, scuturându-şi ţigara în scrumiera de argint.

— Acest lucru ar putea fi realizabil. Am zis bine „realizabil". Dar nu uşor. Karenii sunt din ce în ce mai neîncrezători. Mulţi dintre ei au fost prinşi recent şi au fost trimişi la Insein[17].

[17] Centru de detenţie şi de tortură care adăposteşte în jur de opt mii de prizonieri, aflat la nord de Rangoon. Anumiţi ziarişti occidentali l-au

— Vezi ce poţi să faci, insistă Forest.

— OK. Oricum, sunt obligat să rămân ceva timp la Rangoon, zise Coutillon, aruncând o privire elocventă în direcţia umărului său suferind.

— Unde pot lua legătura cu tine?

— Aici. Nyunt Sein este cutia mea de scrisori.

— Ai încredere în ea? întrebă îngrijorat Mercenarul, trăgând un nou fum din ţigară.

— Am o încredere deplină în ea. Chiar mai mult decât atât.

Ca şi cum aluzia nu ar fi fost destul de evidentă, francezul crezu de cuviinţă să însoţească spusele cu un gest obscen.

— Şi Jambyn Tiaping? Se ştie ceva despre el?

— Nu am nici o idee, afirmă Herbert Coutillon. Unii zic că şi-a vândut bomba lui Khun Sa[18]. Alţii spun că este mort.

Acesta era unul dintre lucrurile care îl supărau cel mai tare pe Forest. În afară de Bob Scorsoni, nimeni nu-l mai văzuse pe acest Jambyn Tiaping şi tot ce se ştia despre el era că îşi spunea „mongolul”.

— Dar trimisul CIA? Ai veşti despre el?

— Karenii spun că se află în mâinile triadei Tai Heun Chai. Unde? Ăsta este misterul.

— Bob Scorsoni este prietenul meu, Herbert, zise Mercenarul, fixându-l cu gravitate pe tipul cu pieptul gol care se afla întins pe rogojină. Sunt gata să perii bine tot Triunghiul de Aur ca să-l găsesc. Şi ştii că orice informaţie care mi-ar permite să dau de el va fi plătită foarte bine.

Din nou, Coutillon lăsă să-i scape un chiţăit ciudat care îi servea drept râs.

— Trebuie să ştii că nu lucrez pentru bani în afacerea asta. Te-am avertizat pentru că mi se pare insuportabilă ideea că nişte traficanţi de opiu pot pune mâna pe o bombă atomică în timp ce rebelii kareni se luptă cu mijloace precare ca să-şi asigure sărmana supravieţuire în faţa dictaturii birmaneze, asociată acum cu comuniştii chinezi şi cu organizaţiile de gangsteri care formează Triunghiul de Aur.

Mercenarul ştia că cea mai mare parte a mercenarilor francezi care veneau în Birmania ca să le dea ajutor rebelilor kareni, de religie catolică, erau apropiaţi ai Frontului Naţional care acţionau

---

numit Dachau birmanez (n. a).

[18] Regele opiului. El operează la frontiera dintre Birmania şi Thailanda (n. a.).

mai mult din dorinţa de a destrăma comunismul decât pentru profit. Dar, de aici şi până la a spune că banii nu îl interesau, era totuşi o diferenţă.

Mirosul minciunii plana acum în camera plină de fum. Forest îşi termină ţigara şi aruncă chiştocul în scrumieră, fără să mai facă vreun comentariu.

— Dacă voiai să eviţi ca prietenul tău să aibă probleme, trebuia să-l fi supravegheat, zise Coutillon.

Forest strânse din dinţi.

— Nu te băga unde nu te priveşte, Herbert. Şi, pentru început, nu uita că am fost implicat în această afacere abia după dispariţia lui Bob.

— Da… mormăi Coutillon cu aerul celui care cunoaşte nişte lucruri.

— Ce e? zise brusc Forest.

— Am auzit spunându-se că Scorsoni a fost ridicat pentru că CIA nu a reuşit să deblocheze fondurile necesare cumpărării bombei…

Era adevărat. Mercenarul scrâşni din nou din dinţi. Să recunoască el însuşi defectele Serviciilor Secrete americane era ceva, dar să le audă enumerate de un străin, mai ales de un tip îngrozitor ca acest Coutillon, era inacceptabil.

Francezul trase un ultim fum din ţigară şi o stinse şi el în scrumiera de argint.

— Ştii, reluă el, socialiştii nu fac parte dintre oamenii pe care îi am la inimă, dar mărturisesc că am fost de acord cu Claude Cheysson când l-a înfăţişat pe Clinton al vostru drept „Domnul Loial”.

— Hm! Cine e acest Cheysson? Şi de ce l-a înfăţişat pe Clinton drept „Domnul Loial”?

— Este fostul ministru de Externe al lui Mitterand. L-a înfăţişat drept „Domnul Loial” atunci când Clinton a organizat marele circ la Washington cu tot tam-tam-ul ca să semneze acordul Rabin – Arafat, după ce totul fusese deja făcut prin intermediul Norvegiei, al Tunisiei, Franţei şi al mai multor altor ţări. Voi, americanii, aveţi tendinţa să vă credeţi atotputernicii care au toate drepturile, care trebuie să fie peste tot şi pe care trebuie să-i venerăm precum pe Moş Crăciun. Dar, întruna din zile, o veţi păţi fără măcar să vă puteţi da seama. De altfel, uită-te la situaţia din Somalia. Şi ceva îmi spune că nu s-a sfârşit încă.

— Ai terminat, Herbert? Ţi-ai vărsat toată amărăciunea? mormăi Mercenarul. Nu te sfătuiesc să aduci vreodată acest

lucru în discuţie dacă nu vrei să-ţi fac umărul drept să semene cu cel stâng.

— Suntem liberi să visăm… zise rânjind Herbert Coutillon.

Brusc, Mercenarul se destinse. Zâmbi şi o zbârcitură i se formă la coada unicului său ochi.

— Tu eşti cel care visezi, Herbert.

Francezul nu schiţă nici o mişcare. Se mulţumi să-l privească pe american cu o expresie ciudată.

— Şi… păţania ta de mai devreme? Cum ţi-o explici?

— La asta va trebui să mă mai gândesc puţin ca să ajung la un răspuns.

— Să fi fost şoferul de taxi?

— Imposibil, răspunse Forest. Şoferul a ştiut că vin aici numai la ieşirea din hotel. De altfel, el chiar a deschis focul asupra agresorilor mei şi a rănit pe unul dintre ei.

— Acest lucru reduce bănuielile asupra lui, admise Herbert Coutillon.

Forest încuviinţă.

— Angajatul care a luat mesajul meu de la hotelul unde stai? sugeră brusc Coutillon.

De data asta, cuvintele avură o rezonanţă în mintea Mercenarului.

— Cum ţi-ai trimis mesajul? L-a dus cineva acolo?

— Nu, am telefonat. Nu aveam nici un motiv să fiu neîncrezător.

— Da, zise gânditor americanul. Voi face mica mea anchetă la *Strand.*

Dar, în acelaşi timp, realiză că acest lucru nu îi va fi, fără îndoială, de mare ajutor. Căci amintirile tocmai îi reveneau în minte. Telefonul lui pentru Ye Myint. Descoperirea că micuţa Min Le făcea pe centralista.

Îşi aminti că angajata de la *Strand* îl felicitase că-l alese pe Ye Myint drept şofer. Deci, ea îl cunoştea. Dar, de fapt, acest lucru nu o putea implica cu nimic. Dacă ei erau complici, tânăra ar fi evitat să dezvăluie acest lucru vorbindu-i despre el.

Forest nu crezu de cuviinţă să-i împărtăşească gândurile francezului. Această scurtă întâlnire fusese suficientă ca să-l convingă că Herbert Coutillon era întocmai ceea ce părea a fi: un soldat, nu un gânditor. Era inutil să-l mai incite. Era genul de tip care ar fi lichidat toţi suspecţii şi abia apoi ar fi stat de vorbă. Chiar şi cu un umăr făcut zob, ar fi fost capabil să facă o descindere la *Strand.* Or, Forest intenţiona să acţioneze în linişte

şi cu cea mai mare discreţie... Dar, înainte de toate, trebuia acum să treacă pe la ambasadă ca să-şi recupereze arsenalul personal.

O dată terminată discuţia, Forest îi ceru lui Coutillon să-i aranjeze o întâlnire cu câţiva responsabili ai rebelilor kareni şi francezul repetă că va face tot ce-i va sta în puteri, însă nu putea promite nimic.

— Tipii sunt foarte suspicioşi.

— Cu tine, ar trebui să aibă încredere, Herbert.

— Voi încerca.

— Ai putea să-mi fi translator? întrebă Forest.

— Inutil. Membrii gherilelor karenilor şi kachinilor vorbesc aproape toţi limba franceză. Dacă nu, engleza. Se adaptează la schimbări. S-au dus vremurile în care se exprimau în chineză şi asta pentru că erau formaţi de nişte instructori chinezi.

Mercenarul nu ştia. Singurul lucru de care se temea era să fie nevoit să negocieze într-unul din cele patruzeci de dialecte vorbite de incredibilul mozaic etnic care forma această ţară.

După terminarea discuţiei, Coutillon o chemă pe Nyunt Sein şi ceru un ceai. Forest refuză politicos. Ceaiul birmanez era puternic şi amar. Îţi lăsa pe limbă o delicioasă culoare portocalie şi, în gură, un gust care persistă toată ziua. Cealaltă specialitate a ţării care trebuia evitată cu orice preţ era *vimto,* un fel de apă gazoasă cu sirop de fructe, apărută în timpul colonizării şi care nu se mai putea găsi astăzi decât în marile oraşe din Birmania şi în nordul Angliei.

Dar Nyunt Sein ştia să facă pe gazda. Adusese şi nişte bere. Forest acceptă o bere chinezească de Tsing Tao. Aceasta reprezenta o mare noutate în ţară. În urma acordurilor de cooperare militară şi economică semnate între China şi Birmania, se importau numeroase produse chinezeşti, dintre care berea şi vinul de Tsing Tao.

După ce bău berea, Forest acceptă masajul relaxant propus de Nyunt Sein, înduioşată de aerul lui obosit. Mai avea puţin timp la dispoziţie şi găsi tratamentul grozav. Însă refuză serviciile bătrânei care voia cu orice preţ să-i ghicească viitorul.

Era ora trei după-amiază şi un soare cenuşiu acoperise oraşul Rangoon atunci când Forest ieşi din nou în Shwebonda Road. Ye Myint, zâmbind cu gura până la urechi, îl aştepta la volanul unui Nissan Patrol kaki.

— Ce ai făcut cu Toyota?

— Am vândut-o, şefu'. Cu banii de pe ea am cumpărat-o pe

asta.

Forest renunţă să mai întrebe altceva. Sunt anumite situaţii în viaţă când e mai bine să nu ştii totul.

CAPITOLUL IV

Cu ochii umflaţi, faţa acoperită de o barbă neagră, pantalonii sfâşiaţi, cămaşa murdară de pământ şi de jeg, Bob Scorsoni nu arăta deloc bine. El, colosul, bărbatul cu pumnul de oţel, nu mai era decât umbra sa. Fusese trambalat toată noaptea în pădurea tropicală, legat de o prăjină, precum un trofeu de vânătoare. Avea mâinile şi picioarele sfâşiate şi, atunci când ajunseseră în tabără, gleznele i-au fost prinse într-un jug de lemn.

De atunci, fusese lăsat singur într-o colibă de bambus al cărei acoperiş din frunze de banan nu era rezistent la ploaie. Dimineaţă, un bărbat îmbrăcat în ţinută de luptă venise să-i aducă un blid cu orez cleios şi o ploscă cu apă. I se eliberaseră mâinile, ştiind că nu avea nici o şansă să fugă.

După calculele sale, trecuse aproape o lună de când fusese ridicat de la Amsterdam de către traficanţii triadei Tai Heun Chai. Aparent, îşi schimbase proprietarul în această noapte şi nu era singurul, judecând după urletele unor prizonieri care erau torturaţi la doi paşi de el. Oare îşi schimbase şi bomba proprietarul? Bob Scorsoni se gândi că în curând va afla acest lucru. Şi că, probabil, asta nu va însemna mare lucru.

În aşteptare, se lăsă să cadă epuizat pe spate, în mijlocul frunzelor care acopereau humusul intrat în putrefacţie al pădurii tropicale, încercând să aţipească puţin.

Scăderea brutală a temperaturii indica faptul că noaptea nu va întârzia să coboare, când fu trezit de nişte urlete mult mai stridente decât cele de mai devreme. Răpitorii lui îl lăsaseră singur toată ziua. Bob se ridică în şezut. Nu era deloc comod cu acel jug care îi împiedica picioarele. Umiditatea îi străpunsese hainele de mult timp, îl dureau rinichii şi umerii, dar orele de somn îi permiseseră să regăsească o percepţie mai clară asupra lucrurilor.

Afară, urletele se accentuau.

— Nu! striga o femeie.

— Nu voi vorbi, se auzi o voce. Omoară-mă!

Infern, plânsete, rugăciuni. Apoi, brusc, o linişte mormântală. Urmă zgomotul unei rafale de Kalaşnikov. Apoi urletul de suferinţă şi de teamă al unui prizonier care nu era decât rănit. Urmă zgomotul sec al unei lovituri de graţie. Şi, din nou, linişte.

În aer stăruia mirosul de praf care se amestecase cu cel al pământului şi al vegetaţiei umede.

Noaptea se instalase şi ploaia încetase când o lanternă îşi făcu apariţia la intrarea în colibă. În spatele ei, Scorsoni recunoscu imediat silueta vizitatorului.

— Tiaping, murmură el fără să vrea. Ce faci aici, nemernicule?

— Fi politicos, domnule Scorsoni, şopti mongolul, apropiindu-se. Am venit să-ţi aduc veşti bune.

— Unde ne aflăm? întrebă Bob.

— Se recunoaşte în tine profesionistul, zise rânjind Jambyn Tiaping. Primul lucru pe care vrea să îl ştie este unde se află. Ei bine, îţi voi spune.

Se aflau la aproximativ treizeci de kilometri de Kengtung. În plin centru al Triunghiului de Aur, în tabăra unui traficant de opiu pe numele său Guo Xiong. Scorsoni îl cunoştea. Guo Xiong era un chinez originar din Yunnan, provincia care se afla exact de partea cealaltă a frontierei. Guo făcea parte din cei o sută de traficanţi consideraţi minori în regiune, dar a cărui putere şi avere ar fi putut face să pălească mai mulţi capitalişti americani sau japonezi.

De când Birmania se transformase în mod oficial într-un stat-narcoman, semnând cu China comunistă nişte contracte de furnizare de armament care depăşeau de departe bugetul statului, viaţa devenise un infern pentru traficanţi ca Guo Xiong. Noua politică a guvernului era, într-adevăr, să-şi ia în mod sistematic partea ce i se cuvenea din traficul cu droguri. Din acest motiv, el nu ezita să apeleze la intervenţia Tatmadaw-ului ca să oblige grangurii la plata impozitelor şi să-i oblige pe micii traficanţi să se asocieze cu cei mai mari sau să-şi abandoneze activităţile.

Acest mod de acţiune fusese demonstrat cu şase luni în urmă de către experţii CIA, când s-a descoperit că angajamentele Birmaniei faţă de China reprezentau aproximativ de cinci ori mai mult decât capacităţile ei de finanţare.

Jambyn Tiaping îşi frecă bărbia între degete şi continuă:

— Eu nu merg mai departe, totul are un sfârşit. Guo a acceptat să mă ajute să recuperez bomba care îmi aparţine.

— Şi cui ai s-o vinzi pe aici, prostule?

— Dar nu am s-o vând. Guo a hotărât să o păstrez în prezenţa sa. Ăsta este un argument, să zicem… convingător pentru renegocierea raporturilor de putere în Triunghiul de Aur, cu triada Tai Heun Chai şi cu guvernul…

Mongolul scoase un pachet de Lucky Strike din buzunar şi i-l întinse lui Scorsoni. Americanului i-ar fi plăcut să fie capabil să refuze, dar mâna sa avidă apucă pachetul. Avea poftă să fumeze. Cu astfel de lucruri minore îţi pierdeai demnitatea, el ştia lucrul ăsta, dar ce să-i faci! Era incapabil să reziste.

Îşi băgă o ţigară în gură şi scoase o cutie de chibrituri pe care o avea în buzunar. Abia la a treia încercare reuşi să aprindă ţigara, atât de umedă era atmosfera. Suflă cu voluptate primul fum în colibă, apoi întrebă:

— Dacă înţeleg bine, iată-mă prizonierul lui Guo Xiong...

Tiaping confirmă cu un semn din cap.

— Îmi scapă ceva, reluă Bob Scorsoni. Cum va putea să-ţi plătească Guo bomba? Presupun că nu e de vânzare în rate şi, dacă informaţiile mele sunt exacte, Guo a avut un an greu, cu numeroase furturi sau distrugeri ale recoltelor.

Un zâmbet şiret crispă obrazul de şobolan al micului mongol.

— Voi mai rămâne un timp aici, în Birmania. Acest lucru îmi va permite să-i acord nişte facilităţi de plată lui Guo Xiong. Dar am încredere. Când se va răspândi vestea că el este cel care are bomba, cred că veniturile şi cota sa vor cunoaşte o mişcare ascendentă foarte rapidă.

— Ascendentă sau descendentă, zise Bob Scorsoni. Băieţii din Tatmadaw pot să vă facă o vizită de prietenie ca să recupereze bomba. Şi, cu fineţea care îi caracterizează, sunt capabili să arunce totul în aer, inclusiv pe ei, la cea mai mică mişcare.

Lovitura de picior a lui Jambyn Tiaping îl surprinse pe Bob Scorsoni şi îi smulse un mic strigăt de durere.

— Linişte, prostule! izbucni mongolul.

Până acum, statutul său de alb îl făcuse pe Scorsoni să scape de torturile şi de tratamentele dureroase de rutină. Chiar şi din partea chinezilor din triada Tai Heun Chai care nu erau renumiţi a fi nişte oameni blânzi. Dar Tiaping nu avea un trecut colonial. Stătuse alături de albi întreaga sa viaţă, în armata rusă. Nu avea aceleaşi noţiuni de tabu ca birmanezii şi chinezii.

— Am hotărât să te revindem ţării tale, zise mongolul, întreg şi sănătos, contra sumei de cinci sute de mii de dolari. Dacă nu ne plătesc această sumă, începem să-ţi tăiem un deget, apoi două, apoi trei. Ca să-i facem să înţeleagă că tu eşti o fiinţă ca toate celelalte şi că trebuie să acţioneze repede dacă vor să te recupereze în stare bună.

— Nemernicule! izbucni Bob Scorsoni.

El ştia că Statele Unite nu vor plăti cinci sute de mii de dolari

ca să-l recupereze. Era prea scump. O nouă lovitură de picior îi tăie răsuflarea.

— Linişte!

Tiaping aprinse o ţigară pentru el şi zise:

— Să nu crezi că ţara ta te abandonează. Deloc. Tocmai am vorbit cu prietenul nostru comun, Herbert Coutillon, care se află la Rangoon şi mi-a spus că Nike Forest tocmai a sosit în capitală.

O licărire de speranţă se născu în sufletul lui Bob Scorsoni.

Nike se afla acolo.

— Numai că, reluă mongolul, a început deja să facă prostii. Ne-a rănit unul dintre oamenii noştri. Iar lui Guo nu-i place deloc acest lucru. Nike Forest trebuie să se întoarcă în Statele Unite cu primul avion, altfel o va păţi.

— Nike n-a fost niciodată un tip rezonabil. Cred că, cu cât veţi încerca mai mult să-l faceţi să plece, cu atât mai mult se va încăpăţâna să rămână.

Scorsoni reflectă o clipă şi, brusc, o idee – puţin nebună – îi veni în minte.

— De ce vreţi neapărat să-l scoateţi pe Nike Forest din circuit? întrebă el. Fiindcă v-aţi hotărât să vă purificaţi trezoreria negociind eliberarea mea, nu aveţi decât să luaţi legătura cu el. Acesta este, mi se pare mie, intermediarul ideal pentru acest gen de tranzacţie.

Jambyn Tiaping rânji sardonic.

— Eşti un şmecher, Bob. Şi îl cunoşti foarte bine pe Forest. Ştim că acest tip, o dată implicat în afacere, nu va avea decât o singură obsesie: să te elibereze, dar fără să dea vreun ban. Suntem bine informaţi şi ştim foarte bine de ce este capabil. Este suficient să pronunţăm numele de Forest în faţa lui Guo, pentru ca el să devină nebun de turbare gândindu-se la prejudiciile pe care le-a provocat deja colegilor lui din regiune. Am luat legătura cu ambasada americană ca să aducem la cunoştinţă acest târg. Şi am precizat că acceptăm orice intermediar, mai puţin pe acel nemernic.

— Crezi că vor face ca voi?

— Sper asta pentru sănătatea ta, zise laconic Jambyn Tiaping.

— Şi ce amestec are Coutillon în toată treaba asta? reluă Bob Scorsoni, încăpăţânat. Întotdeauna l-am considerat un spadasin, dar unul onest.

— Oamenii se mai schimbă, Bob. Mai ales când sunt bani mulţi în joc. Chiar şi spadasinii oneşti.

— Sunteţi o bandă de împuţiţi! izbucni Scorsoni. Aşadar,

Coutillon, tipul care se lupta alături de kareni pentru o soldă de mizerie, idealistul care a alertat Statele Unite când a aflat că bomba ta ajunsese în Birmania, este astăzi cu totul de partea ta!

— Savuroasa ta expresie dă o imagine perfectă a realităţii, Bob. La început, ne-am gândit să-l lichidăm pe Coutillon ca să-l pedepsim pentru că ne-a trădat. Dar ne-am gândit apoi că ne va fi mult mai util drept momeală pentru Forest. Acestea fiind spuse, nimic nu ne împiedică să-l lichidăm ulterior, atunci când nu ne va mai fi de folos. Săracul Herbert, a fost rănit la umăr de trupele Tatmadaw şi este obligat să rămână o perioadă de timp la Rangoon, unde se ascunde ca să se îngrijească!

— Vrei să-ţi mărturisesc ceva, Jambyn? Am stat alături de nemernici de toate rasele, de toate speciile, de toate mărimile şi de toate culorile în decursul carierei mele în Serviciile Secrete, dar cred că este pentru prima oară când întâlnesc un nemernic de teapa ta.

Urmă încă o lovitură de picior, dar de data asta la coaste. Bob Scorsoni ştia că nu ar fi trebuit s-o spună, dar aşa era el. Acesta era, de altfel, unul dintre punctele comune cu bărbatul care era numit Mercenarul: aveau o gură mare.

— Ţi-e uşor să mă loveşti în timp ce sunt imobilizat, Jambyn. Dar stai liniştit, căci prietenul meu Forest şi cu mine vom găsi un mijloc de a pune mâna pe tine. Şi, în acea zi, îţi voi tăia boaşele şi te voi face să le mănânci cu orez şi condimente.

— Salivez de pe acum, zise mongolul, rânjind. Până atunci, tu te afli aici, iar prietenul tău Forest va fi ucis de oamenii lui Guo dacă nu va părăsi Rangoon-ul în următoarele ore.

Cu aceste cuvinte, Jambyn Tiaping izbucni în râs şi ieşi din colibă.

CAPITOLUL V

— Şefu’! zise Ye Myint pe un ton triumfal. Vezi bine că nu m-am înşelat şi că pui ceva la cale împreună cu karenii, fiindcă te-ai văzut cu şeful gherilei lor!

— Aşa este, admise Mercenarul. Se pare că ai obişnuinţa unei vieţi duble.

Zâmbetul birmanezului încremeni instantaneu în oglinda retrovizoare a Nissan-ului Patrol.

— Nu glumi cu astfel de lucruri. I-ai putea mânia pe *nati*[19] şi să ne poarte ghinion amândurora!

Forest nu insistă. Ar fi fost o cruzime gratuită. Toţi birmanezii, oricare ar fi fost originea lor etnică, nivelul lor de instruire şi statutul social, erau foarte superstiţioşi.

— În orice caz, îţi dau un sfat, să nu ai încredere în colonel. Este un tip foarte periculos.

— Colonel? Care colonel? întrebă Forest, parcă picat din lună.

— Colonelul Coutillon. Cel care comandă mercenarii în gherila karenilor. Este un vicios…

— Ah, zise Mercenarul.

Era bucuros să afle că Herbert Coutillon trecuse direct de la gradul obscur de subofiţer în Legiune la cel de colonel. Acest lucru făcea parte dintre surprizele plăcute pe care le afla câteodată, aplecându-se asupra destinului mercenarilor profesionişti.

— Opreşte aici, zise Forest.

Tocmai ajunseseră în faţa Ambasadei Statelor Unite, la celălalt capăt al Merchant Street. Ye Myint parcă noua sa maşină, iar Forest coborî.

*

Trecuse un sfert de oră de când Mercenarul fi introdus în biroul unui tip bine făcut, cu faţa roşie şi cu o privire neliniştită.

Afară, noaptea tropicală căzuse peste Rangoon şi luminile începeau să se aprindă în birourile ambasadei.

Individul se prezentă sub numele Robert Brady. Acesta deschise un sertar aflat în fundul biroului, din care scoase o servietă din piele, pe care i-o întinse Mercenarului.

— A sosit alaltăieri.

[19] În credinţa birmaneză, *nati* reprezintă spiritele malefice (n. a.).

Forest luă servieta fără să-i verifice conţinutul. El fusese cel care o pregătise înainte să plece din Langley, iar sigiliile erau neatinse. Îi mulţumi aşa cum se cuvenea onorabilului reprezentant al CIA din Rangoon, apoi povesti repede primirea care îi fusese rezervată puţin mai devreme, când se afla în drum spre salonul unde trebuia să-l întâlnească pe Coutillon.

— Şi cum a reacţionat Tatmadaw-ul? Nu… nu am auzit nimic despre acest atac. Eu…

Forest zâmbi şi un mănunchi de riduri îi brăzdă faţa sa de pirat. Ca mulţi funcţionari din ambasadă, chiar şi reprezentantul CIA, Robert Brady, avea drept regulă principală nu să servească cât mai bine interesele ţării sale, ci să facă totul ca să evite plictiseala. Era o plăcere pentru el să-şi liniştească compatriotul îngrijorat.

— Nu-ţi fie teamă, domnule Brady, nu vei auzi niciodată nimic despre acest atac.

De data asta, Forest înţelesese despre ce era vorba. Avea şi de ce când vedea cât de prezente erau forţele Tatmadaw pe străzile Rangoon-ului. După deschiderea relativă a frontierelor care data din decembrie 1992, se pare că armata birmaneză se aştepta să vadă în fiecare moment cum o putere ostilă îi invadează teritoriul naţional.

— Ce noroc! exclamă Mercenarul. Forţele din Tatmadaw păreau că s-au adăpostit de ploaie în această după-amiază.

Pentru prima dată de când intrase în birou, Nike Forest avu impresia că Robert Brady se destindea. Scoase o ţigară contorsionată dintr-un pachet, o bătu uşor pe unghia degetului mic şi o băgă în colţul gurii.

În acel moment, modulofonul îşi făcu auzit semnalul melodic, pe frumosul birou al lui Brady. Diplomatul ce făcea parte din CIA ridică receptorul şi, după al doilea cuvânt al interlocutorului său, faţa lui luă culoarea cerii.

— Nu! Incredibil! El… îl ai la telefon?

Forest se ridică de pe scaun, căutându-şi bricheta în buzunare, dar nu o găsi şi se îndreptă spre fereastră ca să privească Merchant Street pregătindu-se de lăsarea nopţii. Pentru sărbătoarea luminilor, clădirile erau împodobite cu mii de becuri mici care străluceau în noapte precum nişte ghirlande de Crăciun şi dansau pe apele lui Rangoon River. La marginea trotuarului, Ye Myint, sprijinit de aripa din faţă a Nissan-ului său, fuma o *lou*

pyane[20] discutând cu doi bărbaţi din Tatmadaw care dublau garda de puşcaşi marini a ambasadei. Chiar şi aici existau persoane care erau plătite fără să facă nimic…

Brady lăsă să-i scape nişte cuvinte neinteligibile.

Forest se întoarse, întrebându-se dacă nu cumva tipul era victima unei crize de astm. Brady gemea, pur şi simplu, în telefon:

— Oh, nu! Nu! Bine, dă-mi-l…

În ciuda funcţionării aparatului de climatizare, Brady începuse să transpire abundent. Asculta fără să scoată vreo vorbă pe interlocutorul său, apoi zise cu o voce lipsită de timbru:

— Am înţeles…

Apoi închise.

— Iată-te! zise Mercenarul.

— Poftim? întrebă Brady, aproape leşinat.

— Nimic, nimic, zise Forest. Tocmai mi-am găsit bricheta. Întotdeauna se află în buzunarele unde nu o caut.

Cu un bobârnac, deschise capacul bătrânei sale brichete Zippo, apăsă pe rotiţă şi o flacără galbenă incendie extremitatea ţigării sale.

Închise bricheta, o băgă în buzunarul vestei sale şi se aşeză în faţa lui Brady.

— Înainte de a pleca, voiam să te întreb dacă, din întâmplare, ai ceva veşti despre Bob Scorsoni.

Robert Brady îşi şterse faţa.

— Bine, adică…

Forest încruntă sprânceana ochiului său unic şi îl privi, întrebându-se dacă nu cumva avea unele noutăţi. Multe noutăţi.

— Ştii, întrebarea mea este simplă. Răspunsul probabil că este la fel de simplu, nu?

Uşor, Robert Brady îşi recăpătă culoarea naturală şi, pentru un moment destul de lung, îl fixă cu privirea pe Mercenar, fără să scoată vreun cuvânt. Parcă era pietrificat şi, în mod vizibil, regreta amar laboriosul traseu profesional care îl adusese acolo, în acel birou al Ambasadei SUA din Rangoon, în faţa acestui tip obraznic, care nu avea decât un singur ochi.

— Dar, la dracu', ce-ai păţit, Brady?

— Ai ieşit din afacere, zise în cele din urmă funcţionarul

[20] Ţigară birmaneză fabricată în Mandalay şi, în comparaţie cu *cheeroot,* foarte căutată de cunoscătorii occidentali. Se spunea că W. Churchill le aprecia la fel de mult ca pe ţigările cubaneze (n. a.).

ambasadei.

— Interesant!

— Pentru siguranţa lui Bob Scorsoni, te suspend din această afacere.

— Aşteaptă puţin, zise calm Forest. Cine hotărăşte acest lucru? Tu sau Langley-ul?

— Nu... Nu am de ales, izbucni Brady, gata să plângă. Ei spun că, dacă te implici în continuare în această afacere, îl vor omorî pe Scorsoni şi vor publica dovezile potrivit cărora Compania a încercat să cumpere o bombă atomică pe piaţa neagră de la Amsterdam.

Lucrurile începeau să se clarifice. Acest nefericit de Robert Brady se vedea deja cu două cadavre pe braţe, plus un nou *Ingrat.* Forest trase un fum lung din ţigară şi i-l suflă, interlocutorului în nas.

— Dacă înţeleg bine, tocmai ai vorbit la telefon cu răpitorii lui Bob, care ţi-au spus să mă scoţi din circuit.

Robert Brady încuviinţă cu un semn din cap. Avea ochii plini de lacrimi. Forest gândi că era timpul să-l pună puţin la punct. Se ridică liniştit de pe scaun şi, dominând întreg biroul cu înălţimea sa, zise cu o voce hotărâtă:

— Dragă domnule Brady, ofiţerul meu din Langley este colonelul Greg Depaul. Numai de la el am primit instrucţiunile. Tu nu eşti în măsură să-mi dai contraordine. Este clar?

— Dar... bâigui Brady. Au spus că-l vor ucide...

— Asta aş fi spus şi eu în locul lor. Nu-l vor ucide pe Scorsoni decât dacă vor fi constrânşi s-o facă. Pentru că, dacă am înţeles bine, vor să scoată bani sau orice alt avantaj din acest lucru.

— Bani, preciză Brady.

— Dacă tipii nu vor ca eu să mai rămân în această afacere, este numai pentru că se tem, zise Forest, trăgând un nou fum din ţigară şi trimiţându-l spre craniul ras al lui Robert Brady. Ei ştiu că sunt prietenul lui Bob şi îmi cunosc reputaţia, Brady. Le este teamă, Brady. Teamă, ca şi ţie. Nimic altceva. Teamă, pentru că ştiu că sunt omul cel mai potrivit pentru această situaţie. Nu ne vom supune ordinelor acestor infractori. Şi, acum, ai cinci secunde ca să-mi spui tot ce ştii.

Forest trase încă un fum din ţigară. Robert Brady îşi îndreptă din nou privirea spre Mercenar. Dar nu aşteptă să treacă cele cinci secunde.

— Jambyn Tiaping... zise el ca şi cum tocmai îşi vindea cel mai bun prieten în timp ce era supus unei torturi. El... spune că a

recuperat bomba şi pe Bob Scorsoni. A spus că s-a aliat cu Guo Xiong…

— Îl cunosc pe Guo Xiong, îl întrerupse Forest, aşezându-se din nou pe scaun. Continuă, Brady.

Cu o voce tremurândă, ataşatul îi relată Mercenarului tot ceea ce îi spusese Tiaping.

— Unde se află el şi care sunt ameninţările în cazul în care nu le satisfacem dorinţele?

— Am înţeles că se află în tabăra lui Guo Xiong, undeva pe lângă Rangoon. Dacă nu se supunem cerinţelor lui, ameninţă că va arunca oraşul în aer.

Un zâmbet mic brăzdă faţa Mercenarului. Să arunce în aer Kengtung! Un oraş care avusese un progres excepţional de când China vecină îşi lansase aici marile proiecte imobiliare şi turistice. Forest luă ameninţarea în serios, dar ştia că acest lucru era foarte greu de realizat. Dacă voia să aibă de-a face cu traficanţii Triunghiului de Aur, al cărui oraş principal era Kengtung şi cu laboratoarele de rafinare a drogurilor, situate la est sau la sud-est de oraş, nu departe de frontiera thailandeză, colonelul Kyaw Win, guvernatorul oraşului Kengtung, care era un tip ambiţios şi pragmatic, nu s-ar fi lăsat călcat în picioare. Forest se îndoia că va arunca în aer acest oraş aflat în plină expansiune, pe care unii îl anunţau deja drept Bangkok sau Singapore al anului 2000. Nu era decât un joc de copii.

— Niciodată nu trebuie să subestimăm duşmanul, Brady, dar cred că, dacă ar vrea să arunce în aer oraşul Kengtung, vor avea nevoie de mai multe săptămâni, poate chiar de mai multe luni, ca să pună la punct operaţiunea.

— Cu Kyaw Win în faţa lor, nu le va fi deloc uşor, încuviinţă timid Brady.

— Mă vei conduce la sala de transmisiuni, preciză Mercenarul, stingând chiştocul într-o scrumieră. Am de trimis un raport destul de mare la Langley, pentru Greg Depaul. Dacă vrei să adaugi şi tu ceva, poţi s-o faci. Dar să ştii că numai Depaul va lua decizia în faţa căreia mă voi supune. El mi-a plătit drumul până aici, via Hong-Kong şi pun pariu că nu intenţionează deloc să-mi plătească drumul întors după numai o singură noapte petrecută la hotelul *Strand.*

Robert Brady dădu uşor din umeri, iar Forest interpretă acest gest ca unul de resemnare.

— Tiaping ţi-a lăsat coordonatele unui loc unde să-l pot găsi? întrebă Forest.

Brady dădu din cap.

— El este cel care trebuie să mă contacteze ca să afle decizia pe care am luat-o.

— Cât timp ţi-a lăsat la dispoziţie?

— O săptămână. Mă va suna marţea viitoare la ora paisprezece.

— Perfect, zise Mercenarul. Ne rămâne ceva timp ca să acţionăm.

— Eşti inconştient, oftă Brady. Nu-ţi dai seama că, la cea mai mică manevră eşuată, îl vor lichida pe Bob Scorsoni. Guo Xiong este un animal fără milă.

— Guo Xiong îşi torturează prizonierii ca să afle poziţiile inamicului şi îi execută când nu mai are nevoie de ei. În acest sens, el este la fel de monstruos ca şi cei care operează în acelaşi sector cu el. Tai Heun Chai procedează la fel, gherilele karenilor şi kachinilor de asemenea, Tatmadaw aşijderea. Eu pot să-ţi spun un singur lucru. Pentru moment, Bob Scorsoni reprezintă ceva important pentru acest tip care are probleme mari cu banii din cauza concurenţei şi a războiului cu triadele chinezeşti. Nu îl vor ucide decât în situaţia în care nu vor mai putea face altceva.

— Dar el se află acum în mâinile lor!

Forest se ridică şi îl precedă pe Brady spre ieşirea din încăpere. Se grăbea să trimită acel raport la Langley şi să plece apoi să o interogheze pe frumoasa păpuşă cu numele de Min Le.

— Bob se află în mâinile lor, repetă el, dar, în situaţia de faţă, eu sunt cel care sunt atacat, pentru că sunt capabil să-l eliberez. Guo Xiong, Jambyn Tiaping şi oamenii lor ştiu acest lucru. Din acest motiv au încercat deja să mă ucidă mai devreme. Eu sunt, deci, cel care riscă cel mai mult în această afacere şi hotărăsc să continuu. Este un lucru pe care nu-l vei înţelege niciodată, dragul meu Brady, dar întotdeauna am vrut să ţin frâiele propriului meu destin.

CAPITOLUL VI

Era deja noapte şi trotuarele străluceau în lumina felinarelor când Mercenarul se îndrepta spre Ye Myint, aflat lângă Nissan-ul Patrol. Cei doi bărbaţi nu se cunoşteau decât de câteva ore, dar o anumită complicitate îi lega deja. Între ei se înfiripase ceva mai mult decât o simplă relaţie client-şofer. Forest se întrebă dacă birmanezul nu cumva ghicise ce căuta el în ţara lui.

Fără îndoială că se gândea că Forest se află aici ca să lupte împotriva traficanţilor de droguri şi, într-o anumită măsură, nu era deloc departe de adevăr. În orice caz, un lucru era cât se poate de sigur: nu îl mai bănuia că ajuta gherila karenilor, altfel nu i-ar fi spus niciodată să nu aibă încredere în Coutillon. Mai era un lucru: Ye Myint era un fost soldat. Era suficient să te convingi de acest lucru văzând maniera în care reacţionase mai devreme în timpul agresiunii de pe Merchant Street. Forest nu găsi de cuviinţă să raporteze incidentul autorităţilor locale, iar Ye Myint îi respectase dorinţa. În privinţa eficacităţii, înlocuirea Toyotei cu Nissan-ul era un semn elocvent.

— La *Strand,* ordonă Mercenarul.

Ye Myint îşi salută foştii colegi, sări la volanul maşinii şi demară.

— Ia spune-mi, Ye Myint, zise Mercenarul în timp a coborau de pe Merchant Street, îndreptându-se spre Maha Badoola Park. Cunoşti vreo angajată de la hotelul *Strand* cu numele de Min Le?

Un zâmbet mare lumină faţa rotundă a birmanezului.

— Bineînţeles. Min Le este o mică perlă delicioasă. Nu eşti mulţumit de serviciile ei?

— Ba da, sunt încântat chiar, zise Mercenarul.

— Eu am băgat-o la hotelul *Strand,* zise mândru Ye Myint. Înainte, era ghid la „Burma Turist”. Voia să aibă o ocupaţie mai sedentară, căci dorea să-şi reia studiile. Am cunoscut-o pe vremea când eram încă în Tatmadaw. Timp de câteva luni, am fost însărcinat cu controlul unor devize importate de turişti.

Din tonul lui Ye Myint, Mercenarul înţelese că acest lucru de rutină nu avea decât foarte puţin farmec în ochii lui.

— Tu ai părăsit Tatmadaw sau ai fost concediat?

— Câte puţin din amândouă, răspunse Ye Myint cu o voce mai puţin jovială.

Forest preferă să nu insiste. Era inutil să-i pună întrebări indiscrete. Îşi aprinse o ţigară în timp ce birmanezul continuă:

— Încep să îmbătrânesc, înţelegi. Presupun că ştii cum se procedează atunci când nu mai ai douăzeci de ani.

— Da, zise Forest, suflând fumul pe nări. Mergi spre un garaj.

Ye Myint dădu uşor din cap şi semnaliză ca să intre pe Strand Road.

— După cum ţi-am mai spus, m-au însărcinat cu controlul devizelor importate. O adevărată plăcere! Cum le-am spus că acest lucru nu mă interesează, au vrut să mă trimită la Insein. Eu, paznic la închisoare? Este o meserie pe care nu aş putea niciodată s-o practic. La Insein este un un adevărat Turn Babei, puşcăriaşi de drept comun, deţinuţi politici şi, bineînţeles, nevinovaţi. Eu nu sunt o fire fatalistă, spre deosebire de majoritatea birmanezilor. Aşadar, am părăsit Tatmadaw-ul şi m-am făcut taximetrist.

Forest asculta, pătruns de încrederea pe care i-o arăta bărbatul din faţa lui. Acum un an, asemenea revelaţii făcute unui străin puteau să-l coste un sejur la Insein. Dar de partea cealaltă a gratiilor.

— Nu ştiu de ce birmanezii sunt atât de amorţiţi! Se pare că pot să suporte orice. Poate este obişnuinţa. Sau mai degrabă lipsa de solidaritate. Noi formăm un stat, dar nu o naţiune. Sunt prea multe etnii diferite. Îţi dai seama că, pentru a comunica între ele, anumite triburi care nu vorbesc birmaneza s-au obişnuit să vorbească engleza?

Forest îşi dădea seama.

— Poate şi din acest motiv budismul este în această stare de fapt. Gandja[21] la fel, opiul. Heroina, nu. Locuitorii ţării nu se ating de ea. Este rezervată exportului, dar poate că acest lucru se va schimba într-o zi. Totul se schimbă.

Aproape că ajunseseră. Ye Myint accelera. Forest îl asculta. Simţea că tipul avea nevoie să-şi golească sufletul.

— Şi apoi, în 1988, ni s-a întâmplat o revelaţie. Aung San Suu Kyi, demnă fiică a tatălui ei. Numai ea era capabilă să emoţioneze masele, să îi facă să înţeleagă pe aceşti zombi care se hrănesc cu droguri şi superstiţii că poporul era cel mai numeros şi că, plecând, el avea apoi puterea. A avut loc marea adunare populară din 1989. Forţele Tatmadaw au deschis focul asupra mulţimii. Au fost mii de morţi. Deja eu nu mai eram

[21] Nume birmanez pentru canabis (n. a.).

mândru să fiu membru al acestei armate care masacrase atâţia copiii. Suu Kyi a fost nevoită să plece. Închisă în casa mamei sale, de pe strada Universităţii! Pentru popor, ea este mereu acolo. Dar ei au transformat-o într-un fel de spirit celest. Însă... nu ştiu dacă un occidental poate să înţeleagă aşa ceva.

Mercenarul îl asigură că înţelegea destul de bine.

— Apoi, totul a intrat în normal, concluzionă cu tristeţe Ye Myint. Chiar şi Premiul Nobel decernat lui Suu Kyi nu a schimbat nimic. Ea este şi va rămâne un mit, nimic altceva. Niciodată CRLOS nu va accepta să fie eliberată. Căci ei ştiu că ea, numai ea, este capabilă să instaureze o adevărată democraţie în ţara noastră.

Angajă maşina pe trotuarul hotelului *Strand,* se opri şi aşteptă ca Mercenarul să coboare. Forest ieşi în noapte, închise uşor portiera şi se apropie de cea a lui Ye Myint. Birmanezul lăsă geamul jos.

— Îţi mulţumesc pentru preţiosul ajutor pe care mi-l oferi, zise americanul. Îţi mulţumesc şi pentru riscurile pe care ţi le-ai asumat mai devreme, trăgând asupra agresorilor mei. Înţeleg că acesta nu este doar un mod de aţi câştiga existenţa.

Ye Myint zâmbi.

— Dacă vrei, pot face şi mai multe pentru tine, şefu'.

— Nu voi ezita să-ţi cer ajutorul dacă voi avea nevoie, zise Mercenarul. Dar să ştii că eu nu mă lupt ca să restabilesc democraţia în ţara ta. Eu mă aflu aici pentru o afacere care priveşte direct Statele Unite şi o bandă de ticăloşi care nu merită să mai trăiască pe acest pământ.

— Ceea ce faci pentru binele ţării mele faci şi pentru binele meu, zise Ye Myint. Ştiu că eşti un om corect.

— Acum, du-te acasă, îi spuse Forest. Vino să mă iei mâine dimineaţă la ora nouă. Mai ai nevoie de bani?

— Nu, e bine aşa, şefu'. Dacă ai nevoie de mine în timpul nopţii, nu ezita să mă suni.

— OK.

Cu servieta la subsuoară, Nike Forest intră în holul hotelului, conştient că găsise mai mult decât un şofer în persoana lui Ye Myint.

Era ora de afluenţă maximă. O afluenţă totuşi relativă în acest anotimp ploios, în care turiştii nu se plimbau pe străzile Rangoon-ului. Erau doar câţiva diplomaţi însoţiţi de oficialităţi birmaneze care beau în ambianţa retro a hotelului. Min Le nu mai era la recepţie. Fusese înlocuită cu un cuplu de oameni maturi.

Forest ceru cheia şi întrebă când vă intra fata din nou în tură.

— Mâine după-amiază, sir, răspunse femeia. Min Le nu este niciodată aici la această oră, căci urmează nişte cursuri serale.

Contrariat, Forest se îndreptă spre ascensor când angajata îi strigă:

— Locuiţi la 407, deci sunteţi domnul Forest?

— Implacabilă deducţie, mormăi Mercenarul.

— Tocmai am primit o telegramă pentru dumneavoastră, domnule Forest.

Mercenarul se întoarse spre recepţie. Femeia îi întinse o foarte de hârtie albastră, pe care i-o smulse practic din mână.

Era grăbit să ajungă în cameră şi să-şi ascundă servieta neagră sub pat ca să deschidă apoi telegrama.

Textul era foarte clar: „Părăseşte această ţară cu primul avion, altfel prietenul tău Scorsoni şi cu tine veţi ajunge pe mâinile tigrilor din Triunghiul de Aur.” Era expediat sub dubla semnătură a lui Jambyn Tiaping şi Guo Xiong. Forest nu avea nici o îndoială în privinţa autenticităţii textului.

Aceste două personaje simpatice nu se încurcau cu formalităţi. Forest le era recunoscător că i-au amintit atât de politicos că, printre altele, această ţară mai avea câţiva tigri în adâncurile junglelor sale. Numai să nu fi fost vorba de o metaforă şi chiar Tiaping şi Xiong să fie aceşti faimoşi „tigri” din Triunghiul de Aur. În oricare dintre cazuri, aceste cuvinte de întâmpinare, de o fineţe orientală, îl incitau mai mult ca niciodată pe Mercenar să rămână în această ţară încântătoare.

Şi, pentru început, va coborî să ia cina la restaurantul hotelului. Un studiu aprofundat al angajaţilor şi al atribuţiilor lor va fi poate instructiv cu privire la modul în care agresorii fuseseră informaţi de vizita sa la Herbert Coutillon din această după-amiază. Pentru moment, pista cea mai verosimilă era aceea a unei interceptări telefonice a conversaţiei sale cu Ye Myint. Ştiind unde urma să se ducă şi cu ce maşină, ucigaşii nu aveau decât să-l aştepte la colţul dintre Merchant Street şi Sule Pagoda Road. Iată de ce ar fi vrut să o intervieveze rapid pe tânăra şi încântătoarea Min Le.

Dar un om pus în gardă face cât doi. Înainte de a coborî, Mercenarul deschise servieta. Îşi luă tocul din piele Alessi şi îl strânse bine la subsuoară, apoi, după ce verifică buna funcţionare a armei VP 70M, o introduse în toc. Pe urmă, îşi fixă în jurul pulpei drepte mica teacă ce conţinea cuţitul de luptă Gerber MK-II.

O dată îndeplinite aceste formalităţi, îşi alese un costum de culoare albastră, se îmbrăcă şi coborî să ia cina.

Lucru uimitor pentru acest anotimp, se aflau cel puţin douăzeci de persoane răspândite în restaurantul cel mare.

Forest se instală la o masă mică din colţul sălii, lângă un palmier şi începu să privească toţi clienţii. Erau câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în costume, două femei în ţinută de seară şi una, mai tânără, în blugi şi o cămaşă cu flori, care părea a fi ziaristă. De la masa cea mai apropiată, îi parveneau ecourile unei conversaţii privitoare la un plan de ajutor al UNESCO pentru conservarea patrimoniului cultural din Birmania.

Totul se explica.

Cu o privire rapidă, Mercenarul parcurse meniul pe care un chelner îl aşezase pe masa lui şi comandă singurul lucru interesant din meniu: aici se numea *lobster Thermidor.* În materie de langustă, era vorba de un fel de specie uriaşă de creveţi care popula delta din Irrawaddy.

— Şi o sticlă de riesling de Tsing-Tao, adăugă el.

— *Very well, sir.*

*

Forest tocmai terminase de mâncat când o apariţie făcu să se întoarcă toate capetele în restaurantul hotelului *Strand.* Min Le, îmbrăcată cu o *aingyi* foarte transparentă şi o *htamien* cu flori colorate, tocmai intrase în sala restaurantului. Ea păru surprinsă să-l vadă pe Mercenar la masă şi se îndreptă spre el.

— Ia te uită, mănânci aici?

— Întotdeauna îmi ofer un *Thermidor* în prima seară. Dar tu? Credeam că urmezi nişte cursuri serale?

— Aşa este. Urmez nişte cursuri de economie. Dar, după ce termin, mi se întâmplă uneori să vin să beau un pahar la bar înainte de a mă întoarce acasă.

— Ai mâncat?

Mâncase. Dar o licărire străluci în privirea ei când Mercenarul îi puse această întrebare. Era sigur, acum, că se întorsese numai că să se întâlnească cu el.

— Ia loc, zise el. Vei bea cu mine un pahar din acest excelent vin chinezesc.

Min Le nu se lăsă rugată şi se aşeză. Dar preferă o cafea. Mercenarul comandă două şi începu s-o bombardeze cu întrebări. Frumoasa avea douăzeci şi patru de ani. Era originară din Pagan, un oraş din nord, în apropiere de Irrawaddy, pe celebrul drum

spre Mandalay. Era unul dintre cele mai frumoase oraşe din lume, spuneau cei îndrăgostiţi de pagodele lui, de monumentele funerare acoperite cu aur fin.

— Fac studii de economie pentru că este obligatoriu ca într-o zi ţara mea să-şi dezvolte schimburile internaţionale. În acea zi, voi putea profita de calificarea mea.

Era o adevărată păpuşă! Dar una care avea capul pe umeri. Când sosiră cafelele, Forest ceru ca preţul acestora să fie adăugat la nota sa de plată şi se aplecă deasupra mesei.

— Spune-mi un lucru, Min Le. După părerea ta, crezi că ai fost singura care ai putut asculta conversaţia mea telefonică din această după-amiază cu soţia lui Ye Myint?

Sprâncenele mici se încruntară deasupra ochilor ei negri.

— Ce vrei să spui? Nu... nu înţeleg.

— Vreau să spun că am motive să cred că cineva a interceptat conversaţia mea telefonică cu soţia lui Ye Myint.

— Ce vrei să insinuezi? Că te spionez?

Ea făcu un gest de parcă ar fi vrut să se ridice de la masă. Avea ceaşca cu cafea în mână şi, timp de o secundă, Forest crezu că îi va vărsa conţinutul în faţă. Birmanezii aveau reputaţia unor oameni cu temperament ciudat.

— Calmează-te, zise Mercenarul, apucând-o de mână ca să o poată aşeza la loc. Nu acuz pe nimeni. Încerc să aflu numai ce s-a întâmplat.

— Scuză-mă.

Ea îi zâmbi, dar flăcări de mânie ardeau încă în ochii ei negri. Fata se aşează din nou pe scaun.

— În interiorul hotelului, nimeni în afară de mine nu putea auzi convorbirea. Dar, în exterior, totul este posibil. Să ataşezi o legătură pe o instalaţie veche precum cea din Rangoon este un lucru foarte uşor. Cu atât mai uşor cu cât liniile telefonice sunt puţine la număr.

— Eşti o adevărată tehniciană! zise Mercenarul.

Ea zâmbi. Supărarea îi trecuse şi revenise la bunele intenţii care o făcuseră să vină aici.

Forest era mâhnit, mai mult pe el decât pe ea, dar, în primă fază, se văzu obligat să ascundă acest sentiment. Mai întâi, misiunea.

— Spui că interceptările telefonice sunt un lucru obişnuit la Rangoon sau doar un lucru uşor de făcut?

— Astăzi, nu mai ştiu. Dar, la sfârşitul anilor optzeci, când aveam optsprezece ani, convorbirile din toate clădirile publice

erau ascultate. Era vremea când Aung Sang Suu Kyi mobiliza masele şi când delegaţiile străine venite în Birmania o priveau cu simpatie.

Forest încuviinţă şi îi întinse o ţigară, pe care ea o refuză. Atunci americanul îşi aprinse una pentru el.

— Ştiu că tatăl meu, care lucra de peste douăzeci de ani la „Burma Turist" şi care tocmai mă angajase şi pe mine ca ghid, spunea că nu putem nici măcar să rezervăm un bilet de tren sau de avion fără ca Tatmadaw să nu fie la curent cu acest lucru.

— Ye Myint mi-a spus că ai părăsit „Burma Turist" de bunăvoie…

Fata zâmbi. În mod vizibil, era foarte legată de bravul Ye Myint.

— Nu chiar aşa. Sunt incapabilă să lucrez toată ziua sub privirea unui „frate mai mare" asupra mea.

— Şi tatăl tău mai lucrează încă acolo?

— Este mort.

— Scuză-mă. Eu…

— Nu aveai de unde să ştii. Tatăl meu a murit în timpul revoltelor din 1989. Precum un câine. Secerat în stradă de o rafală de mitralieră. Voiam atât de mult ca el să nu moară…

Forest încuviinţă şi îşi termină cafeaua.

— Îmi oferi ceva de băut la bar? întrebă Min Le fără nici o jenă.

Întreprinzătoare fată… Ceea ce se spunea despre birmaneze era, deci, adevărat.

— Vom bea în altă parte acest pahar? întrebă Forest. În ceea ce mă priveşte, ziua de lucru nu s-a terminat. Am de dat un telefon, dar, acum, nu mai am încredere în linia telefonică din acest hotel.

— OK, zise Min Le, ridicându-se. Te duc la *Yatha.* Se află exact în faţa birourilor „Burma Turist", în Piaţa Sule Pagoda. Acel local îmi aminteşte de timpurile bune în care îmi duceam acolo turiştii ca să mănânce *lassi-ul*[22] birmanez.

— Mergem la *Yatha,* zise Mercenarul. Putem să mergem pe jos?

— Facem un sfert de oră. Drumul fiind luminat, traseul va fi foarte agreabil.

Zis şi făcut. Treizeci de secunde mai târziu, Mercenarul ieşea din hotelul *Strand,* împreună cu Min Le.

— Priveşte, zise ea când ajunseră în Pansodan Street, avem

[22] Băutură cu iaurt (n. a.).

noroc, ploaia a încetat şi toate luminile sunt aprinse!

Sărbătoarea luminii era, într-adevăr, spectaculoasă. O adevărată feerie. Dar, pe măsură ce înaintau pe Pansodan, în prelungirea lui Phayre Street, Mercenarul descoperi, pe aleile transversale şi străduţele perpendiculare flancate cu vechi case din lemn, adevărata mizerie birmaneză. În acele drumuri lungi şi înguste, neluminate şi adesea urât mirositoare şi pline cu gunoaie, familii întregi, întinse pe sub nişte cuverturi groase, îşi aleseseră domiciliul pentru noapte.

— Reversul decorului, şopti Min Le, luându-l de braţ. Va trebui ca acest lucru să se schimbe într-o bună zi.

Forest nu putea decât să încuviinţeze. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

Ajungând în Phayre Street, Mercenarul mai aflase câte ceva despre Min Le. Locuia singură cu mama ei într-o casă frumoasă din lemn de pe U Wisara Road, la o aruncătură de băţ de cea pe care o ocupa Ye Myint şi soţia lui.

— Această clădire mare şi modernă pe care o vezi în partea dreaptă este Centrul Cultural. A fost construit acum patruzeci de ani. Multe instituţii sunt adăpostite aici: Galeria Naţională de Artă, o bibliotecă şi Conservatorul Naţional de Muzică, de Dans şi de Artă Dramatică.

Din când în când, fata îşi regăsea vechea pasiune de ghid de la „Burma Turist”.

Forest asculta cu atenţie, iar în acelaşi timp ochiul lui supraveghea împrejurimile. Mai mult din prudenţă profesională decât dintr-o adevărată teamă. Era foarte puţin probabil, într-adevăr, să fie atacat în timp ce se afla în compania acestei fete. Şi, de altfel, de un lucru era foarte sigur: nimeni nu pornise în urmărirea lor de la părăsirea hotelului.

Tocmai depăşise muzeul când, ieşind dintr-una din străduţele înguste care îşi deversau în Phayre Street duhoarea de legume putrezite şi de dejecţii, doi indivizi se ascundeau în umbra unei înalte case victoriene.

Phayre Street era foarte îngustă în acest loc şi cât se poate de goală. Cu mai puţin de un minut în urmă, fuseseră depăşiţi de un jeep al Tatmadaw. Dar, acum, nu mai era nimeni. Nici măcar umbra vreunui pieton.

În afară de acei doi indivizi bine făcuţi, care nu îi inspirau nici un pic de încredere Mercenarului.

O apucă pe fată de mână şi o trase în mijlocul şoselei pavate.

— Nu fi paranoic, Nike, zise ea cu o voce dulce.

— În meseria mea, este mai bine să fi puţin paranoic, ripostă instinctiv Mercenarul.

Fata nu ratã aceastã ocazie şi întrebă:

— Ah, da? Şi care este meseria ta?

Forest se pregătea să-i răspundă că voia să achiziţioneze pietre de jad pe care urma să le revândă în America, când, descriind o curbă, unul dintre cei doi tipi traversă strada şi începu să meargă cu paşi repezi în sens invers, ca şi cum ar fi vrut să-i atace pe la spate.

De data asta, era cam mult.

— Întreabă-i ce vor, îi zise el lui Min Le.

Ea nu avu însă timp să-şi termine întrebarea. O lamă străluci în mâna tipului care efectuase mişcarea de mai devreme. Cu o piedică rapidă, Mercenarul o placă pe Min Le la pământ. Era atât de uşoară, încât el îi măsură greşit greutatea şi fata scoase un strigăt prăbuşindu-se de asfalt. Lama şuieră în aer. Forest avu timp să se arunce şi el la pământ, lângă Min Le, iar ceea ce i se păru a fi un pumnal destul de mare trecu la câţiva centimetri deasupra capetelor lor şi îşi termină traseul lovindu-se, cu un zgomot metalic, de un zid.

— Nemernicul! izbucni Mercenarul. Era cât pe-aci să ne atingă!

Lângă el, Forest simţea corpul firav al lui Min Le care tremura. Săraca fată, era moartă de frică! Cu o mişcare rapidă, Mercenarul scoase arma VP 70M şi se ghemui.

— Mâinile sus amândoi şi nu mişcaţi! zise el.

Dar, în sinea sa, nu dorea să deschidă focul acolo. La acea oră, era puţin probabil să aibă acelaşi noroc pe care l-a avut mai devreme cu tipii cu triciclul. Un foc de armă în noapte va atrage atenţia tuturor jandarmilor din oraş şi, apoi, ar fi urmat secţia de poliţie sau, poate, lucru mai puţin de dorit, închisoarea. Căci, cum putea el să justifice prezenţa armei în timp ce se dăduse drept un turist american?

Aparent, tipul cu pumnalul optase, ca şi el, pentru discreţie. Dar, acum, că îşi ratase ţinta, colegul lui, care nu îi păruse a fi adeptul discreţiei, scoase un pistol mare în care Forest avu impresia că recunoaşte un Model 5, replica chineză a Tokarevului sovietic. Focul de armă care îi sparse timpanele îi confirmă acest lucru: era un Model 5. Ratase. Imediat, Forest ripostă. Nu avea de ales. Tipul cu pistolul scoase un răcnet sălbatic, îşi duse mâinile la pieptul însângerat, apoi se înclină şi se prăbuşi pe trotuar.

Îngrozit, celălalt tip o luă imediat la fugă. Forest îl lăsă să

plece. Nu mai reprezenta nici un pericol.

Problema sa erau acum sirenele şi zgomotele motoarelor care soseau pe Pansodan, în urma lor. Fără menajamente, Forest o ridică pe Min Le de jos, apucând-o de haine. O luă de mână şi o trase în viteză spre Piaţa Sule Pagoda. Acolo, poate, vor găsi mai multă lume şi vor putea astfel să se facă dispăruţi prin mulţimea relativ densă.

— Nu, zise Min Le. Nu pe acolo. Nu vom ajunge niciodată.

Trăgându-l de braţ pe Mercenar, ea îl făcu să-şi schimbe direcţia spre o străduţă îngustă pe care tocmai o întâlniră în cale.

— Pe aici, zise fata, dându-i drumul Mercenarului şi alergând de-a lungul clădirii care adăpostea Centrul Cultural.

Forest o urmă, gâfâind, cu arma în mână. De-a lungul zidurilor, distinse formele sumbre ale săracilor care dormeau sub cerul liber. Nici unul nu mişca. Nici unul nu-şi scotea capul de sub păturii de lână ca să privească ce se întâmpla. De când trăiau sub dictatură, birmanezii îşi învăţaseră lecţia. Să nu vadă nimic, să nu audă nimic.

O sirenă stridentă străpunse noaptea în urma lor. Apoi farurile unui jeep al armatei îşi făcură apariţia pe străduţă. Evitând să calce în picioare corpurile „adormite”, Forest o lipi pe Min Le de zid şi privi. Se auzi un foc de armă, iar glonţul şuieră pe deasupra capetelor lor, pierzându-se apoi în peretele unei barăci de lemn. Era imposibil să se întoarcă. Dar Min Le părea să ştie unde merge.

O frază ascuţită izbucni în noapte, în birmaneză.

— Tipul care a tras a fost certat, zise Min Le.

Trecu aproape un minut până ce ajunseră în spatele Centrului Cultural.

— Pe acolo, şopti Min Le. Există o ieşire.

Forest o urmă. Nu avea de ales. Dar drumul nu mai era liber în clipa când depăşiră colţul clădirii. Latura din spate dădea într-o grădină mare. Nişte statui vechi se ridicau pe o peluză încă verde în acest anotimp. Lumina mai multor proiectoare invada statuile, în mijlocul cărora trona cea a unui Buddha gigant, cu un zâmbet binevoitor. În spatele lui, Forest zări un elefant cu trei capete şi, exact sub acesta, două jeepuri şi patru soldaţi din Tatmadaw.

Se ascunseră în întuneric. Mercenarul se întoarse şi, pe deasupra umărului, aruncă o privire spre străduţă. Celălalt jeep bloca în continuare intrarea în Phayre Street.

— Este imposibil să trecem prin grădină, zise Mercenarul. Ne vor vedea, ca şi cum am fi în plină zi şi vor trage în noi ca după

iepuri.

Deşi se ascunseseră într-un loc întunecos, lumina proiectoarelor era atât de puternică, încât îi vedea perfect faţa lui Min Le. Tânăra era albă ca varul.

Nu mai aveau decât o singură posibilitate: să continue să parcurgă străduţa până la capăt, dar, pentru acest lucru, trebuiau să treacă prin faţa zidurilor protectoare şi să se expună vederii soldaţilor.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Min Le murmură cu voce tremurândă:

— Este inutil să încercăm pe acolo. Nu avem nici o şansă.

În grădina cu statui, un bărbat strigă ceva. O clipă mai târziu, un om din jeep-ul de pe Phayre Street îi răspunse.

— Ce-au spus? întrebă Forest care nu înţelegea decât câteva cuvinte în birmaneză.

— Spun soldaţilor de pe Phayre Street să înainteze pe alee şi să controleze pe toată lumea. Astfel, vor reuşi să-i găsească pe asasinii chinezului.

Aşadar, mortul era un chinez. În mod sigur, un om de-al lui Guo Xiong. Mercenarul reflectă. Nu vedea decât o singură explicaţie pentru cele întâmplate. Guo Xiong supraveghease în permanenţă ieşirea de la hotelul *Strand* cu ajutorul unor tipi care trimiseseră un apel radio văzându-l Mercenar părăsind hotelul. Dar cum au putut ghici că vor trece pe Phayre Street? Este adevărat că avuseseră puţin noroc că plecaseră în partea opusă, altfel ar fi sfârşit în fluviu sau ucigaşii erau suficient de numeroşi ca să controleze principalele intersecţii? În acest loc al Rangoon-ului, toate axele de comunicare se întâlneau în unghi drept. Prin urmare, orice era posibil.

— Nu avem decât o singură posibilitate, hotărî Mercenarul. Să încercăm să forţăm barajul cel mai vulnerabil, adică cel din Phayre Street. Nu sunt decât doi de partea aceea.

Ţinând-o în continuare de mână pe Min Le, porni la drum, în umbra zidului. Brusc, se produse catastrofa. Lovi cu piciorul un obstacol aflat la sol şi îşi pierdu echilibrul, trăgând-o şi pe fată în căderea sa. Un bărbat scoase un urlet când Forest pică peste el. O femeie gemu de durere. Un copil mic începu să plângă. Mercenarul îşi dădu seama că tocmai picase în mijlocul unei familii fără adăpost.

Zgomotele atraseră atenţia soldaţilor care deja se aflau pe străduţă. Unul dintre ei lumină de jur împrejur cu o lanternă în timp ce celălalt îi urmărea mişcarea, îndreptând ţeava

Kalaşnikovului său pe cercul de lumină.

— *What's going on up there?*[23] strigă unul dintre ei, în engleză, ca să fie sigur că va fi înţeles.

Forest i-ar fi răspuns că nu se petrecea nimic. Dar urletele îngrozite ale copilului şi protestele celor pe care îi strivea sub greutatea lui spuneau contrariul.

— De data asta, cred că am păţit-o, îi şopti Min Le la ureche.

[23] Ce se întâmplă acolo jos?

CAPITOLUL VII

Apoi, brusc, fiinţa care se zbătea sub el, respirând cu greu, îi dădu o, idee. Foarte repede, i-o şopti lui Min Le, îi dădu două sute de kyati şi îi ceru să traducă.

Îşi scoase pistolul PV 70M, îşi smulse cravata, o băgă în buzunar şi, luând un pumn de gunoaie care se aflau în jurul lor, îşi murdări geaca şi cămaşa, înainte de a se strecura sub pături, lângă un bărbat care mirosea a piper.

Vorbind cu familia, Min Le îi dădu banii mamei copilului, care, la rândul ei, îi întinse bărbatului. În cea mai mare viteză, se debarasă de *aingyi,* scoţând la vedere nişte sâni rotunzi ca nişte grepfruturi, pe care, în alte circumstanţe, Mercenarul i-ar fi contemplat cu fascinaţie.

Înţelesese că Min Le adăugase nişte înfloriturifoarte abile planului său când, lipindu-se de el, luă copilul pe care i-l dăduse mama sa şi îi puse capul la pieptul ei. Imediat, Mercenarul îl auzi cum începe să sugă lacom, numai că apetitul său rămase nepotolit.

Zgomotele de cizme se apropiau. Întorcând repede capul, Mercenarul observă trei soldaţi. Vorbeau între ei în limba engleză, fără îndoială pentru că unul dintre membrii trioului nu înţelegea birmaneza. Uneori, trebuia să fie foarte uşor să execuţi un ordin în Tatmadaw!

— Sunteţi siguri că au fugit pe aici? întrebă unul dintre militari.

— Nu ştiu nimic, nu am văzut nimic. Căpitanul ne-a ordonat să venim şi să ne uităm.

Frustrat, copilul începu să smiorcăie. Min Le îl legănă, îi oferi celălalt sân şi păru că se calmează. Lumina puternică a lanternei se îndreptă spre ei. În acea secundă, o înţepătură usturătoare îl făcu pe Mercenar să tresară. Un purice aparţinând vecinului său se hotărâse să-şi schimbe meniul. Ca să salveze aparenţele, îşi puse obrazul pe umărul lui Min Le şi începu să sforăie precum un beţiv, cu capul dat pe spate şi cu gura deschisă.

— Ce faceţi aici? întrebă o voce.

— Aveţi milă! gemu Min Le. Nu avem bani.

— Crezi că soldaţii din Tatmadaw sunt aici ca să fure oamenii?

— Ah, sunteţi soldaţi! Scuzaţi-mă. Lanterna voastră mă orbeşte şi nu mai văd. Ne-aţi speriat. Copilul meu a început să

plângă. Noi dormeam.

— Atunci, domniţă, calmează-te. A trecut cineva pe aici?

— Nu am văzut pe nimeni.

Forest îşi aduse şi el contribuţia la „simfonie” sub forma unui sforăit sonor.

— Priveşte! zise al doilea soldat. Când mă gândesc că beţivul ăsta cu ochiul spart i-a făcut un ţânc acestei femei, îmi vine să-l snopesc în bătaie.

— Las-o baltă, zise al treilea. Îţi amintesc că urmărim doi ucigaşi.

— Cred că i-am pierdut! zise primul soldat. Asta numai dacă au trecut pe aici.

— Oricum, pentru mine e totuna. Vechea poveste a chinezilor care se omoară între ei pentru nişte afaceri cu droguri.

— Căpitanul va face urât, comentă celălalt.

— Căpitanul… M-am săturat de el, concluzionă al treilea.

Cu aceste cuvinte, cei trei soldaţi făcură stânga-mprejur.

Prudentă, Min Le continua să strângă copilul la piept, iar Forest continua să sforăie, prins între birmaneză şi casoleta sa de piper.

Rămaseră în aceeaşi poziţie până când zgomotele produse de cizmele soldaţilor dispărură cu desăvârşire şi nu se ridicară de sub pătură decât atunci când motorul jeep-ului demară, iar farurile încetară să mai lumineze străduţa. Forest îşi scoase batista din buzunar şi îşi şterse uşor faţa murdară. Min Le îi restitui copilul mamei sale, apoi se ridică şi, cu o extraordinară lipsă de pudoare, îşi şterse vârfurile sânilor.

— Porcul ăsta mic m-a muşcat!

Forest zâmbi în penumbră. Nu era un copil cel care o muşcase.

— Trebuie să spun că, în locul lui, nu cred că m-aş fi putut abţine, zise el, izbucnind în râs.

Min Le tresări, apoi se apropie de Mercenar, se lipi de el şi îl sărută pe obraz.

— Eu sunt cea care trebuie să-ţi mulţumesc, Nike. Fără ideea ta genială nu ştiu pe unde ne-am fi găsit acum.

Forest se abţinu să-i amintească faptul că, dacă ea ar fi fost singură pe stradă, nu ar fi avut nici cea mai mică problemă cu ucigaşii lui Guo Xiong şi nici cu soldaţii din Tatmadaw.

Un alt lucru era foarte clar în mintea sa: hotelul *Strand* devenise un loc pe care nu-l mai putea frecventa. În mod vizibil, clădirea era supravegheată şi, dacă voia să-l găsească pe Bob, trebuia să scape de această supraveghere.

— Putem merge la mine acasă, propuse Min Le. Cred că acolo vei putea dormi liniştit.

— Şi să fac un duş?

— Bineînţeles. Chiar ar fi cazul. Dar să nu-ţi imaginezi că vei găsi acelaşi lux ca la *Strand.*

— Nu-mi imaginez nimic, zise Forest, privind-o.

Fata nu fusese nevoită să se mânjească cu gunoi pentru a se deghiza şi părea aproape la fel de proaspătă ca puţin mai devreme. În schimb, el era cu totul altfel. Nici un taxi nu l-ar fi acceptat în halul ăsta. Şi, după calculele sale, mai aveau de făcut aproape doi kilometri şi jumătate până la domiciliul lui Min Le…

*

Casa pe care Min Le o ocupa împreună cu mama sa era în întregime din lemn şi avea două etaje. Parterul era format dintr-o singură cameră foarte mare, care era bucătărie, baie, sufragerie şi dormitor. În mijlocul camerei, se afla un fel de vatră din cărămizi mari refractare, având deasupra o hotă şi o mulţime de ţevi metalice care traversau întreaga înălţime a locuinţei. Pe podea erau întinse nişte rogojini. Pe perete se aflau mai multe ustensile de bucătărie. În fund, un frigider şi, alături, un duş protejat de o perdea. Era simplu şi modest, dar funcţional şi tipic birmanez.

Pe marginea vetrei, un vas mare clocotea în permanenţă pentru ceai. În ciuda aversiunii sale pentru acest ceai, Mercenarul nu se plânse atunci când Min Le îi propuse o ceaşcă.

Mama, o femeie care părea destul de bătrână ca să fie bunică, îi lăsă singuri şi urcă la etaj, parcurgând un fel de scară din bambus.

După ce se încălziră puţin, Mercenarul o întrebă dacă putea face un duş.

— În acest timp, mă voi duce la Ye Myint ca să văd dacă putem împrumuta nişte haine pentru tine. Ale tale mi se par irecuperabile, zise Min Le.

Mercenarul îşi consultă cadranul negru al ceasului său Rolex Seadweller. Era ora unsprezece şi jumătate seara.

— Lasă-l pe Ye Myint să ia o pauză. Îl vom deranja mâine.

— OK. Îţi voi pregăti nişte haine de-ale tatălui meu.

*

Un chinez pe bicicletă trecu fără să se oprească prin faţa hotelului *Strand,* înconjură clădirea şi întâlni un alt chinez care făcea de pază, străbătând cu paşi mari cheiul de-a lungul lui

Rangoon River.

Bărbatul puse piciorul pe pământ.

— Salut, Dong, unde a plecat Kieng?

— Nu ai auzit focuri de armă, Zhu?

— Nu, răspunse Zhu. Măcar aţi reuşit să-l prindeţi pe Forest?

— El l-a ucis pe Kieng. Era cât pe-aci s-o păţesc şi eu. Am fost nevoit să fug ca să-mi salvez pielea. Acest tip e un demon. A reuşit să scape chiar şi de Tatmadaw! Încă nu am reuşit să înţeleg cum a făcut-o.

— Ştii unde se află în acest moment?

— Se află într-o casă de pe U Wisara Road cu o fată care lucrează în timpul zilei la recepţia hotelului *Strand.* Dar ceilalţi?

— Ceilalţi supraveghează aeroportul din Mingaladon. Sunt oamenii lui Guo. Cum crezi că a putut să ne dejoace cursa pe care i-am întins-o de data asta? Să aibă oare un al şaselea simţ?

— Aiurea! L-a prevenit trădătorul ăla de Coutillon. Tipul ăsta joacă pe două fronturi încă de la început. I-am spus eu lui Guo, dar nu a vrut să mă creadă. Tocmai am ordonat echipei din centrul oraşului să-l scoată din circuit. Ceilalţi îl supraveghează pe Forest.

— Nu aţi încercat din nou?

— Nu, pentru moment. Îţi spun, acest tip este un demon! Trebuie să aşteptăm până ce va rămâne descoperit. Va fi mult mai vulnerabil atunci când nu se va mai simţi ameninţat. Oricum, poate că primirea pe care i-am făcut-o l-a convins să plece.

— Să sperăm că va pleca, mormăi Zhu. Avem deja doi morţi din cauza lui. Este prea mult. Şi apoi, după ce va pleca, vom putea părăsi acest oraş pe care îl detest şi ne vom întoarce în tabăra noastră din Kengtung.

— Sunt de acord cu tine, încuviinţă Dong. Eu am fost făcut pentru viaţa în junglă. Numai acolo mă simt bine.

*

Când Mercenarul ieşi de sub duş, cu meşa sa lungă lipită de frunte din pricina umidităţii, cu un prosop în jurul taliei, o găsi pe Min Le care îl aştepta. Ea se ridică, băgă o buturugă de lemn în focul care ardea în mijlocul camerei, apoi aşeză câteva perne pe rogojina de lângă perete. Forest îşi recuperă armele pe care le aşezase pe un taburet, le strecură uşor sub o pernă şi se aşeză ca să contemple baletul flăcărilor din vatră.

— Dacă te-aş întreba de ce te plimbi cu un cuţit şi un pistol asupra ta, presupun că m-ai trimite la plimbare, nu-i aşa?

murmură Min Le.

— Să te trimit la plimbare? Nu! protestă Mercenarul. Dar ţi-aş răspunde numai în prezenţa avocatului meu!

Min Le zâmbi, se duse la frigider şi se întoarse o clipă mai târziu cu două pahare mari pline cu bere chinezească. În timp ce Forest făcuse baie, ea se schimbase şi purta acum un capot de mătase albastră, care contrasta cu părul său negru şi cu pielea sa de culoarea chihlimbarului. Prin mătasea fină a capotului se distingeau vârfurile cafenii ale sânilor gata să explodeze.

Îi fusese teamă, mai devreme, pe acea străduţă. Mult mai frică decât atunci când fuseseră atacaţi de cei trei chinezi pe Phayre Street, căci, în acel moment, practic nu mai avusese timp să realizeze ce li se întâmpla. Fata era cu picioarele goale şi Forest avu impresia că era şi mai mică. Se aşeză lângă el şi îi întinse paharul fără să scoată vreun cuvânt.

Băură în linişte, apoi, ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume, Min Le se ghemui lângă el şi îşi ridică privirea. Forest lăsă paharul jos, îşi aplecă uşor capul şi o sărută pe buze. Ea îi zâmbi, apoi se depărtă de el şi, îndreptându-şi ochii spre pieptul său, şopti cu o voce lascivă:

— Pentru că acel copil te-a făcut gelos, vino acum şi gustă, domnule Forest.

El voi să-i satisfacă dorinţa, dar, cu o forţă neaşteptată din partea unei fiinţe atât de mici, birmaneza îl răsturnă în perne şi se lipi de el, sărutându-l cu înflăcărare. Cu vârful degetelor, el depărtă răscroiala capotului şi îşi plimbă o mână mângâietoare pe umerii dezgoliţi ai lui Min Le, în timp ce ea trase de nodul prosopului lui şi dezgoli obiectul dorinţei sale arzătoare.

Forest se auzi gâfâind sub „tortura” îngrozitoare. Tânăra se opri un moment, ca să ridice spre el ochii ei negri şi murmură cu o voce răguşită:

— Simt nişte dorinţe canibalice…

Bărbatul gemu de plăcere simţind buzele dulci ale lui Min Le acoperindu-i sexul tensionat.

El se ridică, îi luă sânii în mâini şi începu să-i maseze uşor.

— Este mai bine decât muşcăturile sălbaticului aceluia mic, nu?

Ea şopti:

— Da, da, da.

Curând, micii muguri care împodobeau vârfurile sânilor ei se întăriră în palmele Mercenarului. Continuându-şi mângâierile arzânde, Min Le ridică uşor capul şi îl fixă cu privirea sa plină de

dorinţă.

În spatele ei, flăcările dansau în şemineu, străluceau pe pielea sa galbenă. Tânăra era dulce, atentă, dornică, gata să-i provoace plăcere.

Forest se opri o clipă din mângâiere şi o privi în linişte. Era cu adevărat foarte frumoasă.

Nemişcat, mut, bărbatul o contemplă un moment lung. Ea întinse un braţ şi se jucă răsucindu-i părul de pe piept în jurul unui deget, lăsându-se, în acelaşi timp, admirată. Un fel de familiaritate complice se instalase rapid între ei.

Cu o privire provocatoare, ea îl fixă pe Mercenar drept în pupila sa gri-verde, mângâindu-l pe coapse. El începu să gâfâie. Cu răsuflarea tăiată, bărbatul o răsturnă uşor. Acoperind cu o mână globul unei sân, el se aplecă asupra ei şi îşi lăsă limba să alerge pe buzele tinerei, coborî apoi de-a lungul gâtului ei, urcă un moment ca să-i gâdile urechile, apoi se îndreptă uşor, cu o încetineală deliberată, spre vârful sânilor.

— Oh, Nike, mă omori… şopti ea cu o voce răguşită de efervescenţa senzualităţii sale.

Bărbatul zâmbi, fără să spună nimic şi îşi continuă plimbarea captivantă pe pielea de satin a pântecului lui Min Le. Apoi, în cele din urmă, îi atinse triunghiul negru şi mătăsos.

Foarte repede, Min Le începu să scoată mici sunete sacadate. Cadenţa respiraţiei sale atinsese paroxismul.

— Vino acum, Nike! îl imploră ea, înnebunită. Vino… Te vreau…

Abandonându-se definitiv, fata începu să geamă:

— Nike! Oh, Nike, oh… Da, da, da…

Stimulat de elanurile asiaticei, ardoarea lui crescu şi explodă în acelaşi timp cu ea. Fata scoase un urlet feroce şi îi zgârie spatele. Apoi ea tăcu, deschise ochii mari, îl privi năucită şi se destinse, cuprinsă de plăcere.

Forest se întinse lângă ea şi ascultă murmurul liniştit al respiraţiei fetei, care se amesteca cu cântecul focului de lemne. Min Le se încolăci la pieptul lui şi rămase lipită de el.

Când îşi regăsi un ritm cardiac normal, Mercenarul întinse o mână deasupra capului său, spre locul în care îşi lăsase pachetul cu ţigări şi bricheta. Introduse o ţigară şifonată între buze şi o aprinse cu flacăra galbenă a vechii sale brichete Zippo, scoţând primul fum pe nări. Se pregătea să tragă al doilea fum, când îşi aminti urletul sălbatic pe care tânăra îl emisese mai devreme şi se gândi ce putuse să creadă mama ei despre asta, de acolo de

unde se afla, de partea cealaltă a tavanului de bambus.

Min Le ridică uşor capul spre el, îl privi îndelung, apoi zise, cu vocea încă răguşită:

— Nu face nimic, este obişnuită.

— Cine? întrebă Forest.

— Mama mea.

Forest se întrebă dacă cumva gândise cu voce tare şi nu îşi dăduse seama.

Ea îl smulse din gândurile sale metafizice:

— Ştiu că tocmai te gândeai la mama mea. Să ştii că nu are mare importanţă. La noi sunt puţine tabu-uri în privinţa asta.

Tânăra lăsă să treacă un moment de linişte, privi fumul ţigării urcând spre tavan, apoi se lungi încet, mângâiată de căldura binefăcătoare din cameră, adăugând:

— În sfârşit, să zicem că tabu-urile nu sunt aceleaşi. Ceea ce mi-ai făcut tu, de exemplu, nu mi-ar fi putut face nimeni. Şi, trebuie să-ţi mărturisesc, niciodată până acum nu am fost atât de fericită.

Mercenarul nu răspunse. Se mulţumi doar s-o strângă la piept. Complimentele, mai ales acestea, îl indispuneau mereu.

După ce termină de fumat ţigara, îşi dădu seama că Min Le adormise. Stinse chiştocul şi adormi şi el.

*

Era puţin trecut de ora unu dimineaţa când Mercenarul se trezi. În vatra centrală a casei din lemn, flăcările se preschimbaseră în jăratic care mocnea. Forest se ridică, făcu un duş rapid, îmbrăcă o cămaşă largă şi un *pasoe*[24] pe care Min Le le pregătise pentru el.

Era imposibil să-şi ia cu el tot arsenalul pe sub aceste haine tradiţionale. Şi, când părăsi casa, peste aproximativ douăzeci de minute, fără să o trezească pe frumoasa adormită, purta la bandulieră un sac mare, aşa cum purta majoritatea locuitorilor birmanezi. Cu sandalele sale din piele, părea un autohton perfect.

Atât de mult încât cei doi chinezi care veniseră să supravegheze casa lui Min Le îl recunoscură cu greu.

— Cine e ăsta? întrebă Zhu.

— Priveşte! şopti Dong, este americanul!

— Eşti sigur? Parcă ar fi un birmanez.

[24] Echivalentul *htamien-ului* în costumul masculin al birmanezilor, făcut tot din mătase, cu carouri mici (n. a.).

— S-a schimbat ca să ne păcălească pe noi, dar el este. Îl recunosc după bandajul acela negru de la ochi. Vrei să pui pariu că se va duce să-l caute pe Ye Myint, iar apoi va pleca împreună cu el să-l trezească pe Herbert Coutillon…

Dong zâmbi cu viclenie.

— Vor avea o surpriză inimoasă când vor ajunge la salonul de masaj.

— Nu cred că li se va părea deloc inimoasă, murmură Kieng.

— Ce facem cu târfa aia mică care l-a adus la ea acasă pe Forest?

— Doar ai fost cu mine când am primit mesajul de la Guo Xiong, zise Dong. Politica pământului pârjolit, aşa ne-a spus. Pentru că Forest nu se lasă ucis, trebuie să-l facem să plece, lichidându-i pe toţi cei apropiaţi lui. Este clar, nu?

— Foarte clar, încuviinţă celălalt ucigaş. Vom aştepta să iasă împreună cu Ye Myint şi apoi mergem.

CAPITOLUL VIII

Ye Myint abia se abţinu să nu izbucnească în râs văzându-l pe Forest îmbrăcat cu hainele tatălui lui Min Le.

— Salut, şefu'! Ia spune, dacă continui aşa, în curând te vei putea rade în cap şi converti la budism.

Privirea glacială a lui Forest îl făcu să tacă.

— Încălzeşte motorul, Ye Myint, ordonă Forest. Mergem la *Strand*, să-mi recuperez bagajele şi apoi îi vom face o vizită prietenului Coutillon.

Ye Myint se supuse. Ieşi din casa din lemn în care trăia şi care se afla la mică distanţă de cea a lui Min Le, intră pe o străduţă care mărginea nişte grădini şi împinse o barieră. Mercenarul, care venea în urma lui, nu se putu abţine să nu râdă când văzu parcată Toyota cu portiera de culoare verde lângă un Nissan, un triciclu şi două biciclete demodate.

Ye Myint făcu o faţă de copil surprins cu mâna într-un coş cu dulciuri.

— Păi... Nu am cumpărat un Nissan.

Forest îl bătu prieteneşte pe umăr.

Ye Myint sări la bordul maşinii 4×4 şi porni motorul.

— La hotelul *Strand şi* cât mai repede, ordonă Mercenarul. Să o iei pe Shwedagon.

— Dar vom ocoli, şefu'!

— Vreau să evit Phayre Street şi sectorul din Sule Pagoda, explică americanul.

În timp ce Ye Myint urca pe străduţă ca să intre apoi pe U Wisara Road, Mercenarul începu să-i povestească păţania de mai devreme, când se afla în compania lui Min Le.

— Este clar, concluzionă el. Guo Xiong a hotărât să folosească orice metodă fie ca să mă omoare, fie ca să mă forţeze să părăsesc ţara.

Birmanezul era în culmea admiraţiei.

— Ştiam eu că eşti un mare războinic. Simt astfel de lucruri. Şi Guo ştie cu cine are de-a face.

Forest îl aduse cu picioarele pe pământ. Avea acum convingerea că putea să aibă o încredere totală în acest om.

— M-am gândit la altă ipoteză, completă el. Ca să fie atât de eficace, acest tip a umplut Rangoon-ul cu zbirii lui. Nu îi vedem

niciodată, iar ei ne găsesc mereu.

— E suficient să aibă asupra lor nişte aparate radio ca să comunice între ei, observă Ye Myint.

Mercenarul încuviinţă.

— Cum spui tu. Asta nu-i împiedică să ne fie superiori, iar noi nu putem lupta în asemenea condiţii.

— Dar, reluă Ye Myint, intrigat, dacă te duci la *Strand,* vei fi reperat. De ce să-ţi asumi un asemenea risc?

— Ne vom opri la piaţa de noapte din Bogyoke. Acolo sunt nişte telefoane publice. Vei suna la hotel şi le vei cere să ne trimită pe cineva cu toate bagajele. Trebuie neapărat să le recuperezi. Bineînţeles, le vei spune să-mi aducă şi nota de plată.

Ye Myint era sceptic.

— Dacă interceptează liniile telefonice de la hotel, chinezii vor afla imediat ce ai de gând să faci.

— Nu interceptează nimic. M-am înşelat. Nici măcar cu nişte mijloace foarte sofisticate, ei nu vor putea improviza un sistem de interceptare atât de rapid.

— Dar atunci… începu Ye Myint.

— Atunci, au dat de noi graţie supravegherii lor vizuale şi pentru că s-au interesat cum îmi petrec timpul.

Birmanezul se întoarse brusc spre Forest.

— Ia spune-mi, şefu', sper că nu mă bănuieşti pe mine?

Un zâmbet făcu să strălucească pupila gri-verde a lui Nike Forest.

— Nu te bănuiesc nici pe tine şi nici pe Min Le, stai liniştit.

— Atunci?

— Atunci, cel pe care îl bănuiesc se află acum într-un salon de masaj de pe Shwebonda Street, iar noi vom merge să-i facem o vizită scurtă imediat după ce-mi voi recupera bagajele.

*

Forest reuşi să se schimbe pe bancheta din spate a maşinii Nissan când Ye Myint parcă lângă trotuar, în faţa casei numărul 282 de pe Shwebonda Street.

— Îmi place mai mult cum arăţi aşa, zise acesta când Mercenarul se întoarse pe scaunul din faţă al maşinii, îmbrăcat într-o ţinută de luptă şi purtând bocanci de comando primiţi de la birmanez. Aşa, chiar că eşti în ţinută de lucru.

Un rictus feroce deformă gura Mercenarului.

— Sunt mai bine de douăsprezece ore de când am sosit aici.

Poate că a venit vremea să trec la lucruri mai serioase.

Coborâră din maşină şi se îndreptară spre imobilul care adăpostea salonul de masaj. În ciuda orei târzii, felinarele rămăseseră aprinse în faţa casei. Birmania era o ţară săracă, dar avea avantajul că beneficia de suficiente resurse de petrol. Producţia de electricitate nu era o problemă în sine datorită centralelor aflate în număr mare peste tot în ţară. Problema consta mai degrabă în fragilitatea instalaţiilor de racordare a sistemului.

Brusc, când se pregăteau să intre în casă, Ye Myint îl apucă pe Mercenar de cot şi îl întoarse cu faţa spre un vehicul parcat la cinci sau şase metri de Nissan-ul lor.

— Priveşte, şefu'! Priveşte acea maşină!

Maşina, o limuzină Prairie, era la fel ca celelalte şi, totuşi, avea ceva familiar pe care el nu reuşi să-l definească.

Apoi, explicaţia îi veni în minte ca un fulger.

— E maşina care ne-a urmărit mai devreme, când am venit aici? Nu crezi, Ye Myint?

— Oricum, cred că seamănă mult cu ea.

De aici şi până la a trage concluzia că acest vehicul aparţinea lui Herbert Coutillon sau unuia dintre duşmanii lor…

Bineînţeles că salonul de masaj era închis la această oră din noapte. Dar Mercenarul nu era hotărât să facă apel la bunele maniere. Pentru că nu i se răspunsese la bătăile în uşă, încercă clanţa. Uşa nu era încuiată. Mergând în vârful picioarelor, intră, urmat de Ye Myint. Ajunşi în sala de aşteptare, văzură lumină pe sub uşa salonului privat în care Mercenarul fusese masat cu câteva ore în urmă chiar de Nyunt Sein. Alte zgomote înăbuşite se auzeau din interiorul camerei.

Exact înainte de a deschide uşa, Forest înţelese.

Nyunt Sein şi o altă maseză se dădură înapoi, înfricoşate, când cei doi bărbaţi pătrunseră în salon.

— Nu vă fie teamă! Nu vă facem nici un rău.

Femeile stăteau îngenuncheate, cu faţa acoperită de lacrimi, lângă o rogojină pe care era întins Herbert Coutillon. Francezul purta doar o pereche de chiloţi. Fusese surprins în somn şi Forest se gândea că nici nu avusese timp să-şi dea seama ce i se întâmplase. Pumnalul care-i fusese înfipt sub plex părea că fusese plasat dintr-o singură lovitură până la mâner. „Colonelul" Herbert Coutillon nu va mai avea niciodată nevoie de masajele lui Nyunt Sein.

— Cine a făcut asta? întrebă Ye Myint, dezgustat.

— Ghiceşte, răspunse Forest.

— Dar de ce l-au omorât? insistă birmanezul.

— Cred că ştiu, zise Mercenarul. Îţi voi spune puţin mai târziu.

— I-am văzut, domnule Nike, izbucni Nyunt Sein, plângând. Erau doi chinezi. Doi chinezi nenorociţi…

— Au plecat în fugă, adăugă cealaltă femeie. S-au urcat într-o maşină de culoare gri.

Mercenarul se întoarse spre Nyunt Sein.

— Herbert se temea cumva pentru viaţa lui?

Tânăra femeie dădu din cap. Era foarte afectată.

— Ştiai că avea afaceri cu traficanţii de droguri din Triunghiul de Aur? continuă Forest.

Nyunt Sein nu răspunse. Părea copleşită.

— Ascultă, zise Mercenarul. Nu îţi pun întrebările astea ca să te chinuiesc. Dar, dacă mi-ai da suficiente detalii cu privire la aceşti tipi, aş putea să-i găsesc şi să răzbun moartea lui Herbert.

De data asta, argumentul îşi atinse ţinta. Nyunt Sein îşi şterse lacrimile, tuşi şi începu să vorbească, ridicându-şi ochii înlăcrimaţi spre american.

— Eu i-am spus să nu se înhăiteze cu aceşti chinezi, cu aceşti traficanţi de droguri şi asasini. Îi ucid pe cei care le cumpără produsele, îşi ucid concurenţii, îi ucid pe cei care lucrează pentru ei şi nu le dau satisfacţie. Tot ce ştiu să facă este să ucidă, domnule Nike!

La drept vorbind, acesta era portretul fidel al lui Guo Xiong, Jambyn Tiaping şi al oamenilor lor.

— Herbert îţi vorbea adesea despre afacerile lui cu chinezii?

Nyunt Sein zâmbi palid.

— Eu… Cum să spun? Acestea sunt lucruri care sunt greu acceptate de occidentali, dar care, la noi, se practică în mod curent. Eu… Eu nu eram femeia lui Herbert decât atunci când se afla în permisie la Rangoon.

Forest dădu din cap ca s-o încurajeze. El ştia mai multe decât îşi putea imagina ea despre moravurile birmanezilor şi această nefericită Nyunt Sein se înşela amarnic imaginându-şi că uniunea liberă era un lucru şocant pentru occidentali. Dar el nu se afla acolo ca s-o instruiască. Divorţul, aşa cum se desfăşura în Birmania, putea şoca pe orice european sau american. Totul se făcea sub forma unui mic anunţ în ziare. Era suficient să publici un text ca acesta şi situaţia era clarificată: „Eu, X, nu mai trăiesc cu Y şi nu mai am nimic în comun cu ea (sau el)”. Atât de simplu era! La fel era şi pentru nume. Dacă voiai să-l schimbi, era

suficient să publici următorul text: „Începând cu această zi, eu, X, încetez să mă mai numesc aşa. Numele meu va fi Y şi nu voi mai răspunde decât la acest nume.”

Era inutil de spus că avocaţii nu făceau avere în Birmania.

— Herbert nu-mi vorbea niciodată despre afacerile lui. Nu era un astfel de om. Dar vorbea adesea în prezenţa mea.

Ea tăcu. Trecu un moment lung. Apoi continuă:

— Îl iubeam aşa cum era. Îmi promisese că într-o zi mă va duce cu el la Paris. Ştiam că nu va face niciodată acest lucru, dar mă prefăceam…

— Ce ştii tu, de fapt, care ne-ar putea ajuta să-i pedepsim pe aceşti ucigaşi? insistă Forest.

— El semnase nişte contracte cu Guo Xiong, chinezul care face trafic cu opiu în Triunghiul de Aur. L-am auzit spunând că acest lucru i-ar aduce mulţi bani. Povestea că era afacerea vieţii sale. Cred că începuse să obosească lângă gherila karenilor sortită eşecului. Înţelesese că aceasta nu ducea nicăieri. Decât la moarte. Pentru mine, voia să facă această ultimă afacere şi apoi să se retragă.

— L-ai auzit vorbind despre ce fel de afacere era vorba?

— Era vorba despre arme. L-am auzit vorbind şi despre o bombă. Chiar a vorbit despre asta cu tine – aşa cred.

Mercenarul confirmă.

— Dar, să ştii, reluă Nyunt Sein, că traficul de droguri şi traficul de arme merg întotdeauna mână-n mână. Sunt aceleaşi reţele, aceiaşi oameni.

Forest şi Ye Myint se priviră reciproc. Ştiau acest lucru.

— Guo Xiong şi-a stabilit tabăra lângă Kengtung, reluă tânăra femeie, în nord-vest, nu foarte departe de frontiera chineză.

— Nu ai nişte date mai precise?

— Nu, răspunse Nyunt Sein, având ochii în lacrimi.

Şi apoi, brusc, birmaneza tresări.

— Ba da! exclamă ea. Aşteptaţi!

Se ridică, se duse în camera vecină şi se întoarse cu o hartă a Birmaniei.

— Uite. Priveşte!

Îi întinse harta Mercenarului, care o desfăcu. În mai multe locuri, în jurul oraşului Kengtung, fuseseră trasate nişte cercuri cu pixul roşu. Unul dintre ele trebuia să corespundă taberei lui Guo Xiong.

— Un chinez a venit într-o zi şi i-a adus această hartă, adăugă Nyunt Sein. Îmi amintesc foarte bine. Chiar eu l-am masat.

Forest mulţumi pentru aceste informaţii preţioase şi promise să nu-şi găsească liniştea până când nu îl va găsi pe Guo Xiong. Se pregătea să plece, când Nyunt Sein îl opri:

— Domnule Nike, ce să fac cu el? oftă ea, arătând corpul lui Coutillon, care luase deja culoarea cerii.

Mercenarul îşi încruntă sprâncenele. El nu vedea ce mai aştepta de la el şi nu înţelese decât atunci când ea adăugă:

— Înţelegeţi, salonul de masaj trebuie să fie deschis mâine.

Birmaneza, deşi era în doliu pentru omul ei mort, nu-şi pierdea totuşi simţul afacerilor. Şi un cadavru într-un salon de masaj nu prea se potrivea. Mai ales un cadavru al unei persoane asasinate. Mercenarul nu ştiu ce să-i răspundă. Dar Ye Myint găsi o soluţie:

— Aveţi telefon?

Nyunt Sein arătă spre un telefon aşezat direct pe podea, între perne. Ye Myint formă un număr, vorbi rapid în birmaneză cu interlocutorul său şi apoi închise, sub privirea recunoscătoare a lui Nyunt Sein şi a colegei sale.

— Mulţumesc, zise Nyunt Sein.

— Sunt fost membru al Tatmadaw, explică el. Trebuie să ştii să te foloseşti de vechile relaţii atunci când ai nevoie de ele.

Forest înţelesese. Ca toate serviciile mari din lume, Tatmadaw-ul avea ceea ce se numea o „echipă de curăţire”. Ye Myint le ceruse foştilor colegi să-i facă doar un mic serviciu.

Apoi părăsiră casa.

Când ajunseră pe trotuar, birmanezul întrebă:

— Ce facem acum?

— Mergem la Kengtung, Ye Myint, Aşa am promis, aşa vom face.

— Cum? Plecăm pur şi simplu la Kengtung?

Un zâmbet maliţios brăzdă faţa pistruiată a lui Forest.

— Nu te îngrijora aşa! Ai timp să treci pe acasă să-ţi iei periuţa de dinţi şi să-ţi săruţi soţia. Voi profita şi eu de acest lucru ca să-mi iau la revedere de la Min Le.

Noaptea era pe sfârşite când ajunseră în cartierul lui Min Le, pe strada U Wisara Road. Se aflau la cinci metri de casă când inima lui Forest îi tresări în piept. Casa nu mai era acolo…

Ye Myint era cât pe-aci să calce o pisică ce trecuse imprudent strada şi frână brusc.

— Dumnezeule! murmură Mercenarul.

În locul casei din lemn, unde cu câteva ore în urmă făcuse dragoste cu Min Le, nu mai rămăsese decât o grămadă de cenuşă. La marginea trotuarului, două siluete umane calcinate,

culcate pe nişte tărgi şi acoperite cu cearşafuri albe, aşteptau să fie duse la morgă.

Erau corpul lui Min Le şi al mamei sale. Un fior rece îl străbătu pe Mercenar.

— Porcii…

Ye Myint continuă drumul, demarând. Nu se uită în momentul în care trecu prin faţa casei sale, pe care pompierii nu reuşiseră încă s-o stingă. Dar Forest ştia că el văzuse celălalt corp care aştepta pe o targă. Era cadavrul soţiei sale.

— Porcii… repetă Mercenarul.

Până unde erau gata să meargă aceşti tipi ca să-l oblige să părăsească Rangoon-ul?

Ye Myint mai merse încă cinci metri înainte să se oprească şi să acţioneze frâna de mână.

Cu coatele sprijinite pe volan, birmanezul îşi cuprinse faţa în palme şi rămase aşa un moment lung. Forest îi respectă durerea, apoi şopti:

— Îmi pare rău, Ye Myint. Îmi pare rău. Dacă nu m-ai fi luat în taxiul tău ieri dimineaţă, la aeroportul din Mingaladon, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Taci, zise birmanezul cu o voce răguşită. Doar nu îţi vei lua tu răspunderea în locul acelor ucigaşi nemernici. Responsabili sunt asasinii în frunte cu şeful lor, Guo Xiong. Astăzi, îţi jur în faţa rămăşiţelor pământeşti ale soţiei mele că nu voi avea linişte atâta timp cât acest împuţit de Guo va trăi pe undeva pe suprafaţa pământului.

Forest nu scoase nici un cuvânt. Nu mai avea nimic de adăugat. Luă o ţigară, o introduse între buze, îi oferi una şi lui Ye Myint, iar apoi le aprinse.

— Ce facem, şefu’? întrebă birmanezul imediat ce fu capabil să articuleze bine cuvintele. Eu… eu nu mai ştiu unde să mă duc, ce să fac. Eu… Trebuie să ne zburăm creierii sau să continuăm să ne luptăm?

— Calmează-te, Ye Myint. Vom trece pe la ambasada americană, iar apoi vom porni spre Mingaladon. Nemernicii vor să părăsesc Rangoon-ul? Ei bine, voi părăsi Rangoon-ul!

CAPITOLUL IX

Se făcuse ziuă şi nişte nori grei de culoare cenuşie începură să se îngrămădească deasupra Birmaniei când Nissan-ul Patrol al lui Ye Myint intră în incinta aeroportului din Mingaladon. Cu geanta Safariland în mână, Mercenarul coborî din maşină, făcu uşor înconjurul vehiculului şi se duse să strângă mâna pe care Ye Myint i-o întinsese prin geamul deschis.

— Adio, Ye Myint. Mulţumesc pentru tot! Încearcă să trăieşti fericit în ciuda amintirii dureroase pe care o porţi în suflet.

— Adio, zise simplu birmanezul.

În mod vizibil, era incapabil să mai spună ceva.

Din hol, doi chinezi îmbrăcaţi în costume occidentale, aşezaţi pe o bancă, lângă un automat de cafea, nu pierdeau nimic din ce se întâmpla afară.

După ce-şi luară rămas bun, Mercenarul depăşi uşile din sticlă şi trecu prin faţa lor, perfect conştient de atenţia pe care i-o acordau. Merse până la biroul BAC[25] şi o întrebă pe încântătoarea femeie care se afla în spatele ecranului unui calculator:

— Ce îmi propuneţi pentru un drum spre Australia sau America de Sud?

— La ce oră, domnule şi pentru câte persoane?

— Pentru o persoană şi cât mai repede posibil.

Atent, Forest ascultă ce îi propunea frumoasa femeie. Se făcu că se gândeşte puţin şi apoi, în cele din urmă, optă pentru un drum spre Brisbane.

— E perfect, zise el.

Aparent, era la fel de perfect şi pentru chinezii care îl supravegheau, căci ei se duseră imediat să dea un telefon de la o cabină, după care ieşiră din aerogară şi se îndreptară spre un Daihatsu care îi aştepta afară. Nissan-ul Patrol al lui Ye Myint dispăruse de mult timp. Dar, în loc să se întoarcă spre Rangoon, maşina 4×4 făcuse înconjurul clădirii, intrase pe pistă, făcându-se să se deschidă o barieră rezervată maşinilor VIP-urilor care refuzau să se amestece cu mulţimea de călători obişnuiţi şi erau conduşi în limuzină până la pasarela de acces. Acum, birmanezul îl aştepta pe Mercenar la bordul unui mic aparat Cessna pe care Brady îl rezervase pentru ei şi care avea deja stabilit planul de

[25] *Burmese Aircraft Corporation* (n. a.).

zbor cu destinaţia Kengtung.

*

Două ore mai târziu, Cessna ateriză pe o pistă amenajată în plină junglă, la aproximativ şase kilometri de Rangoon. Un bărbat de aproape cincizeci de ani îi întâmpină la coborârea din avion. Ye Myint făcu prezentările:

— Prietenul meu U Nooh San, şef de şantier în această secţiune. Căpitanul Nike Forest, un mare combatant şi un mare duşman al traficanţilor de droguri.

U Nooh San îi strânse mâna lui Forest în mâna sa robustă şi îi invită pe cei doi bărbaţi să bea un ceai în baraca lui de pe şantier. În jurul lor, camioane mari, echipate cu falei imense care atârnau la capătul lanţului lor acţionat de cricuri hidraulice, tocmai încărcau trunchiuri de tec aduse de elefanţii domestici conduşi de nişte îngrijitori.

Deşi preocupările lor erau complet altele, Mercenarul fu surprins câteva clipe, admirând baletul greoi şi totodată graţios al animalelor care transportau trunchiurile ca pe nişte beţe de chibrituri. Junta militară care conducea destinele Birmaniei avea nevoie de devize şi totul era bine. Tecul şi alţi copaci preţioşi erau astfel exploataţi fără nici o grijă faţă de reînnoirea pădurilor, iar şantierul se întindea pe kilometri întregi.

Cei trei bărbaţi se instalară în baraca din lemn şi băură ceai cu lapte. Forest scoase pachetul de Camel şi oferi fiecăruia câte o ţigară. San acceptă una, pe care o păstră drept rezervă, punând-o în buzunarul *taipon*-ului[26]. Ye Myint preferă să fumeze una dintre acele ţigări groase. Astfel că Forest fu singurul care îşi aprinse un Camel.

— Prietenul tău U Nooh San ştie de unde putem angaja nişte oameni capabili să se bată? îl întrebă el pe Ye Myint.

Acesta traduse întrebarea.

— Chiar la Kengtung, răspunse el după ce ascultase explicaţiile lui U Nooh San. Trebuie să mergem în plin centru al oraşului sau în curtea templului din Mong Ping. După căderea nopţii, preoţii budişti şi militarii instalează nişte mese, iar muncitorii din regiune dar şi aventurierii vin să-şi cheltuie banii bând whisky chinezesc şi jucând *ma kaw*[27].

— Drumul spre Kengtung este sigur acum?

— Foarte sigur, zise U Nooh San prin intermediul lui Ye Myint.

[26] Vestă (n. a.).

[27] Jocul întâmplării (n. a.).

De când CRLOS a semnat acordurile de cooperare economică cu Beijingul, toate drumurile regiunii sunt protejate zi şi noapte de militarii din Tatmadaw. Convoaiele cu opiu circulă în siguranţă. Dar, de fapt, este vorba mai degrabă de piste decât de drumuri. Singurele locuri care trebuie evitate sunt acelea unde ei lărgesc pista, căci guvernului nu-i place deloc să se vadă în ce condiţii lucrează ocnaşii, bărbaţii şi femeile, care sparg piatră toată ziua, în climatul nesănătos al junglei.

Forest trase un fum din ţigară, o scutură într-o scrumieră din fier alb aflată pe masa din lemn şi luă o înghiţitură mică din ceai.

Cu mâneca hainei, îşi şterse picăturile de lapte care îi rămăseseră agăţate în mustaţa sa stufoasă, apoi desfăcu în faţa lui U Nooh San harta pe care i-o dăduse Nyunt Sein.

— Întreabă-l care dintre aceste puncte corespunde, după el, taberei lui Guo Xiong.

Ye Myint traduse. U Nooh San consultă îndelung harta şi arătă două dintre punctele marcate cu roşu.

— Sigur este într-unul dintre aceste două, zise Ye Myint. U Nooh San ştie că celelalte sunt ocupate de membrii triadei Tai Heun Chai, de foştii rebeli ai etniei Wa reconvertiţi la transportul de opiu de când au fost împăcaţi cu ajutorul Beijingului şi de foştii comunişti din PCB care rafinează cu mare grijă heroina, în plină junglă.

Mercenarul înţelese. Evident, cele două puncte arătate de U Nooh San erau cele două din nord, în locul în care vegetaţia, extrem de densă, permitea o ascundere bună de privirile indiscrete.

Forest mulţumi şi întrebă dacă maşina pe care ei o comandaseră prin staţia radio puţin mai devreme, înainte de decolarea din Rangoon, era pregătită.

Ye Myint traduse.

U Nooh San oferi un răspuns amănunţit şi, în timp ce vorbea, Mercenarul avu impresia că îl privea cu o anume curiozitate.

El nu fu foarte uimit când birmanezul îi comunică obiectul curiozităţii sale.

— Maşina este pregătită, şefu’. Nu e nici o problemă. Dar, hm… prietenul meu U Nooh San este poate puţin cam indiscret dar… hm, se întreabă dacă ai accepta să-i explici cum ţi-ai pierdut ochiul.

Un zâmbet mic ridică mustaţa lui Forest şi faţa sa se acoperi cu un buchet de riduri.

— Bineînţeles, răspunse el, trăgând un fum din ţigară şi

eliminându-l apoi pe nări. Nu e nici un secret, dar o să fi decepţionat, căci este o poveste idioată.

— Ah da? zise Ye Myint la fel de curios ca U Nooh San.

— Este o poveste foarte veche, reluă Mercenarul. S-a întâmplat pe când eram la grădiniţă.

— Nu este o rană de război?

— Nu, îmi pare rău că vă decepţionez. Eram la grădiniţă şi jucam un joc pe care îl adoram la acea vreme şi în care, cu toată modestia, trebuie să mărturisesc că eram cel mai bun.

Era cât se poate de clar că Ye Myint nu-i pusese această întrebare pentru că nu îndrăznise. Era atât de atras de povestire, încât uită să mai traducă, fiind astfel mustrat de U Nooh San.

— Este un joc de îndemânare care se practică cu ajutorul unor baghete din lemn ascuţite la fiecare extremitate. Se aruncă toate bagheteleе pe o masă şi fiecare jucător trebuie să ia un număr cât mai mare de baghete fără să provoace mişcarea celorlalte. De fiecare dată când o bagheta se mişcă, jucătorul pierde şi trebuie să cedeze locul altuia.

— Dar acesta este maroco, zise Ye Myint.

— Exact, confirmă Mercenarul. Îl cunoaşteţi şi voi?

— Evident, vine din Japonia.

— Ah! Maroco! zise U Nooh San.

— Aşa e, maroco.

Mercenarul râdea deja pe sub mustaţă.

— Adeseori jucam maroco cu prietenul meu Sylvester Sallbone, o brută deloc abilă.

Mercenarul făcu o pauză, ca să mai tragă un fum din ţigară şi să crească puţin suspansul.

Cel doi birmanezi gâfâiau.

— Tocmai adunasem un pumn de baghete, când Sylvester, un jucător foarte bun, se enervează şi mă loveşte între umeri exact în clipa în care eram aplecat peste grămada de baghete ca să-mi caut un nou unghi de atac. Iată, restul vi-l imaginaţi şi singuri.

Urmă un minut de linişte, apoi:

— Nu, şefu’. Nu ne imaginăm.

— Nu înţelegi? Baghetele, ochiul meu foarte aproape de ele, lovitura lui Sallbone în spatele meu…

Forest trase încă un fum din ţigară şi continuă:

— Îmi amintesc de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Capul meu propulsat în faţă de lovitura brutei de Sylvester. Baghetele care se apropie. Durerea, sângele care mă orbeşte, educatoarea care urlă, infirmeria, telefonul la pompieri…

Mercenarul mai trase un fum din ţigară, apoi stinse chiştocul în micuţa scrumieră, concluzionând:

— Iată, simplu ca bună ziua. Apoi, tot ce îmi amintesc este cearşaful alb al patului de spital, părinţii care veneau în vizită cu fructe, Sallbone dat afară din şcoală, pansamentele…

— Nu glumeşti? întrebă Ye Myint.

— Deloc, îl asigură Mercenarul în cel mai serios mod cu putinţă.

De data asta, se ridică să plece, când U Nooh San începu să-i spună ceva lui Ye Myint. Birmanezul izbucni în râs şi se întoarse spre Mercenar.

— U Nooh San spune că nu ne-ai spus adevărul. Cu o zi în urmă, unul dintre îngrijitorii lui i-a povestit acelaşi lucru, pentru că elefantul lui avea o rană la ochi.

— U Nooh San are dreptate, mărturisi în cele din urmă Mercenarul. Mi-am făcut singur asta cu o scobitoare, într-o zi în care băusem mai mult.

— Cum?

— Am ratat intrarea în gură.

Ye Myint ridică din umeri. De data asta, înţelesese. Acest bărbat pe care îl admira atât de mult avea şi slăbiciuni omeneşti. Amintirea acestei răni care îl mutilase pentru toată viaţa era încă prea dureroasă ca să fie în stare să vorbească despre ea în alt mod decât sub formă de glumă.

*

Maşina pregătită de U Nooh San era un Range Rover kaki, aşa cum folosea „Burma Turist” ca să-şi plimbe vizitatorii în regiune. Anonim şi discret.

Forest ar fi vrut să conducă el însuşi pe drumul care ducea spre Kengtung, prin jungla birmaneză. Nu că nu ar fi avut încredere în Ye Myint, care era un şofer excelent. Dar se simţea puţin în pielea unui musafir plimbat şi forţat să stea întotdeauna pe scaunul de lângă şofer. Cu toate acestea, se resemnă. Nu era cazul să rişte să fie oprit şi controlat de forţele Tatmadaw, doar pentru plăcerea de a conduce puţin.

Drumul era larg şi asfalt. Din când în când, depăşeau câte un buldozer mare care se îndrepta spre un şantier de lângă Kengtung sau întâlneau un convoi de maşini care transportau lemne şi care coborau spre Laos sau Thailanda. Mai întâlneau şi convoaie de maşini 4×4 însoţite de oameni înarmaţi, instalaţi în spate, lângă nişte încărcături. Era inutil de precizat ce conţineau

aceste încărcături. Toată lumea ştia, inclusiv ofiţerii din Tatmadaw, care-şi ridicau redevenţele la trecerea prin oraşele mari. Datorită traficului cu opiu şi al derivatelor lui, Birmania putuse să se angajeze în cumpărarea de arme din China şi în nişte munci de amenajare – aproape în întregime efectuate în cooperare cu China – care reprezentau un buget de cinci ori mai mare decât cel al statului.

Se aflau la mijlocul drumului, între şantierul lui U Nooh San şi Kengtung, când ploaia începu să cadă, înmuind drumul. Câţiva kilometri mai departe, un baraj militar îi obligă să se oprească. Forest strânse din dinţi. Casca colonială pe care o avea pe cap şi ochelarii negri pe care îi purta la ochi riscau să atragă suspiciunea militarilor. Dar, oricum, mai puţin decât un bandaj din piele. Dintre două rele, trebuia s-o aleagă pe cea mai puţin rea.

— Lasă-mă pe mine, şefu', zise Ye Myint. Eu sunt ghidul tău, iar tu eşti un turist american care arde de dorinţă să cunoască noua faţă a Birmaniei şi formidabilele realizări care îi vor permite să iasă din Evul Mediu în care stagnează de mai bine de două mii de ani.

Încă o dată, Ye Myint îl făcea să râdă. În timpul sezonului uscat, turiştii vizitează, fără îndoială, Kengtung sau oraşele Talua, Mong Yawng şi Tachilek, noile centre vitale ale comerţului cu opiu în Triunghiul de Aur, care se situau la frontierele chinezeşti, laoţiene şi respectiv thailandeze. Dar, pe o astfel de ploaie torenţială, numai profesioniştii lumii interlope frecventau regiunea.

În afară de faţa sa de mercenar, Forest nu avea nimic altceva de ascuns. Spera că va trece cu bine.

— Fi politicos cu aceşti domni, zise el, întinzându-i paşaportul lui Ye Myint.

— Voi încerca, mormăi birmanezul.

Dar neliniştea lor nu avea nici un temei. Militarii nu se aflau acolo ca să controleze trecerile, ci ca să orienteze maşinile spre o deviaţie care străbătea pădurea tropicală şi înconjura un imens şantier de dezvoltare a drumului Kengtung Mong Phyak. Mercenarul scoase un oftat de uşurare când Ye Myint îi restitui paşaportul, schimbă câteva cuvinte joviale cu ofiţerul care comanda barajul şi intră pe deviaţie.

Pe acest drum mai strâmt, flancat de pereţi înalţi de vegetaţie luxuriantă, erau practic la adăpost de ploaie. Dar şi de soare. Era aproape întuneric, deşi nu era nici măcar ora unsprezece

dimineaţa. Merseseră în jur de cinci kilometri pe această arteră când, înainte de a intra pe drumul principal, observară o deschizătură largă în pădure, în stânga lor. Pentru câteva momente, avură o vedere bună asupra şantierului, îmbrăcaţi în salopete kaki, cu spatele marcat cu nişte cifre enorme, prizonierii lucrau cu hârleţe, lopeţi sau baroase, cu călcâiele prinse în lanţuri, sub privirea vigilentă a paznicilor înarmaţi cu arme Kalaşnikov AK-74. Scena parcă era desprinsă din cele mai sumbre filme precum *Sing Sing sau Alcatraz.* Numai că aceasta era reală.

Spre prânz, ajunseră la Kengtung şi luară dejunul într-un han al cărui proprietar era un chinez bătrân. Aici, întâlneai practic toate tipurile de feţe. Cele aproape şaizeci şi şapte de etnii care constituiau Uniunea Birmaneză erau toate reprezentate, cei mai mulţi fiind chinezi, thailandezi, laoţieni, kmeri. Chiar şi un individ precum Jambyn Tiaping cu faţa lui de mongol putea trece neobservat pe aici, constată Mercenarul. În cele din urmă, singurii care ieşeau în evidenţă erau albii. Toţi erau, mai mult sau mai puţin, etichetaţi drept câini de război[28], cu ţinuta lor de luptă cu buzunarele umflate cu arme. Dar, în mod curios, erau lăsaţi să trăiască în libertate. Pentru Tatmadaw, într-adevăr, cei care se arătau ziua în amiaza mare pe străzile Kengtung-ului nu puteau fi aceia care ajutau gherilele disidente în lupta lor împotriva puterii centrale. Era vorba mai degrabă de oamenii care îi escortau pe Khun Sa, Guo Xiong etc. Pe scurt, mercenari „buni” care, în loc să se bată pentru ideile lor, se reconvertiseră în această colosală industrie, pe care producţia, traficul şi tratarea macului o reprezentau pe viitor în regiune.

Dintr-un anumit punct de vedere, Forest se simţea în siguranţă aici. Căci avea impresia că poate să se amestece în mulţime. Cei doi bărbaţi hotărâră să evite camerele de hotel. Acestea fiind încă supuse unei riguroase obligaţii de a declara numele şi naţionalitatea clienţilor lor, listele puteau fi interceptate de oamenii răufăcători. Nu merita, numai ca sa câştige puţin confort, să compromită anonimatul pe care reuşise să-l câştige graţie subterfugiilor la care recursese în acea dimineaţă la Rangoon.

Trecuseră numai două zile de când sosise la Rangoon. Două zile în care văzuse mulţi oameni murind. Cea mai intolerabilă moarte i se părea cea a micuţei Min Le. De fiecare dată când se

[28] Una dintre poreclele date mercenarilor (n. a.).

gândea la ea, îl cuprindea un el de turbare. Cei doi bărbaţi nu mai deschiseseră acest subiect, dar Forest ştia că şi Ye Myint simţea la fel atunci când se gândea la Min Le şi la soţia lui. Amândoi aveau motive bine întemeiate să-şi regleze conturile cu Guo Xiong şi Jambyn Tiaping.

Ploaia începuse să se calmeze când ieşiră din han. Ca în fiecare zi, ea înceta în timpul după-amiezii şi reîncepea a doua zi dimineaţa. Forest se hotărî să profite de cele câteva ore de răgaz ca să plece în recunoaşterea amplasării taberelor indicate de U Nooh San. Dintre acestea două, una putea fi cea a lui Guo Xiong.

Fură nevoiţi să urce spre nord pe un drum strâmt şi prost întreţinut, pe care pădurea îl invadase deja.

După o oră de mers, fură nevoiţi să abandoneze maşina, drumul nemaifiind practicabil. Ascunseră vehiculul în junglă, la numai câţiva metri de drum, acoperindu-l cu liane şi crengi. Apoi, Forest notă cu grijă coordonatele locului pe harta de stat-major. Căci, dacă nu ar fi ştiut cu o precizie absolută în ce loc se afla Range Rover-ul, nu exista decât o singură posibilitate ca să-l găsească în acest infern verde: să dea de el din întâmplare.

Curând, cei doi bărbaţi înaintară pe sub bolta de verdeaţă asemănătoare cu arcada unei catedrale.

Soarele nu atingea niciodată solul din cauza desişului pădurii. Atmosfera, saturată de umiditate, se condensa sub frunze, cădea în picături şi le uda uniformele de luptă.

Forest îşi consultă ceasul, un Rolex Seadweller. Era ora trei după-amiază. Hotărî că mai aveau la dispoziţie o oră ca să găsească tabăra, dacă nu voiau să fie surprinşi în plină junglă de căderea bruscă a nopţii tropicale. O pâclă de căldură plana deasupra humusului spongios la nivelul taliei lor, se destrăma odată cu trecerea lor şi se închidea în urma lor precum o pânză de bumbac.

Soarele trebuia să fie încă foarte sus, deasupra vârfurilor copacilor, dar, la nivelul solului, ajungea numai o lumină verzuie.

Din când în când, un zgomot îi făcea să tresalte, în liniştea sordidă a pădurii. Un foşnet de frunze. Strigătul strident al unui animal speriat. Zgomotul făcut de un fruct care se desprindea de creanga lui şi care se spărgea la contactul cu solul.

Şi apoi, în momentul în care Mercenarul se întoarse să-i facă semn lui Ye Myint să treacă puţin în faţă, un zgomot cunoscut îl încremeni în loc. Era zgomotul făcut de două sau trei cuţite tropicale, care deschideau un drum prin vegetaţie. Şi birmanezul auzise acest zgomot şi încremeni şi el în loc.

Un grup de bărbaţi avansa în pădure. Iar acest gen de comportament era sinonim cu pericolul. Fie erau dintre aceia care transportau drogul, fie nişte luptători de gherilă capabili să tragă în tot ce mişcă pentru a-şi păstra secretul misiunii.

În liniştea străbătută de gânguritul păsărilor junglei, Mercenarul îşi auzi inima cum i se zbate în piept precum o turbină din cala unui vapor şi răsuflarea care îi scăpa din plămâni, huruind precum focul într-o sobă.

Cei doi bărbaţi rămaseră un minut nemişcaţi. Era foarte mult, foarte mult, un minut fără să se mişte.

Şi apoi, dintr-odată, Mercenarul întinse un deget spre o coloană de indivizi înarmaţi, care înaintau spre nord-est. Tocmai pătrunseseră pe un teren relativ descoperit şi nu îşi mai foloseau acum cuţitele tropicale. Astfel, ei puteau fi văzuţi. Instinctiv, Forest ridică o mână de parcă ar fi vrut să-şi invite oamenii la prudenţă. Dar o lăsă jos imediat. Acest gen de ordin categoric era inutil cu un vulpoi bătrân ca Ye Myint.

Datorită luminii sordide care cobora printre crengile copacilor, pupila Mercenarului luase o culoare verde, asemănătoare celei a pietrelor de jad care se găseau în această ţară. Precum un laser, privirea sa scrută micul grup de oameni înarmaţi. Erau aproximativ douăzeci, cea mai mare parte asiatici, cu umeri largi şi picioare scurte şi curbate. La un moment dat, privirea Mercenarului fu atrasă de un tip care se distingea prin înălţimea sa. Măsura cel puţin un metru şi nouăzeci de centimetri şi uşorul defect care îi afecta piciorul stâng avea ceva familiar. În comparaţie cu ceilalţi, el nu avea un Kalaşnikov, ci o armă uşoară de asalt, Armalite AR-180. Dar Forest îl recunoscu numai când individul se întoarse brusc în direcţia sa, urmând traiectoria fructului unui manglier care căzuse din cer. Boswell! Un fost mercenar. Forest auzise despre el că plecase în Asia de Sud-Est ca să lupte alături de etnia Wa. Dar nu îl mai văzuse de foarte mult timp şi îl crezuse mort.

Mai aşteptară câteva momente după trecerea grupului, apoi Mercenarul, cu un gest fără echivoc, dădu semnalul de retragere spre Range Rover. Când fură suficient de departe ca să fie siguri că nu mai pot fi auziţi, se apropie de Ye Myint şi îi zise cu o voce joasă:

— Nu are rost să mergem mai departe. Aceşti tipi sunt luptători ai gherilei Wa. Deci, tabăra lui Guo Xiong corespunde celuilalt cerc roşu de pe hartă.

— Am avut o şansă din două, şefu’. Dar n-a fost să fie. Măcar

ne-am plimbat.

Forest îi povesti că a avut plăcuta surpriză să recunoască un individ cu care fusese cândva camarad de luptă, apoi se îndreptară spre maşină.

Noaptea încă nu se instalase.

— Ce facem? întrebă Ye Myint.

— Ne întoarcem la Kengtung.

— Dar unde? Nu avem nimic aranjat pentru cazare.

— Ce-ai zice dacă am face o plimbare până la piscina hotelului *Kuan-Hua?* Nu am avea nevoie să completăm nici o fişă, ci doar să facem o baie. Apoi îţi ofer chiolhanul vieţii tale. Restaurantul hotelului are un bucătar vietnamez şi se zice că e cel mai bun.

Ye Myint aruncă o privire ciudată spre şeful lui.

— Sunt de acord să mâncăm ceva. Asta ne va face sa uităm de suferinţe. Dar, sincer să fiu, cred că nu vă voi înţelege niciodată pe voi ăştia, americanii. Să te duci să plăteşti ca să faci o baie în piscina unui mare hotel în plin sezon al ploilor, mă depăşeşte!

Forest izbucni într-un râs răsunător şi începu să-şi caute pachetul de ţigări prin buzunarele combinezonului de luptă.

— Dar să ştii, Ye Myint, că nu mă duc la piscina hotelului *Kuan-Hua* ca să înot, ci numai ca să pot face un duş la care visez de câteva ore.

*

Era ora şapte seara şi noaptea se aşternuse peste Kengtung. Curtea templului Mong Pin era deja plină. Pe pietrele largi care, de nouă sute de ani pavau solul, se ridicaseră mese şi scaune pliante. Aşezaţi în fundul curţii, doi călugări budişti făceau monetarul şi încasau procentul casei asupra câştigurilor de la jocurile de îndemânare. Lampioane electrice de toate culorile fuseseră fixate pe pereţii venerabilului monument şi răspândeau asupra tripoului o lumină în care domina culoarea portocalie.

Aproximativ şase soldaţi din Tatmadaw se plimbau printre mese, cu arma la umăr, având drept misiune să evite încăierările şi desfrâul. Intrarea era liberă, dar când Mercenarul şi Ye Myint îşi făcură apariţia, remarcară un bărbat îmbrăcat într-un costum tradiţional care îi privea insistent.

— Vrea portretul meu, ăla de acolo? mormăi Ye Myint. Pe cuvântul meu, şefu', uită-te cum ne priveşte. Se pare că suntem foarte apreciaţi.

Un zâmbet făcu să se ivească o zbârcitură în colţul unicului

ochi al Mercenarului.

— Nu te îngrijora, Ye Myint, acel domn nu vrea să-ţi facă felul. După părerea mea, este doar fizionomistul locului.

— Asta ar fi mai bine, mormăi birmanezul.

În interiorul templului, câteva fete ce purtau *aingyi* prea transparente se plimbau printre mese şi se aşezau în mod inevitabil lângă jucătorii care aveau noroc de câştig. Era evident faptul că erau toate pregătite să schimbe virusul *birmanicus* pe un pumn de dolari. Altele, care aveau în mâini platouri, serveau băuturi pe care le luau de lângă intrarea în templu, dintr-o camionetă echipată cu frigider.

Noaptea era senină, fără ploaie şi fără ţânţari. Urmat de tovarăşul lui, Forest intră în acel loc primejdios, gândindu-se că era departe de Rangoon şi de sărbătoarea sa de lumini.

Îndepărtând un grup de frumoase care păreau mai interesate de conţinutul portofelului său decât de şarmul de prinţ-pirat pe care i-l conferea bandajul negru din piele, Mercenarul examină întreaga asistenţă. Nouăzeci şi cinci la sută dintre bărbaţii prezenţi acolo erau asiatici, membri ai mai multor etnii. Şi aproape în întregime păreau muncitori veniţi să-şi ofere câteva ore de destindere după o zi grea de muncă pe şantier. Pe ce criteriu să-i angajez şi pe cine să solicit? Aceasta era întrebarea pe care şi-o punea Forest, când privirea sa căzu asupra unei mese unde un bărbat înalt şi subţire, îmbrăcat într-un costum european, se afla aşezat în faţa a două pipiţe. Făcându-i semn lui Ye Myint să-l urmeze, Mercenarul se îndreptă spre masă.

— Salut, Boswell.

Bărbatul ridică privirea, deschise o gură rotundă şi brusc, dându-şi seama că nu era victima unei halucinaţii, se ridică şi zise cu o voce care făcu să se întoarcă mai multe capete de la mesele învecinate:

— *Căpitane* Forest!

Urmă un schimb de palme serioase pe umeri, remarci asupra înfăţişării superbe a unuia şi a altuia, apoi Boswell le rugă pe cele două fete să dispară de la masa lui.

Ele se ridicară, fără să-şi uite paharele pe masă şi se îndepărtară, adresându-i lui Boswell cele mai crunte blesteme pentru el şi pentru descendenţii lui până la a nouăzeci şi noua generaţie.

Forest şi Ye Myint se aşezară în locul fetelor la masă.

— Eşti bolnav? întrebă îngrijorat Mercenarul, arătând spre băutura din care Boswell se pregătea să bea.

— Deloc, *căpitane.* De fiecare dată când vin aici, încep seara cu un *vimto.* Are gustul ţării. Dar ce-ai mai făcut? Povesteşte-mi! Şi ce te aduce pe aici?

În câteva cuvinte, Nike Forest îi povesti ce-a mai făcut. Apoi, ce îl aducea pe acolo.

— Să recrutezi nişte tipi… zise Boswell, gânditor. Dar acesta nu este cel mai bun loc.

Forest întrebă atunci care era cel mai potrivit loc.

— Shong Rai şi Mae Hong Son. Acestea sunt cele mai potrivite locuri din regiune ca să recrutezi nişte mercenari.

— Exclus, zise Forest. Este prea departe. Nu-mi permit să merg până acolo. În plus, sunt presat de timp.

Oferi fiecăruia câte o ţigară şi Boswell, adresându-se unei fete care trecea prin preajmă, îi comandă un rând de bere.

Treizeci de secunde de discuţii reuşiră să-l convingă pe Mercenar că templul din Mong Pin nu era cel mai bun loc pentru recrutarea unei trupe. U Nooh San se înşelase, asta era totul.

Ye Myint era nervos.

— Dar nu este un specialist, zise Forest. Nu avem de ce să-i purtăm pică.

După ce li s-au adus berile, cei trei bărbaţi îşi umplură paharele şi ciocniră în cinstea regăsirii lor.

— Şi tu, bineînţeles, eşti ocupat… riscă Mercenarul o apreciere, fără să-i spună lui Boswell că îl văzuse în acea după-amiază în compania unui detaşament de rebeli Wa.

George Boswell îi mărturisi că tocmai se pregătea pentru o permisie de două săptămâni, dar nu avea timp să se întoarcă în Anglia sa natală.

— Şi nu cunoşti câţiva profesionişti care ar fi în aceeaşi situaţie ca a ta?

— Pentru ce gen de acţiune? întrebă Boswell.

Forest îl cunoştea de prea mult timp ca să realizeze că putea să-i vorbească fără teamă. Fără să intre în detalii, explică faptul că avea ceva de recuperat din tabăra lui Guo Xiong.

— De la gunoiul ăla! exclamă Boswell. Nemernicul ăsta ne-a omorât deja trei oameni săptămâna trecută…

Forest simţi că nu mai avea mult până îl va avea pe Boswell alături de el. Afacerea fu încheiată când povesti de tariful pe care îl propunea.

— De câţi oameni ai avea nevoie? întrebă britanicul.

— Cred că, pentru o operaţiune de acest tip, mi-ar trebui între cincisprezece şi douăzeci de oameni bine antrenaţi şi de

încredere.

— Mi se pare o estimare corectă, concluzionă Boswell Eu îţi pot recruta cel mult patru sau cinci tipi. Dacă ceri oameni de încredere, nu pot să-ţi găsesc mai mulţi.

— De toată încrederea, insistă Mercenarul *Asta* este condiţia.

Urmarea conversaţiei îl făcu pe Mercenar să descopere că Boswell cunoştea bine tabăra lui Guo Xiong. Era un avantaj preţios pentru pregătirea acţiunii.

— Singura modalitate de a-l lua prin surprindere este să atacăm prin flancul vestic. Este locul cri mai puţin apărat pentru că este foarte greu de ajuns acolo. Tabăra este situată în vârful unui promontoriu stâncos. În schimb, pe partea estică, putem accede printr-un drum scurt. Este inutil să vă spun că acea intrare este cel mai bine păzită.

Această descriere îi dădu o idee lui Ye Myint.

— Dacă există o cale de acces pe un drum, poate că am putea compensa lipsa de efective prin intervenţia mijloacelor mecanice, sugeră el.

Forest bău o înghiţitură de bere şi îl rugă să dezvolte puţin propunerea ca să se facă mai bine înţeles.

— Am putea, pur şi simplu, să-i cerem lui U Nooh San să ne trimită două sau trei buldozere. El are pe şantier nişte băieţi cărora nu le este teamă şi care sunt gata să-şi rişte viaţa ca să le dea o lovitură traficanţilor de opiu – atât de mult îi urăsc.

Ideea lui Ye Myint era simplă şi curajoasă. Membrii grupului, puţini la număr, dar aleşi pe sprânceană, vor ataca prin zona stâncoasă, iar buldozerele lui U Nooh San vor veni din partea opusă a drumului, pulverizând totul în drumul lor. Astfel, prinsă ca într-un cleşte, tabăra lui Guo Xiong va fi distrusă în câteva minute, mai ales dacă se adăuga efectul surprizei în faţa violenţei atacului. Şi o doză bună de optimism.

— Frumoasă strategie, aprecie Forest. Singura problemă este că ea nu poate fi realizabilă.

— De ce? întrebă Ye Myint.

— Pentru nu vom putea niciodată să aducem buldozerele lui U Nooh San până la tabăra lui Guo, explică Forest, scoţând din buzunar harta oferită de Nyunt Sein şi întinzând-o pe masă. Uită-te la drumuri.

O undă de dezamăgire îşi făcu prezenţa pe faţa lui Ye Myint şi a lui Boswell. Forest avea dreptate. Nici o cale de comunicaţie suficient de largă ca să permită trecerea buldozerelor nu se intersecta cu şantierul lui U Nooh San şi tabăra lui Guo Xiong.

Cei trei bărbaţi îşi terminară berile în linişte. La masă, atmosfera era posomorâtă. Cele câteva fete cu buzele rujate, care veniseră să le propună serviciile lor celor trei tipi trişti, fuseseră alungate fără menajamente.

Apoi, brusc, în timp ce se pregăteau să se despartă, supăraţi, Mercenarul îşi lovi fruntea cu palma.

— La dracu'! Cred că am găsit soluţia!

Scoşi brusc din apatia lor, Ye Myint şi Boswell îşi întoarseră feţele pline de speranţă spre Forest.

— Ce soluţie?

— Nu v-o spun imediat, răspunse americanul spre cea mai mare decepţie a celor doi. Nu are rost să vă dau speranţe false. Dar cred că am găsit o altă posibilitate de a folosi buldozerele prietenului tău U Nooh San. Mâine dimineaţă, ne vom întoarce la el şi vom discuta împreună. Până atunci, Boswell va încerca să ne găsească nişte oameni. Indiferent de răspunsul lui U Nooh San, trebuie să fim pregătiţi.

Boswell dădu din cap, plin de convingere.

— Şi când ne vom revedea?

Forest făcu un calcul rapid.

— Dacă U Nooh San este de acord, va avea nevoie de patru zile până va fi gata de acţiune. Până atunci, trebuie să punem la punct totul şi să găsim douăzeci de oameni. Ne întâlnim aici în şase zile.

— OK, căpitane, zise Boswell, entuziast.

Forest îşi termină berea, apoi se întoarse spre Ye Myint:

— La drum, şoferule. Ţi-am promis o masă bună la *Kuan Hua.* Să mergem. De acolo, voi putea da un telefon la Ambasada SUA ca să cer trimiterea unor fonduri. Apoi, nu vom avea nevoie să căutăm o cameră în oraş, fiindcă îţi propun să ne întâlnim în această noapte cu prietenul tău U Nooh San.

Şase zile, calculase el. Era exact ce mai rămăsese din răgazul pe care Guo Xiong şi Jambyn Tiaping i-l dăduse lui Brady ca să-i dea răspunsul cu privire la eliberarea lui Bob Scorsoni.

Planul era realizabil. Dar va trebui să joace strâns. Trebuia, mai ales, ca U Nooh San şi oamenii lui să accepte să-şi rişte viaţa ca să-l ajute…

CAPITOLUL X

Ziua Z. Ora H fără un minut.

George Boswell reuşise să recruteze cinci tipi. Cu el, erau şase. Cu Ye Myint şi Mercenarul, ajungeau la opt.

Oamenii recrutaţi de Boswell erau scunzi. Foarte scunzi. Iar Forest nu ignora acest lucru. Dar, de partea cealaltă, prin est, U Nooh San îşi croia drum spre Tazaung, satul abandonat care îi servea drept tabără lui Guo Xiong. Iar Forest conta foarte mult pe el. Reuşita operaţiunii depindea în mod esenţial de hotărârea oamenilor şi de coordonarea perfectă a diferitelor faze ale atacului.

— Vom ascunde vehiculele în junglă, zise Mercenarul. Vom escalada peretele stâncos ca să intrăm în zonă cât mai discret. Dar, mai întâi, trebuie ca doi dintre noi să plece în recunoaştere înainte de atac, ca să reperăm cu precizie topografia locurilor, dar şi ca să-l scoatem pe Scorsoni din temniţa în care se află, înainte de pornirea atacului.

Oamenii recrutaţi de Boswell şi gras plătiţi de Forest cu banii pe care Brady îi trimisese în timpul săptămânii ascultau cu mare atenţie.

Printre ei se afla un mercenar vietnamez pe nume Tran Ngoc, singurul asiatic. Mai erau un german, Hans Teilung, trei englezi, Bill Rogers, Fred Schemlah şi Roy Pitters. Ultimul era un francez, Bernard Rinaldi.

Forest se hotărî să înceapă prima fază a operaţiunii cu Ye Myint.

Noaptea se lăsase deja când ei ajunseră în dreptul punctului reperat pe hartă de Forest. Tazaung, tabăra lui Guo Xiong, se afla la mai puţin de trei kilometri.

Deasupra junglei, norii groşi, plumburii, ai anotimpului ploios se pregăteau să toarne cu găleata când Forest dădu semnalul de scoatere a Range Rover-ului de pe drum, ca să fie ascuns în vegetaţie.

Primul lucru pe care l-au făcut a fost să-şi ia cu ei mâncare. În inima junglei copleşită de ploaie, geamurile vehiculelor deveniseră total opace din cauza condensului. Vântul vuia deasupra lor, printre copaci şi liane. Ploaia deasă străpungea învelişul gros de frunze, sfâşiindu-le în trecere, înmuind şi

murdărind cu particule verzui tot ce atingea, asurzind oamenii.

După ce toată lumea mâncă şi bău câte ceva, Forest invită micuţul grup să se înghesuie în spatele Range Rover-ului său, pentru o ultimă şedinţă înainte de a trece la acţiune.

*

Purtând fiecare câte un rucsac mic în spinare, Forest şi Ye Myint înaintau de la copac la copac, de la rocă la rocă. Avansau precum nişte pisici spre grupul de construcţii mici, şubrezite şi făcute din paie, care constituiau satul Tazaung.

Restul trupei aştepta în maşini. Obiectivul numărul unu al americanului şi al birmanezului era să intre în sat şi să repereze foarte precis locurile, pentru a le descrie apoi colegilor lor. Obiectivul numărul doi era să găsească locul în care traficanţii îl închiseseră pe Bob Scorsoni, ca să-l elibereze înainte de pornirea atacului. Boswell fusese cel care se ocupase de arme. Fusese o treabă uşoară. Aici, Kalaşnikovurile creşteau pe câmpuri precum macii.

Obiectivul numărul trei şi-l rezervau pentru mai târziu. Era vorba să se întoarcă la ceilalţi, după ce va fi fost eliberat Bob Scorsoni, să le dea informaţiile necesare desfăşurării în bune condiţii a atacului şi apoi să se întoarcă împreună şi să atace alături de U Nooh San şi oamenii lui care aşteptau în partea de est, la marginea drumului, ca să prindă tabăra ca într-o menghină şi să recupereze bomba atomică.

Un vânt foarte puternic răscolea norii groşi formaţi deasupra golfului şi tone de apă se abăteau cu sălbăticie, imperturbabil, deasupra junglei birmaneze. Cărarea era abruptă şi, de-o parte şi de alta a platoului pe care se ridica satul, se formaseră albii de râu destul de groase, care coborau panta şi apoi erau înghiţite de humusul pădurii, cărând valuri de noroi, de frunze, de liane, de ferigi. În noapte, abia dacă se vedea la câţiva metri în faţă.

Protejându-şi cât putea de bine unicul său ochi sănătos de vântul foarte puternic şi de ploaie, Forest se ghemui după un pom şi îi făcu semn lui Ye Myint să-l ajungă din urmă.

Ca să poată comunica, cei doi bărbaţi fură obligaţi să-şi lipească gura de pavilionul urechii celuilalt. Cu o expirare violentă, Forest începu să elimine particulele vegetale şi apa care îi intraseră în nas şi în gură, apoi strigă:

— Priveşte! Sunt numai două colibe bine păzite, fiecare de câte două santinele. Sunt toate şansele ca una dintre ele să fie temniţa lui Bob Scorsoni şi cealaltă domiciliul lui Guo Xiong şi

Jambyn Tiaping. Restul satului este ocupat de oamenii lui Guo.

George Boswell le precizase faptul că trupele lui Guo Xiong erau constituite în exclusivitate din chinezi. Aparent, acest lucru îi convenea lui Ye Myint şi lui U Nooh San, care ar fi putut să nu fie de acord să ucidă compatrioţi.

— Ai dreptate, încuviinţă birmanezul, dar cum să aflăm în care dintre ele se află prietenul tău Bob Scorsoni?

— Cea mai mică, aflată în partea dreaptă. În mod logic, Xiong şi-a oprit-o pe cea mai mare.

— Bine gândit, admise birmanezul, ridicând din umeri, amuzat.

— Dacă este invers, voi da semnalul atacului mai înainte. Iar acest lucru înseamnă un risc prea mare pentru Bob.

— OK, zise Ye Myint, dând din cap.

Cei doi bărbaţi erau îmbrăcaţi în ţinută de luptă şi nu aveau decât nişte berete de comando cu care îşi acopereau părul. Adică erau uzi până-n măduva oaselor.

— Ce timp nenorocit! zise Mercenarul. Dar, pe de altă parte, ne oferă şi un avantaj. Nu va trebui să facem prea mari eforturi ca să trecem neobservaţi. În plus, Guo Xiong a lăsat, în mod sigur, o gardă mai mică afară. Eşti gata?

— Da, zise Ye Myint.

— Eu o iau pe cea din stânga, înconjurând coliba prin spate, hotărî americanul. Tu o iei pe cealaltă.

Alunecând, zdrelindu-şi mâinile pe rocile acoperite cu muşchi şi noroi, cei doi bărbaţi urcară pe promontoriu, în vârful căruia se afla satul Tazaung.

Cu un semn, Forest dădu startul acţiunii.

În câteva secunde, sări asupra unui bărbat, îi acoperi gura cu o mână şi îi aplică un genunchi în şale. Lama subţire a cuţitului Gerber MK-II intră fără mare greutate în gâtul santinelei, exact sub urechea stângă. Individul scoase un horcăit abia perceptibil în timp ce, cu un gest brusc şi precis, Mercenarul îi deschise gâtul până la cealaltă ureche.

Acesta era momentul cel mai teribil de greu. Şi anume atunci când trebuia să acţionezi fără milă. Să nu te gândeşti că aplici un asemenea tratament unei fiinţe ca şi tine. Ştia ca niciodată nu se va obişnui cu acest lucru.

Forest simţi cum şiroaie de sânge i se prelingeau pe mâna dreaptă, apoi santinela se nărui la picioarele lui.

În acel moment, Mercenarul văzu cealaltă santinelă îndreptându-se spre el. În ciuda vântului foarte puternic şi a ploii, chinezul realizase că se întâmplase ceva ciudat. Probabil că

această senzaţie i-a fost dată de zgomotul armei colegului său produs la căderea acesteia pe stâncă. Dacă nu, însemna că avea un al şaselea simţ.

Forest îşi trecu cuţitul în mâna stângă şi o duse pe cea dreaptă spre crosa armei sale VP 70. În acel moment, o rafală puternică de ploaie îl copleşi pur şi simplu.

Unde era Ye Myint?

Mercenarul simţea cum picăturile de apă îi lovesc faţa şi mâinile cu o forţă care îi amintea de nisipul fin deplasat de sirocoo-ul din deşert.

Însă fu nevoit să pună înapoi în teacă pistolul ca să se şteargă la ochi. Ploaia îl orbea. În mod evident, mult mai obişnuit decât el cu lupta în astfel de condiţii climatice extreme, omul lui Guo Xiong nu se mişcase din loc.

Cu grijă, ridică Kalaşnikovul spre Mercenar.

Unde era Ye Myint?

Din nou, Forest încercă să scoată arma din teacă. Dar ezită încă o dată, ştiind că, deschizând focul, risca să declanşeze alarma întregii trupe de traficanţi. În mijlocul vijeliei, văzu arma santinelei trăgând o rafală albăstruie, dar nu auzi focurile de armă din cauza furtunii.

Apoi simţi zdruncinătura provocată de frică, asemenea unui pumn aplicat în burtă.

CAPITOLUL XI

În momentul în care o durere fulgerătoare îi zgudui umărul stâng, Mercenarul zări o siluetă care sări precum un tigru în spinarea santinelei. Chinezul căzu pe burtă şi muri într-un spasm convulsiv, când pumnalul lui Ye Myint intră până la mâner în coastele lui.

Birmanezul puse un genunchi jos, îşi recuperă arma şi, printr-un reflex profesional, o curăţă de uniforma victimei sale.

Forest se afla deja în faţa uşii colibei din paie.

— Dumnezeule, Ye Myint! strigă el. Ce s-a întâmplat?

— Am primit o rafală de apă şi de frunze în ochi şi, timp de o secundă, am orbit complet, explică birmanezul pe un ton îngrozit. Mi-a fost teamă pentru tine, şefu'! Eşti rănit?

— Aşa se pare, răspunse Mercenarul. Pentru moment, parcă îmi arde întreg braţul, dar nu pare a fi ceva grav. Pot să-mi mişc braţul. Ai sosit la timp, Ye Myint. Exact la ţanc.

— Nu, prea târziu, murmură birmanezul, pentru că eşti rănit.

El era foarte palid, vizibil afectat de ideea că l-ar fi putut pierde pe Forest.

— Suficient! izbucni americanul. Hai, intrăm fără să tragem.

Îşi scoase cuţitul Gerber şi, cu arma VP 70 în mână, înaintă, aruncând cât colo, dintr-o singură lovitură de picior, uşa micii colibe de paie. Şuieratul vântului, al ploii şi al arborilor acoperi vacarmul făcut de ei. Mai întâi, cei doi bărbaţi nu distinseră nimic în construcţia mică şi neluminată, apoi ochii se obişnuiră cu întunericul şi observară că nu se chinuiseră degeaba ca să intre acolo.

Corpul lui Bob Scorsoni, cu picioarele prinse într-un jug de bambus, le apăru în faţa ochilor. În timp ce Ye Myint tăia jugul cu ajutorul uneltelor pe care le avea în rucsacul din spate, Forest se aplecă deasupra prietenului său.

Atât cât îl putea vedea, Bob era obosit, dar constituţia sa robustă îi permisese să reziste.

— Nike, lichea bătrână… Cred că nu am fost niciodată atât de fericit să te văd! Dar cum ai ştiut că sunt în baraca asta?

— După miros, Bob. Numai după miros.

Apoi Mercenarul întrebă:

— Cum au reuşit să te aducă aici? Doar nu ai luat avionul!

— Cum să nu? Aceşti nemernici m-au prins la Amsterdam. Apoi m-au drogat şi m-am trezit aici. Cred că am călătorit cu vaporul, în acelaşi container în care se găsea bomba.

— Dezintoxicarea va fi destul de dură la întoarcerea în Statele Unite, mormăi Mercenarul.

*

Zece minute mai târziu, după ce aşezaseră cele două cadavre într-o cutie mare care zăcea într-un colţ al colibei, cei trei bărbaţi părăsiră satul Tazaung.

Rucsacul pe care Mercenarul îl purta în spate îi provoca dureri în umărul rănit, dar rezista.

La trei kilometri mai jos, întâlniră mica trupă şi, în timp ce Ye Myint explica topografia locurilor, Boswell se ocupa de rana Mercenarului.

— Ai noroc, *căpitane,* comentă britanicul. Este o rană superficială.

Forest îl privi şi-şi băgă o ţigară între buze, pe care o aprinse de la bătrâna sa brichetă Zippo. Lăsându-l pe Boswell să se ocupe de rana lui, continuă să împartă ordine bărbaţilor îngrămădiţi în spatele maşinii Nissan.

— Bob, zise el, vei rămâne aici ca să păzeşti maşinile.

— Nu! protestă tipul de la CIA. Dacă cineva trebuie să rămână aici, atunci tu eşti acela. Vezi bine că eşti rănit.

— Nici nu intră în discuţie aşa ceva, mormăi Forest. Eu sunt şeful şi voi porni la atac împreună cu oamenii mei.

Fură nevoie de mai multe minute de discuţii aprige ca să-l convingă pe Bob Scorsoni de faptul că era anchilozat din cauza săptămânilor întregi de inactivitate şi că, pornind şi el la luptă împreună cu ceilalţi, ar fi fost un act de sinucidere curată. Imediat ce umărul Mercenarului fu bandajat, porniră la drum.

— U Nooh San aşteaptă semnalul meu. Să nu-l lăsăm să aştepte prea mult.

*

Drumul spre Tazaung fusese obositor. Opt oameni au făcut cu schimbul ca să care bazooka şi rachetele. Forest era în fruntea grupului. În spatele lui, înaintau Ye Myint şi Bill Rogers, asul lansatorului de rachete. Mercenarul hotărâse să le încredinţeze lor bazooka. Teilung, Rinaldi şi Ngoc aveau buzunarele burduşite cu grenade. Toţi erau înarmaţi eu Kalaşnikovuri cumpărate din Kengtung.

În ciuda speranţelor lui Forest, chinezii descoperiseră foarte

repede dispariţia lui Scorsoni. Moartea celor doi camarazi ai lor îi înfuriase tare. Bob îi indicase Mercenarului locul probabil în care ţineau bomba atomică. Era o cazemată din beton, singura din Tazaung, situată de partea cealaltă a pieţii satului.

Când Mercenarul şi trupa lui ajunseră în vârf, fură întâmpinaţi de zgomotul gloanţelor care ricoşau din stâncă. Chinezii începuseră deja să golească ruina care le servea drept rezervă de muniţie.

— Faceţi bazooka să funcţioneze! urlă Mercenarul, ucigând un bărbat care se îndrepta spre el şi care avea la umăr o armă de fabricaţie chineză. Pentru început, aruncaţi în aer depozitul de muniţii.

— Imbecilul! strigă Bill Rogers, ducându-şi mâna la cap. Ar fi vrut să-mi tragă direct în faţă, dar nu prea a reuşit!

— E grav? întrebă Forest, urlând efectiv, ca să poată acoperi zgomotul focurilor de armă.

— Nu, răspunse Rogers. Glonţul doar mi-a atins uşor părul.

— Atunci, ocupă-te de bazooka ta în loc să ne povesteşti viaţa personală! urlă Boswell.

Rogers înjură şi îndreptă tubul spre clădirea pe care i-o indica Boswell.

Racheta plecă cu un zgomot surd. Deflagraţia, enormă, îmbrăţişă jungla bătută de ploaie. Piatra tremura sub picioarele oamenilor lui Forest care, profitând de efectul de stupoare, porniră în interiorul taberei, trăgând în tot ce mişca.

— Blocaţi-le retragerea! urlă Forest, ştiind că vor încerca să fugă spre est.

Se hotărî să nu dea imediat semnalul de atac lui U Nooh San. Trebuia ca situaţia să se clarifice mai întâi aici, ca să se evite la maximum riscurile inutile.

Chinezii lui Guo Xiong ripostau cu înverşunare, trăgând spre oamenii Mercenarului care, cu ajutorul Kalaşnikovurilor, lor, secerară primul val fără dificultate.

Cu colţul ochiului, Forest zări un tip cu un fizic impozant care se îndrepta spre micuţa piaţă din Tazaung. Când zgomotul motorului ajunse la urechile lui, americanul înţelese că era un camion cu farurile stinse.

— Depărtaţi-vă! strigă el spre oamenii lui. Ye Myint! Rogers! Fugiţi de acolo!

Tran Ngoc nu fu suficient de rapid. Stupefiat de oroare, Forest îl văzu căzând sub troliul din faţă al camionului – o replică chinezească a Moskviciului din armata rusă – apoi reapărând în

spatele vehiculului, făcut una cu pământul de trecerea peste el a opt roţi.

Rogers apăsă pe butonul care declanşa focul. O nouă rachetă fu lansată, atingând uşor prelata camionului şi lovi o bucată mare de rocă, pe care o pulverizã în milioane de fragmente.

Dezorientat, şoferul camionului făcu cale-ntoarsă şi acceleră, încercând să răstoarne lansatorul de rachete, dar şi pe cei care trăgeau cu el. Această stratagemă i-ar fi pus pe fugă, în mod sigur, pe alţi bărbaţi decât pe Ye Myint şi Bill Rogers. Dar, într-o secundă, Ye Myint plasă o rachetă în tub, iar Rogers ţinti bine şi apoi trase. De data asta, proiectilul îşi atinse ţinta şi explodă în calandrul camionului care, instantaneu, se transformă într-o minge de foc ce sfârâia sub ploaie.

— Toată lumea la pământ! izbucni Forest.

Era însă inutil. Oamenii lui se aruncaseră deja cu faţa în jos în solul umed.

O ciupercă de fum uleios de ridica deasupra satului şi, asemenea unui foc de artificii, descrise o umbrelă imensă de bucăţi de fier incandescente şi de resturi umane care căzură sub formă de ploaie în spatele combatanţilor.

După ce ploaia scurtă de particule metalice încetă, Mercenarul lansă un grup de oameni spre casele şi corturile de pânză care adăposteau trupele lui Guo Xiong, având drept misiune să le cureţe de pe faţa pământului cu ajutorul grenadelor din dotare. Urmat de Ye Myint şi de Rogers, se îndreptă spre coliba pe care el o credea a fi refugiul şefului traficant. Focul încetase în faţa construcţiei.

Nu mai rămăsese decât o rachetă.

Brusc, auzind o rafală de armă, cei trei bărbaţi se aruncară la sol. Forest realiză, puţin mai târziu, că era zgomotul unui motor în patru timpi. Era o motocicletă japoneză. Aparatul se îndrepta spre ieşirea din sat, în direcţia drumului. Era echipată cu un ataş în interiorul căruia zăriră o siluetă cocoşată.

Îl recunoscură imediat, după descrierile pe care i le făcuse Bob Scorsoni.

— Jambyn Tiaping! urlă Mercenarul.

Nemernicul se pregătea să fugă. În grabă, Forest apucă lansatorul de rachete.

Strigătul său fi un urlet de turbare:

— Racheta! Repede! Opriţi-l!

Ye Myint şi Rogers nu avură timp să poziţioneze corect arma şi ultima rachetă explodă la mai multe sute de metri de ţintă, într-

un râu de noroi care înghiţea muntele.

Forest trase cu lansatorul de rachetă luminoasă ca să dea astfel semnalul lui U Nooh San că poate intra în acţiune. Dar ştia că era prea târziu. Motocicleta va trece deja atunci când ei vor ajunge la drum.

Avea dreptate. Deşi aceasta fusese ideea lui, fu aproape surprins şi în acelaşi timp foarte impresionat când U Nooh San şi doi dintre îngrijitorii săi ajunseră în sat în urma elefanţilor lor domestici. Efectul fu la fel de paralizant şi pentru grupul de chinezi care încerca să fugă pe drum şi care pieriră călcaţi în picioare sub tonele de carne ale animalelor.

În faţa camionului în flăcări, bietelor dobitoace li se făcuse teamă şi se dădură în spate. U Nooh San şi oamenii lui le domoliră cu mare greutate. Forest se ridică şi alergă spre ei.

— Acolo! Pe acolo! urlă el, arătând spre cazemata unde se afla bomba.

Mai întâi, Mercenarul nu voia să rişte viaţa vreunui animal sau a vreunuia dintre îngrijitori. Apoi, obiectivul său era să-i transporte bomba, pe rând, până la şantierul forestier al lui U Nooh San.

Furios că îl ratase pe Tiaping, Ye Myint seceră cu o rafală de armă un tip bine făcut, îmbrăcat în salopetă, care tocmai ieşise din coliba cea mare. Avu nevoie de o secundă ca să realizeze că acesta era tocmai duşmanul lui de moarte, Guo Xiong, cel care ordonase moartea soţiei sale şi a micuţei Min Le.

Nebun de bucurie că reuşise să facă dreptate, scoase un urlet victorios şi porni spre piaţa satului, mitraliind doi fugari în care îşi goli încărcătorul.

Un chinez îmbrăcat în ţinută de luptă, care se afla lângă morţii din mijlocul pieţii, îngenunche, cu un Tokarev în mână şi ţinti arma spre Ye Myint.

Două strigăte se auziră în noapte:

— Ye Myint! Atenţie!

Forest şi Rogers traseră aproape în acelaşi timp. Capul chinezului sări în aer precum o coajă de ou sub impactul gloanţelor de mare calibru. Dar era prea târziu. Chinezul apăsase deja pe trăgaci.

Ye Myint se nărui la pământ. Rogers lăsă să-i cadă din mână bazooka, de acum inutilă. Forest se îndreptă spre birmanez, ajuns din urmă, o secundă mai târziu, de George Boswell.

— L-a nimerit în stomac, zise acesta din urmă, comentând ceea ce toată lumea putea vedea. Sângele îi curge ca dintr-o

fântână.

În grabă, uitând de gloanţele care zburau în noapte în jurul lui, Forest sfâşie îmbrăcămintea de luptă a birmanezului, apoi cămaşa şi îi descoperi pieptul.

— Lasă, şefu', zise birmanezul. Nu foloseşte la nimic şi mi-e frig…

Forest îşi luă mâna de pe el. Era inutil să încerce să-l înşele pe Ye Myint. Fostul militar ştia foarte bine că nu mai avea mult de trăit.

— Mergem să căutăm trusa de prim-ajutor, Ye Myint, îi zise el, totuşi. Va fi aici în câteva secunde.

Însă din vocea lui lipsea convingerea.

— Haide, şefu'… murmură Ye Myint cu o voce răguşită, abia perceptibilă în suferinţa sa, nu încerca să… De altfel, mor împăcat. L-am ucis pe acel nemernic de Guo Xiong. Promite-mi un singur lucru: că vei continua până ce îl vei găsi şi-l vei omorî şi pe Jambyn Tiaping. Şi acesta este un porc împuţit.

Forest promise. Nu îl costa nimic să îndulcească puţin chinurile lui Ye Myint.

— Mulţumesc, şopti birmanezul.

Apoi rămase înţepenit, cu ochii fixaţi spre cerul negru care deversa trombele sale de apă aproape caldă, cu un fel de zâmbet afişat pentru totdeauna pe faţă.

Cu un gol în gât, Mercenarul îi acoperi ochii cu pleoapele.

Apoi se ridică, epuizat, clătinându-se, cu umărul arzându-i. Avea un gust amar în gură.

În jur, focurile de armă încetaseră. Lângă cazemată, Teilung, Schemlah şi Rinaldi îi ajutau pe îngrijitorii elefanţilor să urce în spinarea unuia containerul în care se afla bomba furată în Lituania. Năuc, Mercenarul îi privi strângând chingile, apoi le ordonă să plece cât mai repede.

— Ne vedem pe pista din Kengtung! urlă el.

— OK! îi răspunse U Nooh San la rândul lui.

În mod vizibil, el nu îşi dăduse seama de moartea prietenului său, Ye Myint.

— Yah! Pittaka! urlă primul îngrijitor către animalul său ca să-l facă să o ia din loc.

— Yah! Bubeya! strigă al doilea îngrijitor.

— Yah! Napaya! zise U Nooh San.

Elefanţii aveau nişte nume superbe.

Renunţând să mai urmărească fugarii, Mercenarul strigă adunarea trupei. Uciseseră mulţi în seara asta. Doi dintre

membrii grupului său îşi pierduseră viaţa. Aceasta era legea dură a războiului. Dar rămăsese un nume pe care Forest nu îl va uita: Jambyn Tiaping. Dacă, într-o zi, îl va întâlni pe acest nemernic în calea sa, îl va face pentru totdeauna să renunţe la dorinţa de a reîncepe aceste josnicii. În calea sa? Până la urmă, de ce nu? În fond, oamenii ca el şi Jambyn Tiaping frecventau aproape aceleaşi medii.

— La drum, zise el după ce se adunară toţi. Să mergem la maşini. Drumul este lung până la şantierul lui U Nooh San.

Un soare şters îşi arunca razele palide peste copacii junglei. Avuseseră nevoie de patru zile ca să transporte bomba, dar totul se petrecuse fără probleme. Patrulele şi barajele Tatmadaw nu aveau obiceiul să hărţuiască convoaiele cu droguri, aşa că de ce ar fi deranjat nişte îngrijitori de elefanţi, flancaţi de escorta lor, care transporta material spre un şantier?

Anotimpul ploios era pe sfârşite. Câteva zile de viaţă sănătoasă în pădurea birmaneză îi permiseseră lui Bob Scorsoni să-şi amintească de păţaniile sale. Mercenarul îi concediase pe Boswell şi pe ceilalţi membri ai trupei. Nu vedea de ce să se mobilizeze toţi doar ca să supravegheze această bombă cu care nu ştia ce să facă. Bob era în formă. Umărul lui arăta din ce în ce mai bine. Ei doi erau suficienţi pentru paza „copilului”.

Deşi se străduise foarte tare, Mercenarul nu reuşise să găsească o soluţie de „repatriere” a acestei bombe atomice la Rangoon. Era imposibil, bineînţeles, să o lase acolo pentru totdeauna. Dar, până la urmă, misiunea fusese îndeplinită.

Cu un pas ferm, Mercenarul se îndreptă spre cabana lui U Nooh San. Îşi aprinse o ţigară Camel, ridică receptorul telefonului şi formă numărul de la ambasadă.

— Daţi-mi-l pe ataşatul Brady, îi ceru el centralistei.

Trecură câteva secunde, timp în care privi elefanţii care lucrau în depărtare. Curajoase animale!

— Brady, ascult.

— Forest.

— Ia spune, bătrâne, am citit un articol cu privire la acţiunile tale în *China Daily.* Se pare că ai atacat destul de violent.

— Nu-mi stă în obicei aşa ceva, Brady. De altfel, îţi amintesc că din acest motiv ai vrut să-mi retragi responsabilitatea eliberării lui Bob Scorsoni.

— Hmmm, bâigui Brady.

— Tu ai spus.

— Ce doreşti? întrebă ataşatul.

— Vreau să-ţi spun că nu ştiu ce să fac cu această bombă şi că Langley-ul nu mi-a dat nici o instrucţiune în acest sens.

— Nu e bine…

— Deloc. Şi, cum nu intenţionez să-mi petrec tot restul vieţii aici, păzind bomba, te invit să mă debarasezi de ea.

— Cum?

— Grăbeşte-te, Brady. Vino cu un elicopter şi trimite-o la Washington cu valiza diplomatică. Fă cum vrei, numai ia-o de aici. Eu, în ceea ce mă priveşte, mi-am făcut treaba.

— Căpitane Forest?

— Da.

— Rămâi pe acel şantier şi supraveghează bomba până ce voi găsi o soluţie.

— Glumeşti?

— Este un ordin, zise Brady pe un ton superior.

— Brady, murmură Mercenarul cu o voce periculos de calmă, să ştii, în primul rând, că ai mult noroc că eşti la telefon. Dacă ai fi fost aici, în faţa mea, nu te-aş fi văzut prea bine. În al doilea rând, să ştii că, dacă nu mă debarasezi de această bombă în două zile, mă debarasez eu însămi de ea.

— Nu, Forest! Să nu faci una ca asta!

— Ba poate că da. Ţi-o voi aduce pe spinarea unui elefant şi o voi face să explodeze la tine în birou!

Forest închise telefonul, zâmbind pe sub mustaţă. Era convins că Brady telefona deja la Langley ca să i se pună la dispoziţie mijloacele de a ridica rapid bomba.

CUPRINS

TRAFICUL DE ARME ŞI DE OPIU – SCHIMB DE MÂINI ÎN BIRMANIA....3

CAPITOLUL I....6

CAPITOLUL II....25

CAPITOLUL III....33

CAPITOLUL IV....46

CAPITOLUL V....51

CAPITOLUL VI....57

CAPITOLUL VII....69

CAPITOLUL VIII....77

CAPITOLUL IX....84

CAPITOLUL X....99

CAPITOLUL XI....103

CUPRINS....111

Nike Forest, un om pe care viaţa l-a obligat să devină mercenar. Un MERCENAR care s-a legat pe viaţă şi pe moarte cu AVENTURA. Cu toate aventurile din Africa Australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Nike Forest, un aventurier care ştie că într-o zi va avea întâlnire cu MOARTEA!

MERCENAR MERCENAR

Atât furia cât şi instinctul de supravieţuire făcură să crească adrenalina în venele lui Jambyn Tiaping. Ridicându-se dintr-o singură mişcare, se răsuci pe loc şi aruncă stiletul cu o precizie diabolică spre gâtul lui Sayudis. Se ghemui pe vine gata să se năpustească în urma lamei de oţel şi să încerce să-l neutralizeze pe lituanian, când auzi, aproape simultan, zgomotul unui foc de armă. Glonţul îl lovi în pectoralul drept, precum o lovitură de ciocan. Simţi pământul fugindu-i de sub picioare şi, în acelaşi timp, o durere violentă îi cuprinse cutia toracică. Simţi cum violenţa impactului îl propulsează spre spate şi cum se năruie în mijlocul bateriilor şi a materialului electronic, apoi o pată neagră îi umplu câmpul vizual şi se prăbuşi inconştient la pământ.

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-95-5